

Univerzita Karlova v Praze

Fakulta právnická

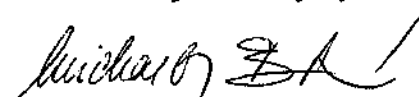
Katedra právních dějin

**Retribuční soudnictví v ČSR
a Mimořádný lidový soud v Klatovech
v letech 1945 - 1948**

2008

Michaela Burdová

Prohlašuji, že jsem tuto rigorózní práci zpracovala samostatně a že jsem vyznačila všechny prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpala způsobem ve vědecké práci obvyklým.



V Praze dne 1. dubna 2008

Obsah

- 1 Úvodem (6)**
- 2 Retribuční zákonodárství (8)**
 - 2.1 Cesta ke vzniku retribučního dekretu (8)
 - 2.1.1 Dekrety prezidenta republiky (8)
 - 2.1.2 Příprava v Londýně (10)
 - 2.1.3 Realita na osvobozeném území (12)
 - 2.2 Dekret prezidenta republiky o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech (14)
 - 2.2.1 Rozbor jednotlivých ustanovení retribučního dekretu (14)
 - 2.2.2 Prováděcí předpisy velkého retribučního dekretu (19)
 - 2.2.3 Novelizace velkého retribučního dekretu (20)
 - 2.3 Dekret o národním soudu (22)
 - 2.4 Dekret o trestání některých provinění proti národní cti (malý retribuční dekret) (24)
- 3 Situace na Slovensku (25)**
- 4 Vznik a vývoj MLS v Klatovech 1945 – 1947 (30)**
 - 4.1 Ustavení a zahájení činnosti MLS v Klatovech (30)
 - 4.2 Personální obsazení MLS v Klatovech (32)
 - 4.2.1 Profesionální soudci a veřejní žalobci (32)
 - 4.2.2 Soudci z lidu (33)
 - 4.2.3 Ostatní úřední osoby (37)
 - 4.2.4 Kancelář MLS v Klatovech (38)
 - 4.3 Charakteristika spisů MLS v Klatovech (39)
 - 4.3.1 Údaje o obžalovaných a jejich národnost (39)
 - 4.3.2 Vyšetřování, vazba, obžaloba (41)
 - 4.3.3 Řízení před MLS v Klatovech a jeho rozsudky (44)
 - 4.3.4 Výkon trestu, odsun Němců (47)
 - 4.3.5 Zprávy o činnosti MLS v Klatovech (50)

5 Odsouzení k trestu smrti u MLS v Klatovech v letech 1945 – 1947 (51)

5.1 Rok 1945 (51)

5.1.1 MUDr. Johann Schrems (51)

5.1.2 Rozalie Hošťálková (54)

5.1.3 Anna Oberhellová (56)

5.1.4 Georg Rohrbacher (58)

5.2 Rok 1946 (60)

5.2.1 Max Altmann (60)

5.2.2 Matěj Dekr (63)

5.2.3 Rudolf Petřík (65)

5.2.4 Georg Heintschel (67)

5.2.5 Franz Wotawa (69)

5.2.6 Josef Spaniol (70)

5.2.7 František Bina (72)

5.2.8 Josef Prawda (74)

5.2.9 Adolf Jarolim (75)

5.2.10 Franz Schamberger (77)

5.2.11 Jakob Neubauer (79)

5.2.12 Erwin Janisch (81)

5.3 Rok 1947 (83)

5.3.1 Josef Kwapil (83)

5.3.2 Karel Maryška (85)

5.3.3 Richard Lindner (86)

5.3.4 Heinrich Winkelhofer (88)

6 MLS v Klatovech v období tzv. druhé retribuice v roce 1948 (90)

6.1 Opětovné ustavení a personální obsazení MLS v Klatovech (90)

6.2 Činnost MLS v Klatovech v roce 1948 (93)

7 Závěrem (95)

7.1 Exkurz – Retribuce ve střední Evropě (95)

7.2 Shrnutí (98)

Přílohy:

- I. Prameny a literatura (102)
- II. Seznam použitých zkratk (107)
- III. Dobové fotografie (109)
- IV. Nařízení k výkonu trestu smrti pro MLS ze dne 17. září 1945 (112)
- V. Zpráva o skončení retribučního soudnictví MLS Klatovy (113)
- VI. Personální opatření MS ze dne 3. dubna 1948 (119)
- VII. Seznam jednotlivých soudních případů (122)

1 Úvodem

Druhá polovina čtyřicátých let se v Československu nesla v duchu obnovy jak hospodářské, tak i morální. Konec druhé světové války nutně vedl k potřebě a snaze obyvatelstva vyrovnat se s minulostí, k odplatě za krivdy způsobené nacistickými válečnými zločinci a udavači i zrádci z vlastních, československých, řad. Pro dosažení těchto cílů byl již v zimě roku 1945 vydán tzv. velký retribuční dekret, který se s některými změnami na osvobozeném území stal právním podkladem retribučního soudnictví a zřízení Národního soudu a 24 mimořádných lidových soudů, které měly zajistit jeho výkon v českých zemích.

Pojem retribuice pochází z latinského retributio a znamená odplatu, vrácení, v češtině pak také nápravu či odčinění. Moderní slovníky s tímto pojmem spojují přímo stíhání zločinů, kterých se dopustili nacisté a jejich pomahači na československém lidu.

Jedná se nesporně o období velmi složité a v českých dějinách jistě specifické, avšak snahy o zpracování této problematiky se projevují až v posledním desetiletí. Vůbec první publikací, která se komplexně problémem retribuací a MLS zabývá, je kniha M. Boráka „Spravedlnost podle dekretu“,¹ v níž autor rozebírá jak obecné problémy retribuací, tak i materiály MLS v Ostravě. Tato kniha patří k nejkvalitnějšímu zpracování této oblasti vůbec. Nesmíme ale zapomenout také na práce vycházející z Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem „Mimořádný lidový soud v Liberci a Litoměřicích v letech 1945 – 1948“,² a obsáhlou publikaci V. Jiřika „Nedaleko od Norimberku“³ o retribučním soudnictví v západních

¹ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu: Retribuční soudnictví v ČSR a Mimořádný lidový soud v Ostravě (1945-1948)*, Tilia, Ostrava, 1998

² KOČOVÁ, K. - RADVANOVSKÝ, Z. - SUCHÁ, J. *Mimořádný lidový soud v Liberci a Litoměřicích v letech 1945 – 1948*, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně Ústí nad Labem, Ústí nad Labem, 2001

³ JIŘÍK, V. *Nedaleko od Norimberku: Z dějin retribučních soudů v západních Čechách*, Svět křidel, Cheb, 2000

Čechách a MLS v Chebu. Za zmínku stojí i dílčí studie v odborných časopisech, např. D. Janák o Mimořádném lidovém soudu v Opavě⁴ nebo odkaz na činnost Mimořádného lidového soudu v Plzni v článku L. Petrášové.⁵

Pohled na toto období se u různých autorů i autentických svědků lišil. Jedni ji obhajovali, jiní haněli. Ferdinand Peroutka v duchu zásady oko za oko, zub za zub hlásal: „Jestliže někdo denunziací zavinil něčí smrt,... nemá práva na slitování“.⁶ Naproti tomu V. Hejl o retribuci míní, že „ještě zesílila atmosféru právní nejistoty; vytvořila velkou, legální, příležitost pro komunisty i jiné neskupulózní osoby, jež mohly uspokojit svou touhu po mstě, obohacení a moci... Retribuce byla od počátku komunisty používána jako prostředek k odstraňování nebo alespoň skandalizování politických protivníků“.⁷

Archivní fond Mimořádný lidový soud v Klatovech je uložen ve Státním oblastním archivu v Plzni. Materiály jsou v zachovalém stavu, zpřístupněné veřejnosti. Fond je označen za uzavřený a kompletní. Přesto v nemnoha případech některé spisy nebo jejich části chybí, což bylo pravděpodobně zapříčiněno jejich zapůjčením k jiným soudům při amnestijních řízeních na začátku padesátých let, odkud nebyly tyto již vráceny.

⁴ JANÁK, D. *Činnost Mimořádného lidového soudu Opava v letech 1945 – 1948*. Časopis Slezského zemského muzea, Série B, 1994/43, s. 245 - 283

⁵ PETRÁŠOVÁ, L. *Krajský soud v Plzni*, Západočeský sborník historický I., 1995, s. 53 - 75

⁶ PEROUTKA, F. *Tak nebo tak*, Praha, 1947, s. 42

⁷ HEJL, V. *Zpráva o organizovaném násilí*, Univerzum, Praha, 1990, s. 22 - 23

2 Retribuční zákonodárství

2.1 Cesta ke vzniku retribučního dekretu

2.1.1 Dekrety prezidenta republiky

Dekrety prezidenta republiky, mnohdy neodborně nazývané „Benešovy dekrety“, se za výjimečného stavu druhé světové války a nacistické okupace Československa staly jedinou a legitimní možností přijímání rozhodnutí s právní silou zákona, v případě ústavních dekretů pak se silou zákona ústavního. Tímto způsobem byla zachována právní kontinuita státu a výkon moci zákonodárné. Podle Boráka totiž „z právního hlediska nezanikne stát změnou svého státního zřízení či ztrátou svých orgánů, ale jen tehdy, smíří-li se obyvatelstvo se ztrátou státnosti a uznají-li jiné státy tuto skutečnost za definitivní“.⁸

Československá exilová vláda byla uznána Spojeným královstvím 18. července 1941 dopisem A. Edena a zároveň s tímto byl jmenován britský vyslanec u prezidenta Československé republiky E. Beneše. Beneš se snažil o dodržování prvorepublikových právních předpisů ze strany zahraničních orgánů, nicméně tyto představy se s vývojem událostí měnily. Úplně spokojen ovšem Beneš nebyl. Jaromír Smutný zaznamenal jeho stanovisko dne 16. července ve svém deníku: „Dal jsem jim 6 požadavků pro uznání; z toho 4 úplně přebírají, to je správné, ale dva ne, kontinuitu a hranice“.⁹

Základem normotvorné dekretální činnosti se stal ústavní dekret č. 2 z 15. října 1940 o prozatímním výkonu moci zákonodárné, vydán v Ústředním věstníku československém. Vydávání dekretů ale nebylo

⁸ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu: Retribuční soudnictví v ČSR a Mimořádný lidový soud v Ostravě 1945 – 1948*, Tilia, Ostrava, 1998, s. 18

⁹ BENEŠ, E. *Odsun Němců z Československa*, Dita, Praha 2002, s. 92

prezidentovou výlučnou pravomocí, ten tak činil na návrh vlády. Od roku 1942 byly dekrety vydávány i po slyšení Státní rady¹⁰ a na jejich tvorbě se podílela také Právní rada.

Základem normotvorné činnosti exilové vlády a prezidenta se stal ústavní dekret prezidenta republiky č. 2 Úředního věstníku československého o prozatímním výkonu moci zákonodárné ze dne 15. října 1940. Tento stanovil, co samotný prezident Beneš předpokládal, a to že dekrety kterými se „mění, ruší nebo nově vydávají zákony“, mají být vydávány jen v nezbytných případech.¹¹ Ještě předtím byl vydán první dekret, který zřídil Státní radu coby poradní orgán pro prezidenta republiky a kontrolní orgán, jehož členy sám také jmenoval na jednoroční období, přičemž složení bylo vázáno na politické rozložení sil v zahraničním odboji. Vydávané dekrety prezidenta republiky, nařízení vlády, mezinárodní smlouvy a jiné diplomatické dokumenty byly publikovány v Úředním věstníku československém.

Vydávání dekretů, původně plánované pouze na dva roky, bylo ukončeno ve chvíli, kdy se svých povinností ujalo Prozatímní národní shromáždění, tedy 28. října 1945. Došlo pochopitelně k jejich dodatečnému schválení – ratifikaci - a prohlášení za zákony. Z hlediska současné právní úpravy nemají již žádného praktického významu, jsou ovšem stále častěji předmětem vědeckého zkoumání a jejich obsah předmětem literárního zpracování v odborných publikacích i populární literatuře.

¹⁰ PAVLÍČEK, V. *O dekretch prezidenta republiky v kontinuitě státu a práva*, Soukup, L. (ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945-1990*, Karolinum, 2002, s. 113 - 115

¹¹ KUKLÍK, J. *Mýty a realita ...*, s. 69

2.1.2 Příprava v Londýně

Zločiny proti lidskosti a nacistický teror na okupovaném území Československé republiky, narůstající do ohromných rozměrů, silně ovlivňovaly exilovou politickou scénu. Rozsáhlé represálie, vyhlazení Lidic¹² a Ležáků¹³, které následovaly atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha¹⁴, nenechaly již nikoho na pochybách, že je potřeba urychlit činnost v otázce příprav retribučního dekretu. Exilové vlády v Londýně, včetně té československé, ovšem upozorňovaly na krutosti, ke kterým docházelo ze stran nacistických zločinců na jejich území již před těmito událostmi. Britské ministerstvo zahraničí se ale po špatné zkušenosti z doby po první světové válce tomuto tehdy ještě bránilo.

Dne 13. ledna 1942 byla na konferenci v Londýně přijata tzv. Svatojanská deklarace, ve které bylo signujícími státy exilových vlád (Československo, Polsko, Jugoslávie, Norsko, Řecko, Belgie, Holandsko, Lucembursko, Francie) požadováno stíhání a potrestání zločinců „prostřednictvím organizované justice“¹⁵ a deklarováno, že jeden ze základních cílů války je potrestání válečných zločinců.¹⁶ Československá vláda vyzvala po své mimořádné schůzi, konané dne 17. června 1942, ústní nótou Britské království, aby se připojilo k této deklaraci.¹⁷

Ještě v roce 1942 byly úvahy prezidenta Beneše o budoucí činnosti retribučních soudů inspirovány praxí soudů vojenských s rychlým a rozhodným řízením, navíc s pouhou tříměsíční dobou trvání. Také se již v té době přikláněl k nepřipustnosti možnosti odvolání proti vyčleněným

¹² Dne 10. června 1942

¹³ Dne 24. června 1942

¹⁴ Pod názvem ANTHROPOID byl atentát spáchán dne 27. května 1942 československými výsadkáři Jozefem Gabčíkem a Janem Kubišem. Heydrich zemřel 4. června 1942 v nemocnici na Bulovce na otravu krve způsobenou četnými poraněními.

¹⁵ KUKLÍK, J. *Mýty a realita takzvaných Benešových dekretů: Dekrety prezidenta republiky 1940–1945*, Linde, Praha, 2002, s. 179

¹⁶ JIŘÍK, V. *Nedaleko od Norimberku: Z dějin retribučních soudů v západních Čechách*, Svět křidel, Cheb, 2000, s. 4

¹⁷ KUKLÍK, J. *Mýty a realita takzvaných Benešových dekretů...*, s. 179

rozhodnutím¹⁸ – jistě právě z důvodů co možná největší rychlosti řízení.

Přípravné práce započaly v listopadu roku 1942.¹⁹ Ministr spravedlnosti Stránský předložil osnovu retribučního dekretu prezidentu republiky v červnu 1943.²⁰ Na přípravě tohoto dokumentu se podílela komise složená ze tří subkomisí – pro trestní právo materiální, pro soudní organizaci a řízení a pro otázky extradiční.²¹ Již od počátku se tedy počítalo s úpravou oddělenou – tedy zvláštní hmotně právní a zvláštní procesní.

Státní rada, které byla tato osnova předložena v listopadu 1943 k vypracování poradní zprávy, ji projednávala celkem na dvanácti schůzích.²² Několikrát byla také projednávána na schůzích vlády. Nakonec došlo k jejímu vrácení Stránskému k přepracování.

Prezident Beneš na jednání vlády v dubnu 1944 navrhl, aby byly nejdříve projednány pouze zásady retribuční jako takové a následně odvysílány rozhlasem do Československa. Hrozilo totiž, že se stanou vzhledem k lidovosti navrhovaných retribučních soudů nástrojem zvláště v rukou komunistické strany. Vláda se na prohlášení shodla a ministr Němec ho 6. května 1944 v britském BBC reprodukoval. Jednalo se o přísnější trestání velezrady, kolaborace – především té aktivní. Trest smrti byl navržen za ty nejtěžší zločiny, jinými tresty pak měly být žalář a ztráta občanské cti. Stále se počítalo se soustavou lidových soudů jako soudů mimořádných. Nakonec byli vyzváni ti, kteří se již nějak provinili a obávali se retribuční, k nápravě tím, že „škoda způsobená nepříteli převyšší škodu způsobenou národu“.²³

Koncem června 1944 byly diskuse o retribuční normě znovu obnoveny. Proti konečnému znění se postavili L. Feierabend a J. Lichner,

¹⁸ JIŘÍK, V. *Nedaleko od Norimberku...*, s. 10

¹⁹ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 23

²⁰ SOUKUP, L. *Retribuční dekrety prezidenta ČSR dr. Edvarda Beneše*, Soukup, L.(ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945 – 1990*, s. 143

²¹ KUKLÍK, J. *Mýty a realita takzvaných Benešových dekretů...*, s. 205

²² SOUKUP, L. *Retribuční dekrety prezidenta ČSR dr. Edvarda Beneše...*, s. 143

²³ KUKLÍK, J. *Mýty a realita takzvaných Benešových dekretů...*, s. 210

kterým spolu s ostatními kritiky vadil princip retroaktivity, který retribuční dekret zastával.²⁴ Tato otázka byla bohatě diskutována i po skončení války a nakonec zvítězil názor, že retroaktivita normy je nutná – už kvůli těžkým zločinům, které se na československém území za války odehrávaly a navíc byla užita jak v ostatních evropských státech, tak i v norimberských procesech.

Po složitých jednáních vláda schválila znění retribučního dekretu na své schůzi dne 6. října 1944, poté co jeho osnovu odsouhlasila na konci září také Státní rada. Dekret byl prezidentem podepsán 28. února 1945²⁵ a vydán dne 1. února 1945 v Londýně.²⁶

2.1.3 Realita na osvobozeném území

Edvadr Beneš na slavnostním zasedání Slovenské národní rady dne 5. dubna 1945 v Košicích opět připoměl nutnost realizace retribucí, když ve svém projevu o tomto řekl: „Je to problém očištění republiky od všech nám nepřátelských, za války proti Slovákům a Čechům se těžce provinivších Maďarů a Němců. A problém očištění republiky od fašismu a nacismu vůbec. Zkušenosti, jež jsme učinili s nimi za této války, jsou prostě tak hrozné, že jsme si je před ní ani předtavit nemohli, i když jsem si my například o henleinismu žádných klamných iluzí nikdy nečinili.“²⁷

Po skončení války bylo jasné, že retribuční dekret, vydaný v Londýně, bude nutno přizpůsobit „domácím“ poměrům. Také exilové

²⁴ JIŘÍK, V. *Nedaleko od Norimberku...*, s. 11

²⁵ Přesné datum podpisu tohoto dekretu je dodnes předmětem sporu. Zápis ze schůze Státní rady uvádí jako den podpisu právě 28. únor 1945, Pavel Tigríd v „Průvodci inteligentní ženy po vlastním osudu“ ovšem uvádí za tento den až 10. březen 1945, naopak podle ministra Drtiny byl tento dokument podepsán již 1. února 1945. J. Kuklík ve své knize „Mýty a realita takzvaných Benešových dekretů“ setrvává na stanovisku 28. února 1945 a V. Jiřík „Nedaleko od Norimberku“ se pouze omezuje na konstatování, že „s určitostí můžeme říct, že se tak stalo v únoru 1945“.

²⁶ Pod číslem 6/1945 Úředního věstníku československého

²⁷ BENEŠ, E. *Odsun Němců z Československa*, Dita, Praha, 2002, s. 133

vedení KSČ představilo svůj návrh retribučního dekretu, který navíc pracoval s pojmy slovenských a protektorátních fašistických organizací a to nejen v otázce členství, ale i podpory těchto seskupení. Mnohé z těchto návrhů se dostaly do znění nové retribuční normy a na rozdíl od původního záměru především potrestat válečné zločince z řad německého obyvatelstva zakotvil Košický vládní program důraz na potrestání domácích kolaborantů. Košická vláda se touto problematikou zabývala už v dubnu roku 1945. Při svých debatách vycházela ze zkušeností okolních zemí. V úvahu bylo také nutno brát požadavek Slovenské národní rady na přípravu a provedení vlastního retribučního zákonodárství. To podle Prokopa Drtiny sice mohlo znamenat velkou divergenci mezi otázkami viny a trestů, naopak se tím ale Češi zbavili odpovědnosti za výsledky slovenské retribuice.²⁸

Text velkého retribučního dekretu vycházel z toho londýnského, ovšem s několika odlišnostmi. Problematika Národního soudu byla napříště upravena ve zvláštním dekretu. Došlo ke zpřísnění postihu zločinu udavačství a také k omezení možnosti upuštění od potrestání.

Velký retribuční dekret byl tedy vydán dne 19. června 1945, oficiálně pak pod číslem 16 vyhlášen ve Sbírce zákonů a nařízení 9. července 1945. Současně s ním byly vydány ještě dekret prezidenta republiky č. 17/1945 Sb. o Národním soudu a nařízení vlády č. 18/1945 Sb., kterým se prováděl dekret č. 16/1945 Sb.

²⁸ DRTINA, P. *Československo můj osud*, Svazek II, Kniha 1, Melantrich, 1992, s. 83

2.2 Dekret prezidenta republiky o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech

2.2.1 Rozbor jednotlivých ustanovení retribučního dekretu

Dne 9. července 1945 byl ve Sbírce zákonů a nařízení státu československého vydán dlouho očekávaný dekret prezidenta republiky č. 16.²⁹ V jeho preambuli je vylíčen smysl předpisu i osoby, kterých se týkal. Potrestání měli být nacisté, jejich zrádní spoluviníci a zpronevěřivší se občané českoslovenští - k tomu mělo dojít přísnou spravedlností a „zaslouženými tresty bez průtahů“. Po této preambuli, některými autory označované „vzletná“,³⁰ následuje samotný text předpisu, rozdělený do dvou hlav a třiceti čtyř paragrafů.

Hlava první dekretu je rozdělena do pěti skupin, a to na zločiny proti státu, zločiny proti osobám, zločiny proti majetku, udavačství a všeobecná ustanovení. V prvním paragrafu se zákonodárci dovolávají zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb., z něhož byly také převzaty zločiny proti republice, a to zejména úklady o republiku, přípravy takových úkladů, ohrožení bezpečnosti republiky, proradu, zradu státního tajemství, vojenskou zradu a násilí proti ústavním činitelům. V případě úkladů o republiku se trestalo smrtí, v ostatních případech těžkým žalářem na dvacet let až doživotí. Pět až dvacet let hrozilo členům organizací SS, FS, Rodobransy, Szabadcsapatoku a jiných organizací podobné povahy (§ 2). Za podporu a propagaci fašistického nebo nacistického hnutí a za schvalování nebo obhajobu nepřátelské vlády na území republiky nebo

²⁹ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, částka 9, 9. července 1945, č. 16 – Dekret prezidenta republiky ze dne 19. června 1945 o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech.

³⁰ BORÁK, V. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 11

jednotlivých nezákonných činů okupačních velitelství nebo úřadů, a to tiskem, filmem, rozhlasem nebo divadlem byl vyměřen trest stejný (§ 3, odst. 1). Pokud ovšem byly tyto činy spáchány s úmyslem rozvrátit mravní, národní nebo státní vědomí československého lidu, zejména mládeže, měly být trestány žalářem od deseti do dvaceti let nebo smrtí. Odstavec 2 třetího paragrafu pak pamatuje na činovníky nebo velitele organizací NSDAP, SdP, Vlajky, Hlinkovy nebo Svatoplukovy Gardy a jiných fašistických organizací a trestá je pěti až dvaceti lety těžkého žaláře. Paragraf čtyři stíhá takového československého občana, který v zahraničí rozvracel hnutí směřující k osvobození Československé republiky, poškozoval její zájmy a ohrožoval bezpečnost občanů pracujících pro osvobození republiky doma.

Paragrafy 5, 6 a 7 jsou věnovány zločinům proti osobám podle trestního zákona č. 117/1852 ř. z. a podle zák. čl. V/1878, kterými byly nucené nebo povinné práce, zavinění ztráty svobody, těžkého ublížení na zdraví nebo smrti.

Zločiny proti majetku jsou další skupinou trestných činů, jejichž úprava připadá na paragrafy 8 až 10. Také tyto měly svůj základ v trestním zákoně z roku 1852. Jednalo se o zločiny veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku, krádeže, žhářství, loupeže, zpronevěry a veřejného násilí vpadnutím do nemovitého statku. Přísnější sazbou bylo trestáno takové počínání, provedené „ve službách nebo v zájmu Německa, jeho spojenců, republiky nepřátelského hnutí a jeho organizací či členů“. Zvláštním trestem byl stížen ten, kdo podle § 9 soudním usnesením, rozsudkem, nařízením nebo správním rozhodnutím způsobil Československému státu, osobě právnické nebo fyzické odnětí části nebo celého jmění. Zneužití tísňe a obohacení na úkor státu nebo osoby fyzické či právnické bylo potrestáno žalářem od pěti do deseti let.

Samostatnou částí se stal zločin udavačství v paragrafu 11, ten byl totiž do původní předlohy londýnského dekretu doplněn až na osvobozeném

území. „Udavačství v době nesvobody, jež mělo v důsledku ztrátu mnoha životů nejlepších českých lidí, nebo ztrátu jejich svobody, nebo újmu na zdraví, však vyžaduje, aby bylo stíháno s mimořádnou přísností a v nejširším rozsahu zejména tam, kde bylo provozováno ve službách okupantů za plat, ježto individua, která se ho dopustila, nejen že se tím již sama vyloučila z českého národa, ale svojí činností podlamovala jeho soudržnost. Proto tento druh trestné činnosti je jeden z nejzavržitelnějších...“.³¹ Kdo totiž jiného udal pro vymyšlenou, nebo skutečnou činnost, byl potrestán pěti až deseti lety těžkého žaláře, stačil tedy i nepřímý následek takového chování. Pokud došlo k větším újmám, trest byl úměrně zvýšen až k trestu smrti.

Posledním oddílem hlavy první deketru jsou všeobecná ustanovení. Ta upravují potrestání cizinců, kteří se dopustili zločinu podle § 1, nebo zločinů v §§ 4 až 9 v cizině. Dále je stanovena nemožnost vyvinění se z retribučních trestných činů tím, že je nařizovaly nebo dovoľovaly předpisy jiného práva než československého, konáním služební povinnosti, a dokonce ani neodolatelné donucení rozkazem představeného nezprošťuje viny nikoho, kdo se dobrovolně stal členem organizací, jejichž členství ukládalo vykonávat i zločinné rozkazy. U všech výše uvedených zločinů je pak trestné i pouhé nadržování (§ 20).

V retribučním dekretu byly fakticky připuštěny dvě možnosti trestání – trest na svobodě a trest smrti. Zároveň s trestem žaláře musel soud vyslovit pozbytí občanské cti³² na dobu určitou nebo navždy, že odsouzený

³¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, mimořádné lidové soudnictví

³² Pozbytí občanské cti je blíže specifikováno ve dvanácti bodech v § 15 deketru a znamená: trvalou ztrátu vyznamenání a požitků specifikovaných v č. 1, degradaci poddůstojníků a kasací důstojníků, ztrátu způsobilosti k výkonu a opětovnému nabytí práv, ztrátu aktivního i pasivního volebního práva, ztrátu způsobilosti zastávat funkce ve sdruženích, ztrátu způsobilosti k nakládání, vydávání a uveřejňování jakýchkoli tiskopisů, ztrátu způsobilosti k výkonu přednášek a projevů, k práci ve výchovných a uměleckých institucích, být zaměstnavatelem, provozovatelem svobodné zaměstnání, ztrátu způsobilosti být členem představenstva či správní rady společností a být vedoucím úředníkem v soukromém podniku. Kdo by tento zákaz přestoupil, mohl být potrestán řádným soudem pro přestupek se sazbou od jednoho týdne do tří měsíců.

si část nebo celý trest odpyká ve zvláštních nucených pracovních oddílech³³ a že celé nebo část jeho jmění propadne ve prospěch státu.

Dekret v § 16, odst. 1 zásadně nepřipouští snížení trestu na svobodě pod dolní hranici trestní sazby nebo její zaměnění za trest mírnější. V případech zvláštního zřetele hodných je ale možno takto rozhodnout i včetně upuštění od potrestání v případech, kdy je obecně známo nebo prokázáno, že „obžalovaný jednal s úmyslem prospěti českému nebo slovenskému národu nebo Československé republice či jejím spojencům nebo jinému obecnému zájmu, nebo že se svou pozdější činností zasloužil o osvobození republiky z nepřátelské moci, nebo o nápravu, nebo o zmenšení zla nepřitelem způsobeného a že po svém obrácení na cestě povinnosti už vytrval“. Toto ustanovení však nešlo užít, pokud škoda převyšovala prospěch vzniklý z tohoto jednání. Nepromlčitelnost zločinů trestných podle dekretu ani výkonu trestu za ně stanoví § 17. Dobou zvýšeného ohrožení republiky se rozumí doba od 21. května 1938 do dne určeného vládním nařízením, tedy do 31. prosince 1946.³⁴

Hlava druhá dekretu č. 16/1945 Sb. se zabývá činností mimořádných lidových soudů, kterým příslušelo soudit zločiny podle tohoto dekretu. Upravuje tedy složení a sídlo soudů, pozici veřejného žalobce a řízení před těmito soudy.

Místní příslušnost MLS je určena předpisy trestních řádů platných na území republiky. Mimořádné lidové soudy, zřízené v sídlech krajských soudů, mohou podle dekretu zasedat v případě potřeby i v kterémkoli jiném místě soudního obvodu. Přednosta MLS a jejich náměstky jmenuje prezident republiky na návrh vlády ze seznamu osob navržených

³³ Zřízeny zvláštním zákonem – SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, částka 53, 15. listopadu 1945, č. 126 – Dekret prezidenta republiky ze dne 27. října 1945 o zvláštních nucených pracovních oddílech.

³⁴ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO - 1946, částka 95, 7. prosince 1946, č. 217 - Vládní nařízení ze dne 22. listopadu 1946, jímž se stanoví konec doby zvýšeného ohrožení republiky.

příslušnými ONV. Okresní národní výbory také navrhuji soudce z lidu, ti jsou jmenováni vládou. Pravomoc MLS je vykonávána pětičlennými senáty ve složení – předseda senátu, kterým je soudce z povolání (občanský nebo vojenský), a čtyři soudci z lidu. Sestavení senátů i určení jejich náhradníků náleží přednostovi konkrétního mimořádného lidového soudu. Posloupnost hlasování v § 23 naznačuje snahu o co nejmenší ovlivňování názorů zkušenostmi jednotlivých soudců jinými – hlasují nejprve soudci z lidu, mladší před staršími, a nakonec soudce z povolání.

Také veřejní žalobci u mimořádných lidových soudů jsou jmenováni vládou nebo je jmenováním pověřen ministr spravedlnosti, a to pro určité období, případy, nebo pro celou dobu činnosti soudu. Tyto osoby mají být vybírány z řad prokurátorů nebo jiných osob, které složily minimálně zkoušku judičielní, pokud byly zapsány do seznamu pořízeného příslušnými ONV. Veřejní žalobci podléhali ministru spravedlnosti.

Pro řízení před mimořádnými lidovými soudy platily podle dekretu zásady řízení před stannými soudy v úpravě provedené v §§ 26 až 31 dekretu, podpůrně také předpisy trestního řádu, především pro výslech obviněného při hlavním přelíčení.³⁵ Zároveň nebylo vyloučeno stíhání osoby osvobozené rozsudkem MLS před řádným soudem.

Řízení před MLS se zahajovalo na návrh veřejného žalobce. Obligatorně měli být MLS souzeni členové SS, FS, Rodobrany a podobných organizací uvedených v § 2 a ostatní osoby fakultativně na základě, veřejným žalobcem vypracované, obžaloby. Hlavní líčení se mělo konat pokud možno bez přerušení od začátku do konce před mimořádným lidovým soudem, nejdéle však tři dny od postavení obžalovaného před soud. Pokud v této lhůtě nedospěl MLS k rozsudku, postoupil se takový případ soudu řádnému. Rychlost řízení měla být dále zajištěna také odkazováním náhrad škody na řízení občanskoprávní. Řízení šlo vést i v nepřítomnosti

³⁵ SOUKUP, L. *Retribuční dekrety prezidenta ČSR dr. Edvarda Beneše*, Soukup, L.(ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945 – 1990*, s. 145

obžalovaného. Před soud ale nemohl být postaven mladistvý a osoba těhotná, pokud tento stav trval.

Obžalovaný musel mít u soudu obhájce, buď kterého si sám určil, nebo ex offio, byl-li nemajetný. Obhájcem nemusel být advokát, ale tato osoba měla mít právnické vzdělání.

Soud se usnášel v neveřejné poradě a rozsudek se poté veřejně vyhlásil. Proti rozhodnutí MLS nebylo opravného prostředku a žádost o milost neměla odkladný účinek.

Paragraf 31 v druhém odstavci pamatuje na výkon trestu smrti, ten se „vykoná zpravidla do dvou hodin po vyhlášení rozsudku“. Pokud je rozsudek vynesena v nepřítomnosti obžalovaného, pak do 24 hodin od jeho dopadení. MLS také mohl uvážit, zda se trest smrti vykoná veřejně. Vykonavatele hrdelních trestů a jejich podřízený personál ustanovoval do této funkce MNV v sídle toho kterého mimořádného lidového soudu.

Účinnost dekretu byla stanovena na jeden rok s možností jejího prodloužení nebo zkrácení.

2.2.2 Prováděcí předpisy velkého retribučního dekretu

Vládní nařízení č. 18/1945 Sb.,³⁶ které provádělo dekret č. 16/1945 Sb., stanovilo přesné znění slibů soudců z lidu. Tyto sliby skládali do rukou přednosta MLS nebo jeho náměstka ve znění: „Slíbují na svou čest a svědomí, že se budu při svém rozhodování řídit jen zákonem, že budu hlasovat podle svého nejlepšího svědomí a přesvědčení a že zachovám přísnou mlčenlivost o obsahu porady a hlasování soudu.“ O složení slibu byl následně sepsán protokol.

³⁶ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO - 1945, částka 9, 9. července 1945, č. 18 – Vládní nařízení ze dne 19. června 1945, jímž se provádí dekret prezidenta republiky ze dne 19. června 1945 č. 16 Sb., o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech.

Dále toto nařízení stanovilo náhradu pro soudce z lidu za cestovné, nocleh a stravu ve výši 80 Kč a náhradu za ušlý výdělek do 100 Kč.

Potřebný kancelářský personál měl být poskytnut příslušným soudem, v jehož sídle byl MLS zřízen, včetně potřebných místností a věznic.

2.2.3 Novelizace velkého retribučního dekretu

Velký retribuční dekret neminulo také několik zásadních novelizací. Nejprve byl Prozatímním národním shromážděním schválen a znovu usnesen jako zákon.³⁷ Zároveň s tím byly schváleny změny v řízení, které nyní, pokud přesáhlo lhůtu tří dnů a veřejný žalobce to navrhl, mohlo pokračovat před MLS. Dále byly upraveny podrobnosti výkonu trestu smrti. Vyhláška ministra vnitra č. 23/1945 Sb.³⁸ vyhlásila úplné znění zákona o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech. Zákonem č. 149/1946 Sb.³⁹ byla účinnost dekretu prodloužena do 8. ledna 1947. Poslední novelizace proběhla dne 18. prosince 1946, kdy se zákonem č. 245/1946 Sb.⁴⁰ stanovila pokuta pro neomluvené nedostavení se k výkonu funkce soudce z lidu. Připouští se i zmateční stížnost k zachování zákona a dále obnova řízení, o které rozhoduje sborový soud první stolice, v jehož obvodu je MLS zřízen. Nové přelíčení se pak ale opětovně koná před mimořádným lidovým

³⁷ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO – 1946, částka 9, 19. února 1946, č. 22 – Zákon ze dne 24. ledna 1946, jímž se schvalují, mění a doplňují předpisy o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech.

³⁸ Tamtéž, č. 23 – Vyhláška ministra vnitra ze dne 18. února 1946 o úplném znění zákona o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech.

³⁹ Tamtéž, částka 62, 9. července 1946, č. 149 – Zákon ze dne 8. července 1946 o prodloužení účinnosti dekretů prezidenta republiky o mimořádném soudnictví.

⁴⁰ Tamtéž, částka 106, 30. prosince 1946, č. 245 – Zákon ze dne 18. prosince 1946, jímž se mění a doplňují dekry prezidenta republiky o mimořádném lidovém soudnictví a prodlužuje jejich účinnost.

soudem. Účinnost dekretu se tímto předpisem nadále prodlužuje až do 4. května 1947.

Činnost mimořádných lidových soudů byla opětovně obnovena v roce 1948 zákonem č. 33/1948 Sb.⁴¹ a trvala až do konce tohoto roku. Tento zákon stanovil pro všechny zločiny podle retribučního zákona obligatorní příslušnost mimořádných lidových soudů. Ty napříště rozhodovaly již jen v tříčlenných senátech. Dále byla umožněna obnova řízení v případech, které skončily před vydáním tohoto zákona, a to i bez splnění materiálních nebo formálních podmínek pro takovou obnovu.

⁴¹ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO – 1948, částka 15, 2. dubna 1948, č. 33 – Zákon ze dne 25. března 1948, jímž se obnovuje účinnost retribučního dekretu a nařízení o lidovém soudnictví a mění některá jejich ustanovení.

2.3 Dekret o Národním soudu

Pod číslem 17 vyšel ve sbírce zákonů dekret prezidenta republiky ze dne 19. června 1945 o Národním soudu.⁴²

Národní soud, zřízený v Praze, fungoval jako soud trestní a čestný. Měl soudit osoby v dekretu explicitně vyjmenované, prezidenta a členy protektorátních vlád, členy ústředních vedení organizací Vlajky, Kuratoria pro výchovu mládeže, a dále funkcionáře České ligy proti bolševismu, vedoucí funkcionáře Národní odborové ústředny zaměstnanců, Svazu rolníků a lesníků, propagátory okupantské vlády z řad novinářů a další osoby ve vysokých funkcích. Tito zde uvedení, kteří se v době po 21. květnu 1938 nedopustili trestného činu podle retribučního dekretu, přesto se nechovali jako „věrní a stateční českoslovenští občané“, byli tímto soudem souzeni jako čestným. Přitom byl soud vázán hmotněprávními předpisy retribučního dekretu.

Přednosta, jmenovaný prezidentem na návrh vlády, sestavil sedmičlenné senáty z „osvědčených vlastenců“, osob, které se zasloužily v domácím nebo zahraničním odboji, nebo se staly oběťmi nacistické persekuce. Pouze přednosta soudu a jeho dva náměstkové museli být z řad profesionálních soudců.

Vláda na návrh ministra spravedlnosti vybírala veřejného žalobce, národního prokurátora, ze seznamů osob, předložených zemskými národními výbory. Řízení se odvíjelo podle trestního řádu, líčení bylo ústní a veřejné, obžalovaný měl právo zvolit si obhájce, jinak mu byl přidělen.

Dekret o Národním soudu byl proveden vládním nařízením č. 40/1945 Sb.⁴³ To stanovilo přesné znění slibu přísedících u Národního

⁴² SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO – 1945, částka 9, 9. července 1945, č. 17 – Dekret prezidenta republiky ze dne 19. června 1945 o Národním soudu.

⁴³ Tamtéž, částka 19, 22. srpna 1945, č. 40 – Vládní nařízení ze dne 24. července 1945,

soudu, který skládali do rukou přednosty tohoto soudu a dále náhrady za cestovné, nocleh a ušlý zisk – vše ve stejné výši jako u soudů mimořádných.

Ani dekretu o Národním soudu se novelizace nevyhnuly. Stejně jako velkému retribučnímu dekretu byla i tomuto prodloužena zákonem č. 149/1946 Sb. účinnost do 8. ledna 1947 a poté zákonem č. 245/1946 Sb. až do 4. května 1947. V této novele byla nově zavedena lhůta pro skončení přelíčení před Národním soudem, a to do 14 dnů od jeho zahájení, připouští se zmateční stížnost k zachování zákona – o návrhu na obnovu řízení rozhodoval Národní soud a zrušuje se možnost rozhodnutí o veřejném výkonu trestu smrti.

jímž se provádí dekret prezidenta republiky ze dne 19. června 1945, č. 17 Sb., o Národním soudu

2.4 Dekret o trestání některých provinění proti národní cti (malý retribuční dekret)

Dekret č. 138/1945 Sb.,⁴⁴ rozčleněný na pouhé čtyři paragrafy, postihoval ty, kdo se od 21. května 1938 do 4. května 1945 chovali nepřístojně, uráželi národní cítění českého nebo slovenského lidu či vzbuzovali veřejné pohoršení. V těchto případech, pokud tedy nešlo o trestný čin, rozhodovaly okresní národní výbory a ty také trestaly buď vězením do jednoho roku, nebo pokutou do 1 milionu korun či veřejným pokáráním, přičemž všechny tresty bylo možno kombinovat.

U všech trestů běžela promlčecí lhůta šesti měsíců, počínaje dnem jejich spáchání, a u činů spáchaných přede dnem účinnosti dekretu, pak ode dne jeho účinnosti.

Nepřístojným chováním se rozumělo především hlášení se k německé nebo maďarské národnosti, podpora odnárodňovacích snah Němců a Maďarů, členství a spolupráce s fašistickými organizacemi, propagace a podpora nacismu a antisemitismu, společenský styk s okupanty a týrání nebo terorizování Čechů či Slováků. Pachatel se ovšem z těchto činů mohl ospravedlnit, pokud dokázal „neodolatelné donucení“, pro které musel trestný čin spáchat.⁴⁵

⁴⁴ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO – 1945, částka 57, 26. listopadu 1945, č. 138 – Dekret prezidenta republiky ze dne 27. října 1945 o trestání některých provinění proti národní cti.

⁴⁵ Podrobněji též SOUKUP, L. *Retribuční dekrety prezidenta ČSR dr. Edvarda Beneše...*, s. 147 – 149.

3 Situace na Slovensku

Slovenská národní rada po vypuknutí Slovenského národního povstání vyhlásila, že veškerou zákonodárnou i výkonnou moc vykonává sama.⁴⁶ Tímto byla vyloučena zákonodárná moc prezidenta a jeho dekretů, čímž finálně padly představy československé vlády v Londýně o obnovení jednotného československého právního řádu na celém území republiky v jejích předmnichovských hranicích. SNR alespoň připustila, na jaře roku 1945, zákonodárnou iniciativu prezidenta republiky v celostátních věcech. Borák poznamenává, že postoje Slováků lze v jistém smyslu pochopit, jelikož „prezident Beneš nebral v dekrettech na vědomí, že pomnichovský vývoj Slovenska a českých zemí je v mnohém zásadně odlišný“.⁴⁷ Slováci také považovali za samozřejmé, že o této otázce by měla jednat a rozhodovat SNR a proto také delegace, která neoficiálně v Londýně jednala o retribučním dekretu roku 1944, brala tento pouze jako vzor.⁴⁸

Slovenský návrh retribučního předpisu považovali reprezentanti slovenského národa za lidovější, časovější. Jednalo se především o větší účast laiků v senátech lidových soudů, které mohly být zřizovány i v okresech a jednotlivých obcích bez povinné účasti soudců z povolání.

Návrh byl projednáván na zasedání ÚV KSS dne 13. května 1945, po kterém velkou měrou do znění retribučního předpisu zasáhl tehdejší pověřenec ministra vnitra G. Husák, který tento návrh také představil na prvním zasedání SNR v Bratislavě dne 15. května 1945. Laco Novomeský v této věci konstatoval, že Husák musel nakonec nařízení napsat za večer, právě před konáním zasedání SNR.⁴⁹

Mínistr Stránský na schůzi vlády 19. května 1945 vyjádřil lítost nad tím, že slovenský retribuční předpis se neřídí dohodou z Moskvy,

⁴⁶ Nařízení SNR č. 1 ze dne 1. září 1944

⁴⁷ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 82

⁴⁸ RAŠLA, A. - ŽABKAY, E. *Proces s dr. J. Tisom*. Bratislava, 1990, s. 29

⁴⁹ Tamtéž, s. 29-30

na základě které měl být předlohou a základem retribučního zákonodárství na celém území Československa předpis připravený exilovou vládou v Londýně.

Nařízení Slovenské národní rady č. 33/1945 Zb. nar. SNR o potrestání fašistických zločinců, okupantů, zrádců a kolaborantů a o zřízení lidového soudnictví ze dne 15. května 1945 bylo úředně vyhlášeno a v platnost vstoupilo 23. května 1945. V textu tohoto nařízení se projevila rychlost s jakou bylo vytvořeno. Všechny relevantní formy trestné činnosti se vešly do pěti paragrafů.

První paragraf nařízení definuje fašistické okupanty jako cizí státní příslušníky, kteří se přičinili o rozbití ČSR nebo se účastnili útlu slovenského národa, terorizovali či drancovali slovenský lid, bojovali na území ČSR proti Rudé armádě a Spojencům či partyzánům, dopouštěli se zvěrstev a násilností, stáli ve službách nacistického Německa či horthyovského Maďarska, pomáhali odvlékat slovenské příslušníky do ciziny nebo se jinak provinili proti slovenským národním zájmům.

Paragraf 2 obdobně definoval domácí zrádce, přičemž zpřísněna byla odpovědnost členů vlády, sněmu, činitelů hospodářských a příslušníků německých, slovenských a maďarských fašistických organizací.

Za přitěžujících okolností bylo možné kolaborantům podle § 3 uložit trest smrti, jinak mohly být ukládány tresty na svobodě až do 30 let. Kolaborantem podle nařízení byl, kdo napomáhal okupantům či domácím zrádcům ve vedení války, v poškozování válečného úsilí SSSR a Spojenců nebo osvobozenického boje slovenského národa, kdo nařizoval či vykonával perzekuci z důvodů rasových, národních, náboženských, politických či pro fašistické přesvědčení, kdo se účastnil deportací slovenských občanů, nepřiměřeně se obohatil, pomáhal ve veřejných funkcích udržovat okupační režim nebo jej veřejně schvaloval.

Maření příprav povstání, podíl vojenských jednotek na něm, účast na

potlačení povstání a pronásledování jeho účastníků či obhajoba takové činnosti tvořily samostatnou skutkovou podstatu trestného činu zrady na povstání podle § 4 a trestem za ně byl výhradně trest smrti.

A paragraf 5 byl jakousi obdobou českého malého retribučního dekretu, kdy provinilci fašistického režimu mohli být potrestáni až dvěma lety v pracovním útvary, ztrátou občanských práv na dva roky až patnáct let, nebo veřejnou důtkou. Jednalo se o osoby, které v místním významu zakládaly, organizovaly a propagovaly Hlinkovu slovenskou lidovou stranu, Hlinkovu gardu a jiné fašistické organizace atd.

Soustava lidových soudů byla na Slovensku tvořena Národním soudem v Bratislavě, okresními lidovými soudy a místními lidovými soudy, které byly zřizovány v každé obci se sídlem místního národního výboru. Místní lidové soudy byly příslušné jen k souzení případů podle § 5 nařízení, tedy jen do výše trestu 2 let odnětí svobody. Předsedu a žalobce jmenoval příslušný ONV, který jmenoval i přísedící – soudce z lidu a to na návrh MNV. Soudní senáty byly pěti až jedenáctičlenné. Okresní lidové soudy rozhodovaly vždy v pětičlenných senátech, kdy předseda a jeho náměstek byli soudci z povolání jmenovaní na návrh ONV Pověřenectvem SNR. Přísedící jmenoval ONV. I přes přítomnost soudců z povolání, nebylo slovenské lidové soudnictví nezávislé. Podle Letze jeho chod přímo ovlivňovaly bezpečnostní orgány, a to nejen 3. odbor Pověřenectva vnitra, který byl oficiálním dohlížitelem, ale také Státní bezpečnost.⁵⁰ Navíc ze 6. odboru Pověřenectva SNR vycházely pokyny, které měly přímý vliv na práci lidových soudů: „Radiogramem dát pokyn Oblastní bezpečnostní radě Rožňava, aby případy, které vypadají na ovobození byly oročeny! Necht' t.č. nejsou osvobozující rozsudky“.⁵¹

Národní soud s působností pro celé Slovensko soudil trestné činy

⁵⁰ LETZ, R. *Slovensko v rokoch 1945 – 1948 na ceste ku komunistickej totalite*, Ústredie slovenskej kresťanskej inteligencie v Bratislave, 1994, s. 81

⁵¹ Tamtéž, s. 82

bývalého prezidenta a dalších vládních představitelů. Předseda a náměstek byli vždy soudci z povolání jmenovaní předsednictvem SNR. Přisedícími v sedmičlenném senátu se mohli stát jen státní občané ČSR, mravně a politicky bezúhonní, gramotní a starší 21 let.

Soudní řízení nemohlo probíhat bez přítomnosti obžalovaného, který si volil obhájce z řad advokátů podle seznamu Pověřenectva SNR. Jen Národní soud nebo okresní lidový soud mohly nařídit vazbu, na návrh žalobce a po tajné poradě. Tato vazba byla následně započítána do trestu. Odsouzení si tresty na svobodě odpykávali v trestnicích (věznicích) a ve zvláštních pracovních táborech.

K doplnění nařízení SNR č. 33/1945 Zb. došlo prováděcím nařízením Sboru pověřenců č. 55/1945 Zb. ze dne 5. června 1945, nařízením SRN č. 83/1945 Zb. ze dne 25. července 1945, nařízením SRN č. 57/1946 Zb. ze dne 14. května 1946 – tzv. „retribuční novela“. Tato novela stanovila sankce pro přisedící lidových soudů, kteří se nedostavovali k jednání, ustanovilo mimořádný opravný prostředek - udělování milosti u rozsudků trestu smrti. V dubnu 1946 došlo k uzavření tzv. Druhé pražské dohody, která rozšířila platnost některých dekretů prezidenta republiky i na území Slovenska.

Slovenské lidové soudy zahájily soudcovskou činnost později než ty české. Podle Boráka zpracovávaly materiály proti asi 22 tisícům osob. První zasedání se uskutečnilo 20. července 1945 a celkem bylo zřízeno 77 okresních lidových soudů.⁵² Do května 1946 bylo vyneseno 23 trestů smrti, 901 trestů na svobodě.⁵³ Národní soud v Bratislavě byl zřízen 23. května 1945 a v polovině června toho roku byl předsedou jmenován Igor Daxner.

⁵² BORÁK, M. *Spravedlnost podle ...*, s. 89

⁵³ DAXNER, I. *Ludáctvo pred Národným súdom (1945-1947)*, Bratislava 1961, s.31

Literatura se shoduje, že na Slovensku bylo podáno od roku 1945 do roku 1947 38 244 trestních oznámení, obžalováno 20 550 osob a před lidovými soudy bylo odsouzeno 8058 osob (39,2 %). Vyneseno bylo 65 trestů smrti, z čehož bylo 29 vykonáno. Trest odnětí svobody vyslechlo 127 obžalovaných v případě trvání od 20 do 30 let, 202 v trvání 10 až 20 let a 4456 osob bylo potrestáno tresty do deseti let. Osvobozeno bylo celkem 12 495 osob.⁵⁴ Mezi odsouzenými převažovali Maďaři, bylo jich 62 % z celkového počtu odsouzených. Zatímco v Čechách lidové soudy v první etapě fungovaly do května 1947, na Slovensku soudily až do konce roku. Od prvního ledna 1948 převzaly agendu lidových soudů speciální senáty krajských soudů.

Na Slovensku, stejně jako v Čechách došlo ještě v roce 1948 k obnovení retribučního soudnictví a to celostátním zákonem č. 33/1948 Sb. Lidové soudy se zřizovaly již jen v sídlech krajských soudů, měly tříčlenné senáty a celkově kopírovaly koncepci, které fungovala v českých zemích.

⁵⁴ BORÁK, M. *Spravedlnost podle ...*, s. 92
LETZ, R. *Slovensko v letech 1945 – 1948...*, s. 82

4 Vznik a vývoj MLS v Klatovech 1945 – 1947

4.1 Ustavení a zahájení činnosti MLS v Klatovech

Mimořádný lidový soud v Klatovech zahájil svou soudcovskou činnost dne 8. října 1945,⁵⁵ prohlášen za formálně ustavený byl ovšem již k 1. říjnu toho roku. Dobou svého vzniku se zařadil na začátek druhé poloviny celkového počtu v Čechách ustavených mimořádných lidových soudů.⁵⁶ Do 1. října 1945 totiž zahájilo činnost celkem 14 dalších mimořádných lidových soudů,⁵⁷ kdy prvním byl Mimořádný lidový soud v Českých Budějovicích dne 27. července 1945 a posledním MLS v Chebu, který započal svou činnost až v lednu 1946.⁵⁸

Na podkladě výnosu ministerstva spravedlnosti č. 13 071/1945-III/ Pol. ze dne 30. května 1945 již ovšem o mnoho dříve započaly u Krajského soudu v Klatovech přípravné práce na vybudování MLS. Prezidium krajského soudu utvářelo první návrhy na posty profesionálních soudců retribučního soudu, a to včetně pozic přednosta a jeho náměstka i veřejných žalobců a soudců z lidu.

Zároveň s tímto se snažilo prezidium KS v Klatovech ovlivnit a napomáhat při ustavování vyšetřovacích komisí tamějšího okresního národního výboru. Zde ovšem došlo k rozporu mezi představami obou stran a posléze také ke snaze o přenesení odpovědnosti za špatné poměry ve věznici krajského soudu a neuspokojivý stav vyšetřování retribučních

⁵⁵ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 51, Pres 116/1946 – 39/45 z 1. 6. 1946

⁵⁶ Na českém území vzniklo celkem 24 mimořádných lidových soudů v sídlech krajských soudů. V tabulce jsou uvedeny v abecedním pořadí:

Brno	Jičín	Mladá Boleslav	Písek
Česká Lípa	Jihlava	Most	Plzeň
České Budějovice	Klatovy	Moravská Ostrava	Praha
Hradec Králové	Kutná Hora	Nový Jičín	Tábor
Cheb	Liberec	Olomouc	Uherské Hradiště
Chrudim	Litoměřice	Opava	Znojmo

⁵⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 51, Pres 39/1945

⁵⁸ JIŘÍK, V. *Nedaleko od Norimberku...*, s. 31

záležitostí.⁵⁹ „...Jde prostě o to, že je veřejně kritizováno, že zdejší komise dosud nefungují, ač věznice je přeplněna a trpí tam i lidé, kteří určitě budou propuštěni, jakmile bude případ jich vyřešen... Žádám dále, aby nejprve byly vyšetřeny ty případy, kde udání je takové, že nejde o činy náležející před lidové soudy a z nich zase nejdříve takové, kde udání je čistě osobní, nemající co dělat s protistátní či protinárodní činností...“⁶⁰

Mezitím ovšem tyto vzájemné rozepře nevědomky ukončila vláda na své 42. schůzi dne 31. července 1945, kde rozhodla o formálním ustanovení Mimořádného lidového soudu v Klatovech. Při tom také jmenovala do funkcí soudců z lidu prvních třicet tři osob.

⁵⁹ JELEN, J. *Mimořádný lidový soud v Klatovech – inventář archivního fondu*, SOA Plzeň, 2005, s. 15

⁶⁰ SOA Plzeň, fond KS Klatovy, kart. 6, Pres 186 – 3/1945, ff. 1 – 4. Přeplněné věznice měly také mj. za následek úteky vězňů. Dne 3. ledna k tomu Ministerstvo spravedlnosti vydalo pokyn č. 444/46-V/1, SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 6/1946

4.2 Personální obsazení MLS v Klatovech

4.2.1 Profesionální soudci a veřejní žalobci

Rozhodnutím prezidenta republiky ze dne 10. srpna 1945 bylo v souladu s § 22, odst. 2 dekretu č. 16/1945 Sb. dosazeno pět soudců z povolání do úřadu soudce u retribučního soudu v Klatovech. Byli to JUDr. Josef Švec jako přednosta soudu, JUDr. Jindřich Behenský jako soudní rada a ostatní soudci z povolání JUDr. Václav Sedláček, JUDr. Vladislav Peřina, JUDr. Vladimír Horejc. Resortní ministr J. Stránský pak až 29. srpna 1945 jmenoval JUDr. Josefa Vrbu vedením agendy veřejné žaloby. K tomu jím byli z pověření vlády jmenováni 20. října 1945 také čtyři další veřejní žalobci: JUDr. Zeno Fifka, advokát v Klatovech; JUDr. Rudolf Kalina, advokát ve Kdyni; JUDr. Josef Zahradník, advokát v Sušici, a JUDr. Václav Polák, advokát v Klatovech.⁶¹

Pro velký nápor práce bylo nutno jmenovat další soudce z povolání, a to 31. října 1945 JUDr. Františka Ettlera, soudce Okresního soudu v Klatovech, a JUDr. Aloise Burdu, soudce Okresního soudu v Sušici.⁶² 30. srpna 1946 se k nim připojuje JUDr. Vladimír Jezdinský, krajský soudce v Táboře,⁶³ a dále 3. října 1946 JUDr. Josef Dejmek, soudce Okresního soudu v Mělníce, a JUDr. Antonín Kolorus.⁶⁴

Posílen také musel být sbor žalobců, nejprve 20. října 1945 (4),⁶⁵ 19. prosince 1945 (3),⁶⁶ 30. ledna 1946 (1),⁶⁷ 22. května 1946 (1),⁶⁸

⁶¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 46/1945

⁶² Tamtéž, Pres 1/1946

⁶³ Tamtéž, Pres 174/1946

⁶⁴ Tamtéž, Pres 187/1946

⁶⁵ Tamtéž, Pres 46/1945

⁶⁶ Tamtéž, Pres 2/1946

⁶⁷ Tamtéž, Pres 15/1946

⁶⁸ Tamtéž, Pres 121/1946

9. srpna 1946 (3)⁶⁹ a 3. října 1946 (1).⁷⁰

4.2.2 Soudci z lidu

Jak už bylo výše uvedeno, do funkcí soudců z lidu bylo jmenováno původně 33 osob, a to z obvodu Okresního soudu v Sušici, Okresního soudu v Hořázdovicích a Krajského soudu v Klatovech. Soudci z lidu byli také v polovině září 1945 svoláni ke složení slibu. Nejprve v Klatovech složili slib dne 12. září 1945 tito soudci z lidu:

1. Ing. Jindřich Pohl, rada ČSD, Klatovy
2. Jaroslav Moulis, obuvník v Klatovech
3. Alfred Šebek, odborný učitel v Klatovech
4. František Sobotka, inspektor škol v Klatovech – Podhůří
5. Antonín Nudera, krejčí v Klatovech
6. Jan Reiser, továrník v Klatovech
7. Emil Matějka, dělník v Klatovech
8. Karel Paveza, úředník v Klatovech
9. Jan Šturma, drogist v Klatovech
10. Vilém Vacovský, soukromý úředník v Klatovech
11. Josef Kysela, zaměstnanec ONV v Klatovech
12. Josef Novák, malíř v Plánici
13. Josef Tuček, zubní technik v Klatovech
14. Jaroslava Hořovská, odborná učitelka v Klatovech
15. Jaroslav Tomášek, skladník v Klatovech
16. Rudolf Rondewald, stavitel v Nýrsku
17. Rudolf Pavliš, poštovní zaměstnanec v Klatovech
18. MUDr. Karel Dobruský, primář v. v. Nemocnice v Klatovech

⁶⁹ Tamtéž, Pres 155/1946

⁷⁰ Tamtéž, Pres 180/1946

19. Karel Kesman, vedoucí fy Singer v Klatovech

Skládání slibů soudců z lidu pokračovalo 14. září 1945
v Sušici:

21. Vojtěch Koutenský, hradlař ČSD v Horažďovicích – Babíně
22. Stanislav Plicka, profesor v Sušici
23. Ferdinand Prantl, zaměstnanec MHV v Sušici
24. Josef Kubišta, ředitel školy v Sušici
25. Josef Dočkal, Sušice
26. Jan Košťálek, Sušice
27. Jan Vejstrk, okresní strojmistr ČSD v Buděticích
28. Leopold Ebert, školník Živnostenské školy v Sušici
29. František Benetka, úředník ČSD v Horažďovicích
30. Karel Kunzman, berní úředník v Horažďovicích

A dne 3. října 1945:

31. Josef Kopelent, tovární dělník v Sušici
32. Václav Zdvořák, úředník v Sušici

Z těchto osob sestavil přednosta J. Švec celkem pět hypotetických soudních senátů – včetně náhradníků.⁷¹ Vláda poté jmenovala usnesením z 8. února 1946 ještě další soudce z lidu:

33. Jaroslav Kalabza, úředník ČSD v Klatovech
34. Ferdinand Grossl, strážmistr SNB v Hodousicích
35. František Cajthaml, podplukovník p. pl. 35 v Klatovech
36. František Havlíček, podplukovník SNB v Klatovech
37. František Navrátil, mlynář v Mífeticích
38. Václav Kučera, puškař v Klatovech
39. František Maxa, školní inspektor v Klatovech

⁷¹ SOA Pízeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres. 21/1945 z 24. 9. 1945

40. Ing. Josef Vávra, úředník stavebního oddělení MNV v Klatovech
41. Vojtěch Baroch, úředník ČSD v Klatovech
42. Antonín Průcha, krejčí v Klatovech
43. Václav Šauer, obchodník v Klatovech
44. Čestmír Dobeš, architekt v Klatovech
45. Karel Idlbeck, pensista ČSD v Klatovech

Činnost soudců z lidu byla, stejně jako u řady dalších MLS, problematická. Dne 3. července 1946 obesílá přednosta Švec všechny soudce z lidu s tím, že pokud se nemohou dostavit k líčení, aby ho o tom neprodleně informovali. Z dopisu také plyne, že své omluvy nechávali až na poslední chvíli, kdy již nebylo možno obeslat další soudce z lidu a líčení se tím zpozdilo až o dvě hodiny.⁷² Zároveň žádá o rozšíření řad soudců z lidu, proto byli také v září 1946 jmenováni další:

47. František Müller, krajský tajemník ROH v Klatovech
48. Karel Jung, elektrotechnik v Klatovech
49. Václav Zimmermann, dělník v Klatovech
50. František Zvěřina, ředitel Hospodářské záložny v Klatovech
51. Petr Komár, strojník v Klatovech
52. Ph.Mr. Antonín Krásenský, lékárník v Klatovech
53. František Pártl, továrník v Klatovech
54. Fratišek Souček, štábní praporčík v Klatovech
55. Václav Šimandl, poštovní úředník v Lubech u Klatov
56. Karel Srp, úředník ONV v Klatovech
57. Václav Vopava, úředník Spořitelny v Klatovech
58. Dr. Alois Bohůnek, koncipient při ONV v Klatovech
59. Ladislav Nedbal, plukovník v. v. v Klatovech
60. Václav Klíma, prokurista Městské spořitelny v Klatovech
61. Jan Eisner, berní úředník v Klatovech

⁷² Tamtéž, Pres 139/1946

Za dobu tzv. první retribuice se tedy u Mimořádného lidového soudu v Klatovech vystřídalalo 61 soudců z povolání. Jmenováno jich bylo ale o devět více, ti se ovšem nikdy žádného řízení neúčastnili, hned po svém jmenování žádali o zproštění služby. Došlo také k několika nelogickým rozhodnutím o postech soudců z povolání, za všechny možno jmenovat případ advokáta JUDr. Pavla Guttwiliga, který se účastnil mnoha líčení v pozici obhájce ex offio a jeho další role zde by jen zhoršila jeho již tak vysoké pracovní nasazení.

Také přednosta soudu Švec si dopisem z ledna 1945⁷³ stěžuje na nemožnost sestavit soudní senát vzhledem k velké vyčerpání soudců z lidu, kteří mimoto mají ještě vlastní zaměstnání a dojíždění do Klatov, například ze Sušice, je spojeno se „značnými potížemi“.

Po doplnění stavu soudců z lidu 12. března 1946 došlo k teoretickému vytvoření maximálního počtu devíti soudních senátů, z čehož senáty VII. „Sušice A“ a IX. „Sušice B“ byly určeny pro výjezdni hlavní přelíčení, patřící do obvodu Okresního soudu v Sušici.⁷⁴ Všechny senáty byly tentokrát sestaveny podle principu „paritního zastoupení politických stran Národní fronty“, kde na originálu přípisu jsou vpisky stranickopolitické příslušnosti obyčejnou tužkou. Červenou jsou odlišeni nově jmenovaní soudci z lidu a modrou pak jejich náhradníci. Tento dodatečný kabinetní výběr, naprosto odporující usnesení vlády tak nastolil praktický poměr sil v tomto složení: 5 nestraníků, 4 sociální demokraté, 2 národní socialisté, 2 komunisté, 1 lidovec.⁷⁵ Nutno dodat, že se tedy diametrálně lišil od výsledků voleb do poslanecké sněmovny v roce 1935 i po vyloučení Národního sjednocení a Agrární strany.

⁷³ Tamtéž, Pres 11/1946

⁷⁴ Tamtéž, Pres 36/1946 z 12. 3. 1946

⁷⁵ Tamtéž, Pres 36/1946 – prováděcí výnos MS čj. 14 530/1946-I/3 z 20. 2. 1946

4.2.3 Ostatní úřední osoby

Během první retribuční doby je také doloženo působení výhradně jediného vyšetřujícího soudce, demobilizovaného důstojníka justiční služby Československé samostatné obrněné brigády, JUDr. Julia Svobody, propůjčeného k výkonu služby Ředitelstvím státních drah v Plzni. Tento vztah byl ovšem zároveň devalvován jeho souběžným předsednictvím ve vyšetřovací komisi ONV.⁷⁶ K této činnosti byl Ředitelstvím státních drah v Plzni uvolněn na placenou dovolenou.⁷⁷

Vykonavatele trestů nejvyšších měl za úkol podle retribučního dekretu vybrat MNV – v tomto případě v Klatovech. Ten tak také dne 2. října 1945 učinil a za popravčího určil pana Pejškara a k němu dva pomocníky.

Lidový soud také trápila řada praktických problémů. Nedostatek tlumočnicků se projevil již na počátku roku 1946, kdy gradoval počet případů a nařízených líčení. Prakticky jeden jediný externí překladatel, profesor A. J. Mager, nebyl schopen za podmínek, kdy převážná většina souzených byla německé národnosti, vše zvládnout.⁷⁸ Na jeho prosbu byl přijat ještě jeden překladatel, ten ovšem po velmi krátké době své působení u soudu ukončil a Mager tak pravděpodobně nadále překládal vše sám. Z původní představy tří překladatelů toho mnoho nezbylo. Již předtím ale šest oslovených znaleců německého jazyka odmítlo činnost pro MLS v Klatovech, ať už z důvodů zdravotních, nebo pracovních.⁷⁹ A tak byla prof. Magerovi do 31. 12. 1945 pouze snížena vyučovací povinnost.⁸⁰

⁷⁶ Více JELEN, J. *Mimořádný lidový soud v Klatovech – inventář archivního fondu*, SOA Plzeň, 2005, s. 17; SOA Plzeň, Fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 46/1945

⁷⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 48/1945

⁷⁸ Tamtéž, Pres 25/1946

⁷⁹ Tamtéž, Pres 17/1946

⁸⁰ Tamtéž, Pres 122/1946

4.2.4 Kancelář MLS v Klatovech

Přednosta soudu již 7. září 1945 žádal ONV v Klatovech o poskytnutí vhodné místnosti pro konání hlavních přelíčeni a podotknul, že je nutné, aby soud co nejrychleji svou činnost zahájil.

Dle vládního nařízení č. 18/1945 Sb. a jeho § 3 mu měl sborový soud, v jehož obvodu byl MLS zřízen, přidělit jak kancelářský personál, tak potřebné prostory. V Klatovech byli mimořádnému lidovému soudu přiděleni jen tři úředníci ze stavu soudu krajského⁸¹ a ostatní obstarávalo páté kancelářské oddělení KS a často i jeho prezidium.⁸² Mimořádný lidový soud v Klatovech tak byl institucionálně samostatným jen teoreticky, ze zákona, fakticky byl součástí tamějšího soudu krajského. Fungoval jako jedno ze soudních oddělení, i když s odlišnou vnitřní strukturou a formálně mimo organizaci sborového soudu.

⁸¹ Tamtéž, Pres 6/1945 a 8/1945

⁸² SOA Plzeň, fond KS Klatovy, kart. 18, Pres 7, Pres 141-7/1945, Pres 2871-7/1946, Pres 2770-7/1947

4.3 Charakteristika spisů MLS v Klatovech

4.3.1 Údaje o obžalovaných, jejich národnost

V době první retribuční u MLS v Klatovech, tedy od 8. října 1945 do 4. května 1947, bylo projednáno 553 soudních případů s 609 účastníky.⁸³ Od října do prosince 1945 bylo rozhodnuto 52 soudních případů s 62 souzenými osobami. V roce 1946, kdy činnost všech mimořádných lidových soudů v zemi gradovala, bylo souzeno 415 osob v 381 soudních líčeních.⁸⁴ A v posledním roce 1947 pak od ledna do začátku května projednal retribuční soud 114 případů, ve kterých bylo souzeno 132 obžalovaných.⁸⁵ Průměrný věk obžalovaných osob byl 45 let.⁸⁶ Nejmladším odsouzeným byl Hans Böszert, osmnáctiletý mladík německé národnosti, narozen 18. 11. 1927. Odsouzen byl za zločin veřejného násilí podle § 5, odst. 1, písm. a dekretu k patnácti letům žaláře. V roce 1955 byl ale amnestován a poté odsunut do západního Německa.⁸⁷ Naopak osobou nejstarší byla Češka Anna Čermáková, narozená 28. 1. 1868. Bylo jí 78 let, když u klatovského retribučního soudu byla dne 27. června 1946 zproštěna obvinění z trestného činu udavačství podle § 11 dekretu, kterého se údajně měla dopustit.⁸⁸ Nejstarší odsouzenou osobou, a to k trestu pěti let těžkého žaláře za činnost v NSDAP podle § 3, odst. 2 dekretu, byl sedmasedmdesátiletý Jan Kreutzer, nar. 18. 8. 1869. Ve vězení ovšem mnoho času nestrávil, již na podzim roku 1946 byl odsunut.⁸⁹

⁸³ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 38/1947

⁸⁴ Z toho největší nápor se projevil v prvních čtyřech měsících toho roku a pak ještě v říjnu. Srov. výkaz o činnosti MLS Klatovy v příloze č. 3 této práce

⁸⁵ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 38/1947

⁸⁶ Tento věk byl tedy o 2 roky nižší, než uvádí ve své publikaci Borák, v zásadě šlo ale o stejné věkové kategorie – srov. BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*

⁸⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 2, spis Ls 7/1945

⁸⁸ Tamtéž, kart. 18, spis Ls 235/1946

⁸⁹ Tamtéž, kart. 11, spis Ls 146/1946

Posuzování národnosti se stalo otázkou důležitou a zároveň i velmi těžkou. V některých spisech se údaje odkazující na národnost obviněných liší, nejčastěji mezi zprávou o zatčení a obžalobou. Otázku národnosti po válce řešil dekret prezidenta republiky č. 33/1945.⁹⁰ Českoslovenští státní příslušníci německé národnosti, kteří za války nabyli státní příslušnosti německé nebo maďarské, tímto pozbyli státní příslušnost českou. Výjimka byla stanovena pouze pro příslušníky slovanských národů, kteří byli ke změně přinuceni a i tito byli prakticky závislí na vydání kladného osvědčení o národní spolehlivosti příslušným okresním národním výborem, který přezkoumával relevantní skutečnosti. Národní spolehlivost museli prokazovat i německy mluvící Židé. Manželky Němců a Maďarů a jejich děti měly být posuzovány samostatně. Zvláštní pravidlo existovalo pro Rakušany. U těch se, pokud se nedali k nacistům, nehovořilo o odsunu, ale o repatriaci – tu organizoval Rakouský repatriční komitét pro ČSR.⁹¹ V Klatovech to byl případ mj. Jana Tichého. Souzen byl ještě jako německý příslušník a odsouzen na 5 let. V roce 1951 mu pak bylo navráceno české státní občanství.⁹²

V době první retribuice bylo v Klatovech mimořádným lidovým soudem celkem souzeno 222 Čechů a 387 Němců. Osob německé národnosti bylo před soud postaveno 63,5 % z celkového počtu obžalovaných. Počty souzených žen ovšem vykazují opak. Němek bylo odsouzeno 36, tedy pouze 9,3 % z celkového počtu osob německé národnosti, zatímco českých žen 59, tj. 26,6 % ze souzených Čechů. Konečné procentuální vyjádření národnostního složení obžalovaných a jejich rozdělení podle pohlaví je: Češi – 26,8 %, Češky – 9,7 %, Němci – 57,6 %, Němky – 5,9 % z celkového počtu 609 osob.⁹³

⁹⁰ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, částka 17, 10. 8. 1945

⁹¹ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 134

⁹² SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 26, spis Ls 330/1946

⁹³ Tamtéž, kart. 53, Pres 38/1947

4.3.2 Vyšetřování, vazba, obžaloba

O průběhu vyšetřování je poměrně složité řádně pojednat, vzhledem k tomu, že dosažení kompletních informací z této etapy je vázáno na zpřístupnění materiálů čtyř místně příslušných okresních národních výborů – Klatovy, Domažlice, Sušice a Přeštice.⁹⁴ Ovšem ze spisů archivního fondu je zřejmé, že udání na jednotlivé osoby, jejich zatčení a prvotní výslechy prováděly místně příslušné úřadovny SNB.

Nejčastějšími byla udání jednotlivců. Ti se dovolávali nápravy křivd za války jim způsobených dotyčnou osobou. Mnohdy se jednalo o velmi citově zabarvené výpovědi svědků, kteří měli neblahé zkušenosti například s výslechy klatovského gestapa. Vyšetřování všech těchto udání také často vedlo k „vyřizování účtů“ a problémů z dob dřívějších. Nevyhnulo se ani „politikaření“ a náladě dobové atmosféry odpovídala i udání: „Za války se nechoval, jak by se na statečného československého občana slušelo.“

Mnoho oznámení také vyšlo od samotných bezpečnostních úřadoven. Jednalo se o případy, o kterých se dozvěděly v rámci výkonu své služby. Materiály nashromážděné vyšetřovacími komisemi byly kompletně předány veřejnému žalobci k sepsání obžaloby. Spolu s obžalobou došlo posléze k jejich vložení do trestních spisů jednotlivých případů. Jedná se o původní okupační písemnosti, jež v řízení před lidovým soudem bezesporu plnily roli listinného důkazního materiálu. Často jde o velmi bizarní dokumenty typu konfidentských zpráv a podklady výzkumu rodinné historie Rudolfa Petříka,⁹⁵ dále pak album vydané při příležitosti oslav narozenin Adolfa Hitlera⁹⁶ či knižní vydání literárního počínu Hanse

⁹⁴ JELEN, J. *Mimořádný lidový soud v Klatovech – inventář archivního fondu*, SOA Plzeň, 2005

⁹⁵ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 15, Ls 206/1946

⁹⁶ Tamtéž, kart. 27, Ls 335/1946

Watzlika.⁹⁷ J. Jelen ve svém inventáři k MLS v Klatovech⁹⁸ na prvním místě těchto materiálů zmiňuje „zlomky z provenience nacistických stranických organizací (zn. Ls 125/46 (Ortsgruppe d. NSDAP Köhlendorf), Ls 348/1946 (NSKK Klattau), Ls 353/1946 (Kreisleitung d. NSDAP Klattau), okupačních správních úřadů (zn. Ls 338/1946 (Landrat Bergreichenstein, Oberlandrat Klattau)) a domácích fašistických organizací (zn. Ls 51/1947 (příspěvková kniha ČNST - Vlajky pro část stranického Píseckého kraje))“.

Orgány SNB také prováděly zatýkání podezřelých osob, a to nejčastěji v jejich bydlišti. Spolupracovaly ovšem také s americkou vojenskou policií, jako v případě uprchlého Josefa Spaniola, později odsouzeného k trestu smrti.

Než se ale zatčené osoby dostaly k soudu, musela příslušná komise provést vyšetřování a předat podklady žalobci. Ten po došetření případu sepsal obžalobu a podal ji k soudu. Pak teprve došlo k nařízení hlavního líčení. Po celou tuto dobu byli podezřelí drženi v internační, vyšetřovací či zajišťovací vazbě. Vazby byly většinou dlouhodobé a životní podmínky v nich tvrdé, není divu, že se také započítávaly do výkonu trestu.⁹⁹ Na zoufalé podmínky ve vazební věznici Krajského soudu v Klatovech a její přeplněnost bylo již upozorněno výše.¹⁰⁰ Nejvíce zatčených bylo hned v roce 1945, pak jejich počet, stejně jako počet napadnutých případů, postupně klesal. Pouze výjimečně osoba, která později stanula před retribučním soudem, zatčena nebyla. Někteří podezřelí strávili ve vazbě až dva roky. Reiner Lienert pobýval ve vazbě od května 1945 do dubna 1947 celkem 698 dní, po vynesení rozsudku 4 let žaláře měl tak již polovinu trestu prakticky odpykanou.¹⁰¹ Menší „štěstí“ měl pak Vilém Seidl, který do cely vazební

⁹⁷ Tamtéž, kart. Ls 218/1946

⁹⁸ JELEN, J. *MLS Klatovy – inventář archivního fondu*, SOA Plzeň, 2005

⁹⁹ Více BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 146

¹⁰⁰ Viz. Odstavec 3.1, s. 21

¹⁰¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 38, spis Ls 70/1947

věznice usedl 11. 7. 1945, aby byl rozsudkem soudu zproštěn obvinění podle § 2 a dne 18. 2. 1947 propuštěn na svobodu.¹⁰²

Pobyt ve vazbě se, jak už bylo výše řečeno, započítával do výkonu trestu, a to u všech osob odsouzených k trestu na svobodě. Pokud ovšem retribuční soud rozsudkem rozhodl o zproštění viny, pouze v minimu případů náležela postiženému kompenzace za dobu strávenou ve vazbě. Později už soud ve všech případech používal stejné formulace v tom smyslu, „že se sice nepodařilo prokázat, že obžalovaný zločin spáchal, to ale zároveň nedokazuje, že jej nespáchal“. Kompenzace v takovém případě této osobě nenáležela.

Obžalobu vypracovával úřad veřejného žalobce u MLS v Klatovech. Všechny jsou podepsané samotným veřejným žalobcem Dr. Rybou. Žaloba obsahovala nejprve stručnou charakteristiku obviněného (jméno, datum a místo narození, povolání, národnost,...). Poté paragrafové znění provinění a ve většině případů poměrně stručné odůvodnění s návrhy na předvolání svědků. Dá se tedy předpokládat, že převážně čerpala ze zpráv OVK a vlastní šetření už žalobci prováděli jen minimálně. Obvinění byli pro tento účel žalobci k dispozici v krajské věznici a obžaloby byly podávány tak, aby bylo možno celé řízení co nejdříve ukončit.

¹⁰² Tamtéž, kart. 36, spis Ls 34/1947

4.3.3 Řízení před MLS v Klatovech a jeho rozsudky

Pro řízení před MLS platily zásady procesu před stannými soudy. Mimořádný lidový soud v Klatovech tedy vycházel z důkazů mu předložených obžalobou a také obhajobou, sám vyšetřování nevedl. Ještě před nařízením hlavního líčení musel předseda senátu opatřit nemajetnému obžalovanému obhájce – tak tomu bylo ve většině případů. Za celou dobu činnosti MLS v Klatovech se pouze ve třech případech nechali obvinění zastupovat advokátem, kterého si sami zvolili. Jednalo se vždy o muže české národnosti: Antonín Stahl – odsouzen ke třem letům žaláře za zločin udavačství,¹⁰³ Josef Tůma – zproštěn všech obvinění¹⁰⁴ a Ladislav Šindler – odsouzen k trestu na svobodě v trvání jednoho roku za členství v SS.¹⁰⁵

Před přelíčením zasílali jednotliví obhájci soudu vyjádření k žalobě a návrhy vlastních důkazních prostředků obhajoby. Hlavní líčení se vždy odehrávalo za přítomnosti obžalované osoby a veřejnosti. Souzená osoba byla nejprve dotázána na své osobní poměry a poté vyzvána k monologu, kterým se vyjádřila ke všem skutečnostem, ze kterých ji obžaloba vinila. Poté soudci jak profesionální, tak soudci z lidu obvykle vznesli doplňující otázky. Následovaly výslechy svědků, často se přistupovalo také ke konfrontaci jednotlivých svědků a obžalovaného. Úplný závěr líčení pak provázely závěrečné řeči a vyjádření obžaloby, obžalovaného a jeho obhájce k možné výši trestu.

Soud hojně pracoval s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Součástí spisů jsou ve většině případů také zprávy o pověsti, vystavované domovskou obcí obžalovaného. Morální bezúhonnost byla bezesporu u soudu velkou devizou.

¹⁰³ Tamtéž, kart. 36, spis Ls 38/1947 – zastupován JUDr. Miladou Blankovou, advokátkou v Plzni

¹⁰⁴ Tamtéž, kart. 38, spis 82/1947 – zastupován JUDr. Milošem Votavou, advokátem v Praze 10

¹⁰⁵ Tamtéž, spis 84/1947 – zastupován JUDr. Marií Drobnou, advokátkou v Praze

Rozsudky soudu, napsané hned v den projednávání případu před retribučním soudem, jsou často ručně psané jednotlivými předsedy senátů. Teprve později došlo k jejich strojopisnému přepsání. V rozsudcích byla uznávána vina pouze z důvodů uvedených v žalobě, a to ještě velmi často došlo u některých žalobních důvodů ke zproštění viny. Případ, kdy by rozsudek ve srovnání s obžalobou vinu rozšiřoval o další skutkovou podstatu, se prakticky nevyskytuje. Jedině snad došlo k nárůstu poškozených osob. Samotný rozsudek měl vždy stejné schéma – vyhlášoval se jménem republiky, dále pokračovalo označení soudu a obžalovaného se samotným výrokem - „je vinen“ či „zprošťuje se“, v některých případech obojí. Po paragrafovém znění spáchaných trestných činů následoval výrok o trestu a odůvodnění. V případech trestných činů spáchaných podle § 2 a § 3 byly v mnoha případech používány předtištěné tiskopisy rozsudků, ve kterých soudce jen proškrtal nehodící se.¹⁰⁶ Nikdy ovšem nechybělo odůvodnění.

Délka trestů na svobodě, které byly v průběhu první retribuice v Klatovech vysloveny, vykazuje klesající tendenci. Zatímco v roce 1945 a v první polovině roku 1946 převažují ještě tresty vysoké a doživotní, zhruba od srpna 1946 dochází k poklesu délky těchto trestů. Jak o tom ve své zprávě ke skončení retribučního soudnictví informuje přednosta soudu Dr. Švec: „K přísnějšímu posuzování viny a výměry trestu docházelo při stejných skutkových podstatách hlavně v dřívější době činnosti tohoto soudu oproti pozdější době, charakterizované již všeobecným uklidněním.“¹⁰⁷ Tento rozdíl cítili i jednotliví předsedové senátů MLS v Klatovech. Vladislav Peřina upozorňuje na rozdílnost výměry trestů v obdobných případech.¹⁰⁸

Od října do konce roku 1945 bylo k trestu těžkého žaláře

¹⁰⁶ Tamtéž, kart. 6, např. spisy Ls 90/1946 až Ls 100/1946

¹⁰⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 38/1947

¹⁰⁸ Tamtéž, Pres 38/1947 – zpráva soudce Peřiny k činnosti retribučního soudu

odsouzeno 39 osob v úhrnné délce 301 roků a 6 měsíců. Dalších sedm osob bylo potrestáno doživotním vězením. Rok 1946, kdy 64 % trestů na svobodě bylo uděleno v prvních čtyřech měsících, měl bilanci: 8 trestů doživotních a 269 na svobodě k celkem 1632 letům a pěti měsícům odnětí svobody. V zimě a na jaře 1947 pak byl žalář udělen padesáti šesti osobám na 213 let a 9 měsíců a třem lidem doživotí.

K trestům na svobodě přistupovaly ještě další dva, a to ztráta cti na dobu určitou nebo navždy a propadnutí majetku, a to celého, nebo jeho poměrné části. Pravidelnou součástí trestů byl také jeho částečný nebo úplný výkon v nucených pracovních oddílech. Zvláštní je, že zostřování trestu tvrdým lůžkem či postem, zpravidla čtvrtletně, bylo v Klatovech využíváno až od září 1946.

Za celou éru klatovského mimořádného lidového soudu bylo k trestu smrti odsouzeno dvacet osob. Jednalo se o sedmnáct mužů německé a jednoho české národnosti, dvě ženy, Němku Oberhellowou a Češku Hošťálkovou. Byli mezi nimi udavači, přísluhovači a hlavně klatovští „gestapáci“. O jednotlivých případech je pojednáno níže.

V letech 1945 – 1947 bylo rozsudky osvobozeno 15 osob – ať už pro jejich skutečnou nevinu, nebo proto že se jim z nashromážděných důkazů jednoduše vinu nepodařilo prokázat. U osmi lidí došlo k upuštění od potrestání, a to pouze v roce 1946.¹⁰⁹ Patnáct případů bylo předáno řádným trestním soudům a dvacet devět jich bylo vyřešeno „jinak“.

¹⁰⁹ SOA Pízeň, fond MLS Klatovy, kart. 7, spis Ls 58/1946 „...pomoc osobám slovanského původu a Rusovi Nikolaji Malcovi...“; kart. 8, spis Ls 88/1946; kart. 16, spis Ls 211/1946 „...ukrývala Čechy, kterým šlo o život...“; kart. 20, spis Ls 251/1946, spis Ls 258/1946; kart. 21, spis 272/1946; kart. 30, spis Ls 357/1946

4.3.4 Výkon trestu, odsun Němců

Retribuční dekret stanovil prakticky dva druhy trestů, které potřebovaly zvláštní výkon – trest na svobodě a trest smrti. K těmto přistupovaly ještě další, obligatorně udělované jako tresty vedlejší, o nichž bylo již pojednáno výše.

Převážná většina odsouzených – celých 63 % - byla potrestána žalářem v různých délkách doby trvání. Tento trest byl podle instrukce ministerstva spravedlnosti číslo 41 532/45-V/1.¹¹⁰ vykonán v případech souzených u MLS v Klatovech ve zvláštním oddělení věznice Krajského soudu v Klatovech, pokud tento nepřevyšoval pět let. Tresty ostatní byly muži odpykávány ve věznici v Plzni na Borech a ženami v pražských Řepích. K žádosti o provedení trestu se přikládal opis rozsudku.

Osoby německé národnosti ale ve většině případech byly brzy propuštěny a zařazeny do táborů pro odsun německého obyvatelstva. Některé vůbec nebyly před soud postaveny a k jejich odsunu došlo rovnou z vazební věznice tak, jak na to upozorňuje J. Kozák.¹¹¹ Žádosti o propuštění za účelem odsunu psali nejen samotní odsouzení, ale i jejich rodinní příslušníci, do Německa již odsunutí. Dále to byli právě příbuzní retribučních odsouzců, kteří hojně využívali zahraničních organizací. K této problematice zaslalo ministerstvo vnitř 5. března 1946 přednostům mimořádných lidových soudů dopis, ve kterém upozorňuje na to, že „příslušníci různých mezinárodních a spojeneckých charitativních institucí a zastupitelských úřadů zneužívají svého postavení k různým intervencím za Němce a kolaboranty a pomáhají jim k odcestování do zahraničí“. Takováto praxe je dále nazvána „vměšováním do našich vnitřních záležitostí“. Vzhledem k tomu, že tyto žádosti se původně podávaly přímo příslušnému MLS a ten je také vyřizoval, nařídilo tímto

¹¹⁰ Tamtéž, kart. 53, Pres 56/1945

¹¹¹ KOZÁK, J. *Činnost mimořádného lidového soudu v Liberci 1945-1948*, Malý, K. - Soukup, L. (ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Karolinum, 2004

ministerstvo, aby napříště všechny žádosti byly podávány jemu.¹¹² Není přesně jasné, kolik osob německé národnosti bylo za celou dobu retribuční a po jejím skončení odsunuto. V prezidiálních spisech jsou pouze pravděpodobně nekompletní seznamy osob německé národnosti přicházejících v úvahu pro odsun, které musel každý přednosta mimořádného lidového soudu vyhotovit. Navíc zde chybí jména osob odsunutých v průběhu nebo po vykonání trestu v padesátých letech. Podle dokumentů ve spisech je případný odsun poznamenán v tabulce soudních případů, které jsou přílohou číslo V. této práce.

Odsouzení si v průběhu výkonu trestu mohli zažádat o podmíněné propuštění, což také mnozí učinili a v řadě případů ke skutečnému propuštění dříve či později opravdu došlo. Po odsunech a individuálních milostech, ale v propouštěcích důvodech převažovaly dvě velké amnestie prezidenta republiky, a to v letech 1953 a 1955.

Plnou výši trestu si odpykali obvykle jen pachatelé odsouzení k nižším trestům a také ti, kteří byli odsouzení k trestu smrti.

Výkon trestu smrti upravoval jak dekret č. 16/1945 Sb., tak i jeho novela č. 22/1946 Sb. Původně přiznaná možnost konání poprav veřejně byla zrušena. Ministr spravedlnosti vydal „směrnici“ k výkonu trestu smrti dne 17. září 1945 pod číslem 27 478/45-III/1. a tato byla rozeslána všem přednostům MLS. Podle ní pro výkon trestu smrti „platí obecná ustanovení trestního řádu“ a vykonává-li se poprava veřejně, „provede se na místě, kde výkon trestu nemůže být pozorován náhodnými diváky nebo lidmi z domů sousedících s místem poprav“.¹¹³

Ve všech dvaceti případech trestů smrti, které byly vyřčeny soudními senáty, došlo k samotné exekuci zpravidla po uplynutí zákonné dvouhodinové lhůty od skončení hlavního přelíčení. Jen v případě Adolfa

¹¹² SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 42/1946

¹¹³ Tamtéž, Pres 20/1945

Jarolima nebyla tato lhůta dodržena a na popraviště byl doveden již hodinu po vynesení rozsudku, tam ale z blíže nespecifikovaných důvodů pobyl ještě další půl hodinu, než byl popraven.¹¹⁴

Všechny popravy probíhaly neveřejně na malém dvoře Krajského soudu v Klatovech, přístup měly pouze osoby, které se prokázaly potvrzením opravňujícím ke vstupu. Na popravu se dostavovali z titulu své funkce soudci senátu, který ortel vyřkl, žalobce, obhájce, tříčlenná popravčí četa, zapisovatelka, soudní lékař MUDr. Jaroslav Jerie a duchovní P. Vincenc Rejšek. O každé popravě byl vyhotoven protokol s pečlivým zaznamenáním všech relevantních časů – kdy byl odsouzený předán k výkonu trestu, kdy byl trest vykonán a konstatována smrt. Soudní lékař vždy po ověření smrti odsouzeného nařídil, aby tento zůstal ještě hodinu viset a poté byl sňat a pohřben. Trest smrti se podle dekretu vykonával provazem.

¹¹⁴ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 105

4.3.5 Zprávy o činnosti MLS v Klatovech

Ministerstvo spravedlnosti ve snaze opatřit sobě i ostatním mimořádným lidovým soudům na českém území přehled o tom, jak se vyvíjí praxe u jednotlivých soudů, žádá dne 5. října 1945 všechny přednosty, aby mu zasílali o činnosti jednotlivých soudů zprávy.¹¹⁵ Tyto zprávy za uplynulé období měli přednostové zasílat vždy za dobu od prvního do patnáctého dne v měsíci, do osmnáctého dne téhož měsíce a od šestnáctého dne do posledního dne v měsíci, vždy nejpozději ke třetímu dni v měsíci následujícím.

První zpráva odeslaná za období od 1. do 15. října byla ještě podrobná, vylíčení případu bylo v několika větách. Od 16. listopadu 1945 šlo již o tabulkové zápisy, pochopitelně z praktických i časových důvodů nebylo již možno se více rozepisovat. V březnu 1946 se intenzita zpráv zmenšuje na jednu měsíční a je následována komplexní zprávou, zahrnující období od května do prosince 1946. Poslední zpráva je z období ledna až května 1947.

Ministerstvo po zpracování těchto zpráv zasílalo zpátky jednotlivým soudům podrobné přehledy o činnosti MLS v Čechách.¹¹⁶ Tak byla zaručena informovanost jednotlivých soudců retribučních soudů o vývoji případů u jiných mimořádných lidových soudů.

¹¹⁵ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 39/1945

¹¹⁶ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 51 a 52

5 Odsouzení k trestu smrti u MLS v Klatovech v letech 1945 - 1947

5.1 Rok 1945

č. spisu	Jméno odsouzeného	narozen/a	Národnost	odsouzení/a	Zločin dle dekretu č. 16/1945 Sb.	Trest
Ls 6/45	Johann Schrems, MUDr.	2.10.1908	N	8.10.1945	§ 3(1)a, (2), § 5(1)a, § 11	Smrt
Ls 10/45	Rozalie Hošťálková	31.6.1889	Č	22.10.1945	§ 11	Smrt
Ls 37/45	Anna Obrhellová	25.6.1900	N	14.12.1945	§ 7(3)	Smrt
Ls 47/45	Georg Rohrbacher	15.1.1907	N	18.12.1945	§ 1, § 2, § 3(1), § 11, § 7(1), § 5(2)a	Smrt

5.1.1 MUDr. Johann Schrems

Říšský Němec MUDr. Johann Schrems se narodil dne 2. října 1908 v Lauterbachu v Horní Falci. Než se dostal do Klatov, byl vojenským lékařem, v Klatovech se pak stal lékařem obvodním a z titulu své funkce v protektorátu dohlížel na své české kolegy. Byl ženatý. Již v roce 1929 vstoupil do nacistické organizace a později také do NSKK¹¹⁷. Do vazební věznice mimořádného lidového soudu nedobrovolně nastoupil dne 5. května 1945.

Obžaloba, vedená JUDr. Josefem Vrbou, ho vinila hned z několika zločinů. V první řadě, že propagoval a podporoval nacistické hnutí v době do 5. května 1945, byl činovníkem a velitelem v klatovské organizaci NSDAP. Mnohem vážnější ale bylo obvinění, že se „v službách a v zájmu Německa dopustil vraždy na československých občanech Janu Kodalíkovi a Jaroslavu Pindlovi dle § 134 a § 135, č. 4 trestního zákona“. Jednalo se o spolupachatelství předem naplánovaných vražd pěti československých

¹¹⁷ Nacionálně socialistický motorizovaný sbor patřil k NSDAP a měl militaristický princip organizace s uniformami a hodnostmi.

občanů, spolupachatelé byli čtyři – všichni Němci. Ovšem v jeho případě bylo přitěžujícím, že Janu Kodalíkovi bylo v době zastřelení pouze šestnáct let. Obžalovaný se k této vraždě nikdy nepřiznal.¹¹⁸ V bodě čtvrtém obžaloba uvádí, že Schrems udal okresního lékaře MUDr. Jaroslava Jerieho a sedm dalších lékařů „jednak pro skutečnost a jednak pro vymyšlenou činnost“.¹¹⁹ Posledním bodem pak bylo obvinění ze spáchání činu veřejného násilí vydíráním.

Tento případ soudil senát pod vedením JUDr. Josefa Šveda, soudci z lidu byli MUDr. Karel Dobruský, Antonín Nudera, Josef Kysela, Jan Reiser, náhradník Vilém Vacovský.

Obhajoba byla přidělena advokátu ve věcech trestních v Klatovech JUDr. Zenu Fifkovi. Ten také sepsal poměrně obsáhlou obhajobu, přestože se se Schremsem sešel teprve čtyři dny před hlavním líčením. Vzhledem k národnosti a státní příslušnosti obžalovaného vznikla potřeba tlumočení. Překlada se ujal středoškolský profesor Mager.

Senát se shodl jednomyslně v poradním protokolu.¹²⁰ Johann Schrems byl uznán vinným v prvních čtyřech bodech obžaloby, že spáchal zločin proti státu podle § 3, odst. 1 a 2 dekretu, zločin proti osobám podle § 5, odst. 1, písm. a dekretu a zločin udavačství podle § 11 dekretu.

Schrems se k činům doznał. Odsouzen byl dle § 5, odst. 1, písm. a dekretu k trestu smrti, pozbytí občanské cti navždy a k propadnutí celého jmění ve prospěch státu.

V jediném bodě, pátém, se odsouzený dočkal zproštění, toto obvinění nebylo dostatečně prokázáno. Snaha obhajoby přesvědčit soud, že obžalovaný je výrazně krátkozraký, což by pochopitelně vylučovalo

¹¹⁸ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 215

¹¹⁹ Udal také lékaře Dr. M. Fügnera a Dr. J. Suchého u německé zdravotnické organizace v Praze z toho důvodu, že nezávisle na sobě nerozeznali u německého chlapce záškrť a tento později zemřel. Sám tvrdil, že okamžitě poznal, o jakou nemoc se jedná, ale bylo již pozdě. Více JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*,..., s. 195

¹²⁰ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 1, Ls 6/1945-15

možnost, aby na dálku zastřelil dvě osoby, a navíc je i celkově ve špatném zdravotním stavu, přišla vniveč výpovědí oční specialistky Dr. Horákové, která uvedla: „Má-li obžalovaný skla na očích, na 135 metrů rozezná osoby. Když na takovou vzdálenost rozezná osoby, může též mířiti.“¹²¹

Trest smrti oběšením na malém dvoře soudu v Klatovech byl vykonán 8. října 1945. Popravě byl přítomen celý soudní senát, soudní lékař MUDr. Jaroslav Jerie a duchovní P. Vincent Rejšek.

Vykonavatel se svými pomocníky přejímá odsouzeného ve 24 hodin a v 0.10 hodin hlásí soudu, že „trest smrti provazem na odsouzeném vykonal“.

¹²¹ Tamtéž, spis Ls 6/1945-14

5.1.2 Rozalie Hošťálková

Češka Rozalie Hošťálková se narodila 31. června 1889 v Sušici, bylo jí tedy padesát šest let, když byla v květnu 1945 zatčena. Soukromě podnikala v Sušici, kde se sestrou vlastnily mandl.¹²²

Žalobce JUDr. Ryba ji v žalobě, podané u MLS v Klatovech dne 1. října 1945, viní z toho, že „v době zvýšeného ohrožení republiky ve službách a v zájmu nepřítelů a využívajíc situace přivoděné nepřátelskou okupací, pro skutečnou nebo vymyšlenou činnost udala“ v době od roku 1939 do 5. května 1945 u gestapa v Klatovech svoji sousedku Kamilu Barthovou.¹²³ Podle Hošťálkové prý její sousedka veřejně schvalovala atentát na Heydricha. Při konfrontaci obou žen ji Barthová podle dobových zápisů „na kolenou prosila“, aby nic takového neříkala a vše odvolala jako vymyšlené, ta to ale odmítla. Dokonce ani gestapo o Hošťálkové nemělo valné mínění. V dochovaných dálnopisných zprávách, kterými informovalo gestapo v Klatovech pražské ústředí o své činnosti, se píše: „...k osobě Hošťálkové třeba říci, že činí dosti nevěrohodný dojem. Po léta je již z osobních důvodů zneprátena s touto Židovkou a také při konfrontaci zřejmě ukazovala svou škodolibost.“¹²⁴ Barthová byla na základě tohoto udání ze dne 22. 6. 1942 na vojenské střelnici v Lubech u Klatov zastřelena. Dále udala Karla Brejchu, úředníka firmy Chemi-Solo Sušice, že poslouchá zahraniční rozhlas - ten utrpěl těžkou újmu na zdraví při výslechu gestapem a ztrátu svobody.¹²⁵

V průběhu války měla na svědomí ještě udání služebně SD, německé bezpečnostní služby v Klatovech, na dva dělníky – Hynka Tichého a Josefa Matouše, že utekli z práce v Říši. První strávil 4 dny v klatovském vězení a druhého v jeho úkrytu vůbec nenašli. Udání, že jiné dvě klatovské rodiny

¹²² JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 10

¹²³ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 2, Ls 10/1945

¹²⁴ Tamtéž, kart. 50, dálnopisné zprávy gestapa

¹²⁵ Tamtéž, kart. 51, Pres 39/1945

mají špatné zatemnění oken, se jaksi minulo účinkem. Hošťálkové také vadilo, „že hoši Schwarzkopfovic (podle mínění nacistů se jednalo o „položidy“) jezdí kočárem a v II. třídě vlaku“.¹²⁶

V soudním senátu zasedal jako předseda JUDr. J. Behenský a soudci z lidu František Benetka, Josef Kopelent, Alfred Šebek, Josef Dočkal. Žalobcem byl první žalobce u MLS v Klatovech JUDr. Ryba. Obviněné byl také ustanoven obhájce ex offio, a to JUDr. Ervín Flat, advokát v Klatovech.

Obhajovala se, že na ni byl gestapem vyvíjen nátlak a také že netušila, jaký následek její udání v případě Barthové bude mít.

V jediném zasedání byla odsouzena pro § 11 k trestu smrti, ten byl také hned tentýž den v 19.10 hodin na malém soudním dvoře Krajského soudu v Klatovech vykonán.¹²⁷ Její majetek propadl státu a Hošťálková byla odsouzena ke ztrátě občanské cti navždy.

¹²⁶ Tamtéž

¹²⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 2, Ls 10/1945-9

5.1.3 Anna Obrhellová

Anna Obrhellová, roz. Doubková, se narodila 25. 6. 1900 v Mochtíně, soudní okres Klatovy. Již od malička byla často nemocná. Prodlála španělskou chřipku, zánět průdušek a pohrudnice, měla žlučové kameny.¹²⁸ Jako manželka Němce přijala v roce 1942 německou státní příslušnost.

Zatčena a do vazby poté dopravena byla 17. května 1945.

Obžaloba proti Anně Obrhellové a jejímu manželovi Františku Obrhellovi byla podána u Mimořádného lidového soudu v Klatovech dne 29. 11. 1945.

Žaloba ji viní z toho, že „...v době zvýšeného ohrožení republiky propagovala a podporovala v Plánici, Staňkově i jinde nacistické hnutí a činila tak za okolností zvláště přitěžujících v úmyslu, aby rozvrátila mravní, národní nebo státní vědomí československého lidu“.

A dále „...v červnu 1942, tedy v době zvýšeného ohrožení republiky, ve službách a v zájmu nepřítele udala, spolu se svým manželem, u německých policejních orgánů v Klatovech Jarmilu Burešovou¹²⁹ a Marii Novákovou¹³⁰ pro nějakou činnost (vesměs pro schvalování atentátu na Heydricha), přičemž udání mělo za přímý následek smrt těchto československých státních příslušníků a nepřímý následek smrt československého příslušníka Bohuslava Bureše“.

K události došlo poté, co obě jmenované potkala a zavedla s nimi „politický hovor“ o atentátu. Sama se následně před soudem hájila, že je neudala schválně, jen se „podřekla“.

K hlavnímu přelíčení zasedl 14. prosince senát číslo 5 ve složení

¹²⁸ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 3. Ls 37/1945, dobré zdání, s. 18

¹²⁹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 3. Ls 37/1945-21 z výpovědi Marie Klimentové, matky Jarmily Burešové vyplývá, že této bylo 20 let, byla krátce vdaná a těhotná asi 3 měsíce.

¹³⁰ Matka dvou dětí

– JUDr. Vladimír Horejc, předseda senátu, a Rudolf Pavliš, František Sobotka, Karel Kesman, Rudolf Rondevald, náhradník Emil Matějka jako soudci z lidu. Žalobcem byl již výše zmiňovaný klatovský advokát JUDr. Zeno Fifka a obhajobu vedl JUDr. Karel Nejdrl jako advokát Obrhella a JUDr. Jaroslav Melan za Obrhellovou. V tomto případě se, jak se spíše výjimečně stávalo, se svým nárokem přihlásil soukromý účastník v osobě Petra Klimenta, otce zemřelé Jarmily Burešové.

Soud ji nakonec v rozsudku¹³¹ zprostil viny ze zločinu udavačství dle § 11 dekretu, přesto byla odsouzena k trestu nejvyššímu a pozbytí občanské cti navždy.

Poprava se konala v noci po hlavním líčení a vynesení rozsudku. V 0.05 hodin hlásil vykonavatel Pejskar, že trest smrti provazem byl vykonán.¹³²

Její manžel František Obrhell dostal 20 let těžkého žaláře, z nichž polovinu měl odpykat ve zvláštních nucených pracovních oddílech, ztrátu cti po dobu trestu a propadnutí majetku. Jejich, do Německa odsunutá dcera, Ingrid žádala také o jeho odsun. Přestože se ve vyjádření MLS v Klatovech píše: „bylo by snad lépe, kdyby byl odsunut do Německa“,¹³³ ovšem v roce 1953 se ještě žádosti nevyhovuje. Nejprve mu byl v roce 1954 trest snížen na sedm let, individuální žádost o milost zamítnuta. Po mnoha peripetiích byl pak Obrhell v roce 1955 konečně odsunut.

¹³¹ SOA Pízeň, fond MLS Klatovy, kart. 3, Ls 37/1945-10

¹³² Tamtéž, Ls 37/1945-12

¹³³ Tamtéž, Ls 37/1945-22

5.1.4 Georg Rohrbacher

Georg Rohrbacher byl rolníkem německé národnosti. Narodil se dne 15. ledna 1907 v Gerlově Huti, soudní okres Sušice.

K jeho charakteristice uvedl svědek hlavního přelíčení Karel Šveigl: „Byl velkým nacistou a schvaloval německý režim a každého přemlouval, aby vstoupil do Henleinovy strany.“¹³⁴ Měl šest dětí ve věku od čtyř do čtrnácti let. Sám byl členem SdP od roku 1938.

Dne 4. prosince byla MLS v Klatovech doručena obžaloba, ve které stálo, že se tento člověk dopustil trestných činů podle retribučního dekretu, zejména přímého styku s cizí mocí, nebo s cizími činiteli - vojenskými a finančními.

Byl členem NSDAP a později také SA, propagoval a podporoval nacistické hnutí.

A dále udal Marii Kolrosovou a Alžbětu Duchkovou, že zpívaly českou písničku, což v důsledku znamenalo ztrátu svobody na osmačtyřicet hodin a pokutu 25 K u obou jmenovaných.

Senát zasedl k hlavnímu přelíčení ve složení: předseda – JUDr. Švec, soudci z lidu – Dobruský, Nudera, Kysela, Raiser. Žalobcem byl opět JUDr. Ryba, obhájcem JUDr. Guttwilig. K soudu se dostavilo pět svědků, včetně udaných žen.

Senát uznal Rohrbachera vinným ze zločinů podle § 1 – úklady o republiku v případě angažovanosti v tom, aby Mladotice připadly Říši, § 2 – členství v SA, § 3, odst. 1 – podpora nacistického hnutí, § 11 – udání třech osob, československých občanů, § 7, odst. 1 – zavinění ztráty svobody většího počtu osob, § 5, odst. 2, písm. a – veřejné násilí nebezpečným vyhrožováním.

Ani pokus přesvědčit soudní senát o špatném fyzickém i psychickém stavu obžalovaného nezabral. Rohrbacher totiž v roce 1944 jel na korbě

¹³⁴ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 4, Ls 47/1945-6, výslech Karla Šveigla

nákladního auta, které havarovalo při svážení dříví.¹³⁵ V bezvědomí byl převezen do vojenského lazaretu v Berchtesgadenu a zde zůstal až do začátku května 1945. Od té doby měl prý problémy s bolestí hlavy a ztrátou paměti. Soudní znalci z oboru lékařství, Dr. Jerie a Dr. Fuger, však při znaleckém posudku neshledali důvod, proč by neměl být ze svých činů plně zodpovědný.

Trest byl vykonán hned týž den, tj. 18. 12. 1945 v 18.35 hodin. Rohrbacher tak strávil ve vazbě od 10. května do 18. prosince 1945 celkem 223 dní.

¹³⁵ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 168

5.2 Rok 1946

č. spisu	Jméno obviněného	narozen/a	Národnost	odsouzen/a	Zločin dle dekretru č. 16/1945 Sb.	Trest
Ls 48/46	Max Altmann	5.9.1907	N	4.2.1946	§ 1, § 2	Smrt
Ls 204/46	Matěj Dekr	9.12.1906	Č	6.5.1946	§ 7(3), § 11	Smrt
Ls 206/46	Rudolf Petřík	21.1.1894	N	8.5.1946	§ 3(1), § 11	Smrt
Ls 125/46	Georg Heintschel, JUDr.	24.2.1892	N	21-22.5.46	§ 2, § 3(1), § 3(2), § 5(2)a, § 10, § 11	Smrt
Ls 268/46	Franz Wotawa	2.10.1912	N	14.9.1946	§ 5(2)a, § 7(1), § 7(2), § 7(3)	Smrt
Ls 273/46	Josef Spaniol	10.11.1917	N	25.9.1946	§ 3(1), § 5(1)a(2)a, § 6, § 7(1)(2)(3)	Smrt
Ls 287/46	František Bina	27.11.1911	N	3.10.1946	§ 5(2)a, § 7(1)	Smrt
Ls 332/46	Josef Prawda	28.3.1890	N	4.11.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 6, § 11	Smrt
Ls 300/46	Adolf Jarolím	2.10.1903	N	17.-18.11.1946	§ 2, § 3(1), § 7(2)	Smrt
Ls 310/46	Franz Schamberger	15.7.1913	N	25.11.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(2), § 7(3)	Smrt
Ls 296/46	Jakob Neubauer	21.3.1917	N	2.12.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(1), § 7(2)	Smrt
Ls 368/46	Erwin Janisch	10.11.1913	N	11.-12.12.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(1)(3), § 8(2)a	Smrt

5.2.1 Max Altmann

Prvním popraveným roku 1946 byl Max Altmann. Tento rolník německé národnosti se narodil 5. září 1907 ve Flekách u Klatov¹³⁶.

Prý z čirého nepřátelství k ČSR vstoupil v září 1938 do Freikorpsu v Bavorsku a se zbraní v ruce stál na hranici proti Československé republice. Na jaře vždy odcházel do Německa na práci, podle jeho vyjádření mu Československý stát nezajistil práci, proto ani nemohl očekávat loajalitu.¹³⁷ Odešel dne 17. září 1938 ze svého bydliště, Bernhofu, přes hranice do bavorské obce Rittsteigu, zde vstoupil na základě doporučení hostinského Schreineru v Rittsteigu do organizace Freikorpsu – Sudetoněmeckého dobrovolnického sboru. Asi po pěti dnech výcviku byl ozbrojen vojenskou karabinou s pěti ostrými náboji a poslán s několika jinými členy na československé hranice ke Svaté Kateřině a Zadním

¹³⁶ Fleky, politický okres Klatovy, dnes již neexistující vesnice s pěti sty obyvateli, z čehož pouze tři byli Češi.

¹³⁷ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 151

Chalupám. Tam se účastnil bojů s československou obranou hranic.¹³⁸

Přestože se v této době včas dozvěděl o nařízené československé mobilizaci, této výzvy záložní voják neuposlechl a ke službě nenastoupil.

Po zatčení 23. října 1945 byla provedena domovní prohlídka a vypracována zpráva o zatčení, ve které uvedl jména tří osob, včetně vlastního bratra, se kterými vstoupil do Freikorpsu. Před soud byl postaven až v únoru následujícího roku.

Vyšetřovací komise ONV v Klatovech vyslechla Altmanna pouze jednou. Také nedošlo k výslechu žádného svědka. Žaloba, vedená soudcem Dr. Rybou, ho vinila z mnoha válečných zločinů podle dekretu. Altmann po celou dobu procesu odmítal, že by se zúčastnil bojů na hranicích, to se také obžalobě nepodařilo prokázat. Popřel dále, že by prošel nějakým výcvikem a jediné vybavení, které obdržel, byly prý boty, které měl na nohou i v době zatčení. Rozhodující ovšem bylo, že v SdP působil jako pokladník, což bylo považováno za zločin podle retribučního dekretu, a dále že „se pokusil v měsíci září a říjnu 1938 jednak na území republiky, jednak mimo ní násilím přivtělit cizímu státu území republiky a nebo od ní odtrhnout jeho část“.

K hlavnímu přeličení došlo tak, jak nařídil předseda senátu Dr. Behenský, 4. února 1946. Původní výpověď ze zprávy o zatčení se lišila především tím, že do Německa prý Altmann odešel až mezi 19. nebo 20. zářím 1946 a prý jen proto, že odcházeli i mnozí jiní. Nenastoupení ke službě po nařízené mobilizaci obhajoval tím, že žádnou výzvu k tomuto neobdržel.

Rozsudek, vydaný jako obvykle hned též den, hlásá ve výroku o vině - „vinen“. Vinen tím, že se pokusil v září 1938 odtrhnout část území

¹³⁸ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 6, Ls 48/1946

republiky a byl členem organizace SA ve Flekách, čímž se dopustil zločinů dle § 1 a § 2 retribučního dekretu. Naopak zproštěn byl obvinění, když se mu nepodařilo prokázat, že vykonával funkci pokladníka NSDAP a spáchal zločin podle § 3, odst. 2 jmenovaného dekretu.

Líčení zřejmě netrvalo dlouho vzhledem k obsahově nevelkému soudnímu spisu a také k tomu, že nařízeno bylo na den 4. února 1946 v 8.30 hodin dopoledne a hrdelní trest byl vykonán téhož dne ve 14.10 hodin. Odsouzeného kromě soudního senátu, žalobce a obhájce doprovodil na popraviště a poslední zaopatření provedl jako u všech ostatních odsouzených P. Čeněk Rejžek.

5.2.2 Matěj Dekr

Čtyřicetiletý Čech Matěj Dekr, povozník, svázející dříví na dráhu, otec pěti dětí, byl souzen a odsouzen již v roce 1943 spolu s Janem Váchalem, když ten ho údajně navedl, aby napsal dopis a tím na jaře 1942 křivě obvinil Františka Šimka, že má v držbě zbraně, jezdecké sedlo a židovský majetek. Sám Šimek požádal předsedu Okresního soudu ve Kdyni, aby Dekra s Váchalem předvolal a pokusil se o smír. Z důvodu nedostavení byla na oba podána žaloba. Váchal u soudu vše popřel. Případ převzalo Státní zastupitelství v Plzni, později byla dokonce kauza předána Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze – Zemskému soudu. Odtud posléze přišla žaloba pro křivé udání a případ řešil klatovský Amtsgericht 4. srpna 1943. Za toto udání dostal trest osm měsíců žaláře, Dekr pak měsíce čtyři.¹³⁹

Před těmito událostmi bylo na konci roku 1942 a na začátku roku následujícího zatčeno několik osob v souvislosti s poslechem BBC, zahraničního rozhlasu, který jako jediný pravdivě informoval o vývoji v Československu. Přestože v září 1938 vstoupil v platnost zákon, který zakazoval rozšiřování zpráv zahraničních vysílačů, za které hrozil až trest smrti, dostaly se tyto zprávy velmi rychle mezi lid na okupovaném území. To ostatně podle V. Jiříka muselo uznat i samotné gestapo.¹⁴⁰

Podle tohoto zákona byl také dne 22. října 1943 odsouzen k trestu smrti koutský hoteliér Josef Vosala, jehož manželka Marie po válce označila právě Dekra jako udavače. Prý se od místního občana dozvěděla, že se Dekr chlubil svou návštěvou klatovského gestapa kvůli společnosti, scházející se v místním hotelu k poslechu zahraničního rozhlasu.

Senát ve složení Dr. Burda, Pavéza, Grossl, Navrátil a Kučera zasedl 6. května 1946 k hlavnímu přelíčení.

¹³⁹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 13, Ls 204/1946

¹⁴⁰ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 109

Bylo prokázáno, že za okupace kromě rolníka Šimka udal, především v době od konce roku 1942 do 1943, větší počet osob (13) pro poslech zahraničního rozhlasu. V případě hoteliéra Josefa Vosaly mělo toto za přímý následek smrt a František Cikánek zemřel v káznici v Untermassfeldu při odpykávání trestu. Václav Cankař, Josef Ghán a Stanislav Malina se po odpykání trestu zpět vrátili s trvalými následky na zdraví.¹⁴¹ Dekr svými činy spáchal zločin udavačství podle § 11 dekretu a další zločiny dle § 7, odst. 1 až 3, za což byl, přestože vinu popíral a vše se snažil svést na nacistu a udavače Karla Maryšku,¹⁴² dle § 7, odst. 3 odsouzen k trestu nejvyššímu – ten byl vykonán v 16.25 hodin 6. května 1946.

Na lavici obžalovaných s ním opět zasedl jeho bratranec Jan Váchal, ten byl ale rozsudkem retribučního soudu všech obvinění zproštěn.

¹⁴¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 13, Ls 204/1946-21

¹⁴² Karel Maryška byl MLS v Klatovech také odsouzen k trestu smrti, viz níže

5.2.3 Rudolf Petřík

Třetím odsouzeným k trestu smrti v roce 1946 byl administrativní tajemník Gymnázia v Sušici, vdovec Rudolf Petřík.

Narodil se 21. ledna 1894 v polském Krakově ve smíšeném manželství. Otec byl Čech a matka Rakušanka. Přestože při svém zatčení do protokolu vypověděl, že byl vždy české národnosti a nevyplňoval „žádnou přihlášku k Němcům“, vlastnil německý i český pas. V létě 1939 si totiž zažádal v Olomouci, kde byl na dovolené, o říšské občanství, a to mu bylo uděleno. Působil jako štábní kapitán předokupační československé armády totiž v Olomouci a později i na Zakarpatské Ukrajině. V roce 1938 se dostal ke strážnímu praporu č. XVI ve Vlkyši u Stodu a odtud přešel po mnichovských událostech do Plzně jako styčný důstojník v delimitační komisi pro okres Klatovy.

První udání na něj bylo zasláno již prvního ledna 1945 s označením „důvěrné“ ministerstvu národní obrany s tím, že se Petřík „choval vůči německému důstojníkovi úplně devotním způsobem, kritizoval naši republiku a velmi pochvalně se vyjadřoval o Německu...“ Zatčen byl hned 6. května 1945 a suspendován z práce v gymnáziu. Trestní oznámení na něj podal 6. června 1945 také Miloš Szomora z Plzně z toho důvodu, že prý ho a další osoby Petřík udal gestapu. Dne 17. května 1945 byla provedena domovní kontrola a kontrola zavazadel, při které byly nalezeny podezřelé písemnosti - mapy, 163 kusů všemožných zpráv o lidech a vkladní knížky.¹⁴³

V nalezených dokumentech bylo také několik průpisů, protičeských a protižidovských, které psal německým institucím, jako např. „Není více bodrých Čechů, ale Židotypů zírajících pod zorným úhlem vepřového masa na svět a na novou Evropu“.¹⁴⁴ Svá udání i ostatní zprávy velmi často psal na tiskopisy pro ročníková vysvědčení.¹⁴⁵ Jeho specifikem bylo, že si

¹⁴³ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 14, Ls 206/1946-1

¹⁴⁴ Tamtéž, Ls 206/1946-39

¹⁴⁵ Tamtéž, Ls 206/1946-9

od všech dokumentů, které kdy odeslal, včetně soukromých dopisů příbuzným, schovával kopie. Tato pečlivost se mu nakonec stala osudnou.

Další materiály, nalezené pravděpodobně také v průběhu domovní prohlídky, ale svědčí o tom, že se zajímal i o historii, zejména o tu vlastní rodiny.¹⁴⁶ V jeho pozůstalosti se nacházejí četné dopisy příbuzným, české i německé nacistické knihy – např. kniha Dr. Knappa „Mírové dílo Adolfa Hitlera“ nebo „Der Führer antwortet Roosevelt“, a dále různé legitimace, potravinové lístky, osobní fotografie s rodinou i s nacisty a jeho soukromé básnické pokusy. Dokonce sám pracoval na kronice a rodokmenu vlastní rodiny, k tomu měl i potřebné podklady – oddací, křestní a úmrtní listy, některé již z počátku 19. století.

Žalobce JUDr. Vojtěch Ryba klasifikoval zločiny, kterých se Petřík dopustil podle § 3, odst. 1 (jako státní registrovaný konfident SD v Klatovech a Plzni podporoval nacistické hnutí v úmyslu rozvrátit mravní a státní vědomí československého lidu, a to za okolností zvláště přitěžujících) a § 11 dekretu (udal větší počet lidí s přímým následkem ztráty svobody těchto osob).¹⁴⁷

V hlavním přelíčení dne 8. května 1946 byl uznán vinným v obou bodech obžaloby a soudní senát, vedený Dr. Ettlerem, vyřkl podle požadavku žalobce, aby „obžalovaný, bývalý československý důstojník, byl vzhledem k tomu, že čin byl spáchán za přitěžujících okolností, po léta v něm bylo pokračováno a bylo natropeno mnoho škod, odsouzen k trestu smrti“, trest nejvyšší.

Trest smrti na odsouzeném vykonala Pejskarova popravčí četa v 18.45 hodin. Jeho jmění, asi osmdesát tisíc korun na vkladních knížkách, propadlo státu a odsouzený ztratil navždy svou občanskou čest.

¹⁴⁶ SOA Pízeň, fond MLS Klatovy, kart. 15

¹⁴⁷ SOA Pízeň, fond MLS Klatovy, kart. 14, Ls 206/1946-2

5.2.4 JUDr. Georg Heintschel

Otec tří malých dětí a starší dcery z prvního manželství, Georg Heintschel, se narodil 24. února 1892 ve Vídni ve šlechtické rodině. Po své matce zdědil majetek v Čechách - velkostatky Jiřičná a Kojšice – Karlhof v pohraničním území, s. o. Sušice. Sám pracoval na svých pozemcích a zaměstnával dalších šestnáct lidí, byl tedy rolníkem s právnickým vzděláním. V jeho zprávě o pověsti stálo, že po dobu okupace byl zuřivým nacistou a udavačem.¹⁴⁸ Roku 1938 vstoupil do nacistické strany a po půl roce se stal jejím Ortsgruppenleiterem – skupinovým vedoucím pro Sušici a okolí. Na krátko se stal také členem SA.

Vyšetřovací komise si na tomto případu dala obzvláště záležet, podrobně se snažila vše prošetřit. Výslechům byly v tomto případě podrobeny desítky osob a v archivech byly dohledávány informace o obviněném – jistě především proto, že si všichni byli vědomi toho, že proti nim stojí právník. V poměrně stručné obžalobě, podané Krajskému soudu v Klatovech dne 21. září 1945, je viněn, že unesl v srpnu 1939 šest let starou Jiřinu Tršovou její matce, čímž se dopustil zločinu únosu - § 96 tr. z. Tuto malou dívku odebral z nařízení NSDAP a odevzdal na převýchovu v německé rodině. Tento zločin nemohl být od doby spáchání promlčen, protože se Heintschel také dopustil řady retribučních zločinů. Přelíčení dne 19. října 1945 a 29. ledna 1946 ho zprostito viny. Bylo totiž prokázáno, že matka tuto dívku velmi bila a že se i s manželem hlásili k německé národnosti.

Teprve po vyřešení případů výše uvedených byla podána obžaloba u MLS, a to dne 26. února 1946, pro zločiny úkladů o republiku (§ 1), členství v SA od roku 1938 (§ 2), podporu a propagaci nacistického hnutí (§ 3, odst. 1), činnost v NSDAP od 1939 do 1942 (§ 3, odst. 2), veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním (§ 5, odst. 2, písm. a),

¹⁴⁸ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 10, Ls 125/1946

obohacování se na úkor českého obyvatelstva zneužitím situace (§ 10), udání několika osob, z čehož u dvou byla tímto zaviněna smrt, u dalších dvou těžké ublížení na zdraví a u ostatních ztráta svobody (§ 11).

Pravděpodobně Heintschelovo právnické vzdělání a vyhlídky předem ztraceného případu byly důvodem, proč se obhajoby nechtěl ujmout žádný klatovský advokát. Původně ex offio stanovený Dr. Josef Vlášek, advokát v Sušici, se omluvil pro nemoc, poté byl ustanoven Dr. František Šimsa, soudce v Sušici, jehož práce u sušického soudu na výsleších podle retribučního dekretu mu časově neumožňovala takovému závazku dostát. Nutné obhajoby se nakonec ujal JUDr. Gregora, notář v Klatovech.

Tento problém způsobil, že přelíčení bylo nařízeno až na 20. květen 1946. Vzhledem k velkému počtu předvolaných svědků (první den 12 a druhý den 18 osob) pokračovalo hlavní líčení i následující dva dny.

Rozsudek ze dne 22. května 1946 uznal Heintschela vinným všemi body obžaloby mimo nebezpečného vyhrožování a odsoudil ho k trestu smrti, ztrátě občanské cti navždy a propadnutí celého majetku. Trest smrti provazem byl ve 22.35 hodin téhož dne vykonán.

5.2.5 Franz Wotava

Čtyřiatřicetiletý Franz Wotava byl příslušníkem klatovského gestapa od května 1940. Narodil se 2. října 1912 v Hořicích na Šumavě. V srpnu 1939 se přihlásil k Schutzpolizei, byl řadovým členem DAF, NSV a NSDAP. Členem SS nebyl, přestože nosil její uniformu – z titulu své tlumočnické funkce k tomu byl oprávněn.

K hlavní náplni jeho práce patřilo překládání výsledků podezřelých Čechů. V Klatovech spolupracoval nejprve s Wimmerem, Schambergerem a nakonec překládal Lindnerovi. Vyslýchané surově bil, a tak si vynucoval přiznání, která měla za následek ztrátu svobody mnoha osob a u některých také smrt. Takto se dopustil zločinu veřejného násilí na šestnácti osobách, které fyzicky nutil k nějakému jednání.¹⁴⁹ Na konci války se v ústředí klatovského gestapa udála porada, na které se členové této organizace shodli, že se každý postará sám o sebe. Wotawa se tedy s Neubauerem a Hönigem domluvili, že s jeho autem pojedou do Železné Rudy. Situaci ovšem zkomplikoval Winkelhofer, který se k nim přidal na poslední chvíli, a tak došlo ke změně trasy. Wotawa s Neubauerem se od nich brzy odpojili, oba totiž věděli, že šéfa gestapa Winkelhofera budou v revolučním čase hledat jako prvního. Utéct se jim ovšem nepodařilo, krátce na to byli zatčeni partyzány a předáni četníkům.¹⁵⁰

Hlavní přelíčení proběhlo 14. září 1946 a v rozsudku bylo citováno z výpovědi svědka Josefa Votýpky, kterého Wotawa vyslýchal „neustále od 8 – 17 hodin během, týráni dvakrát omdlel, byl bit obušky, důtkami a provazy, při kterémžto bití mu obžalovaný způsobil zlomeninu levého předloktí, udeřiv jej přes levou paži silným izolovaným drátem, když si svědek chtěl paži chránit obličej před ranami.“¹⁵¹ Senát v čele se soudcem Dr. Švecem vynesl rozsudek smrti, ten byl večer v 22.00 hodin vykonán.

¹⁴⁹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 21, Ls 268/1946

¹⁵⁰ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, s. 331

¹⁵¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 21, Ls 268/1946-12, rozsudek

5.2.6 Josef Spaniol

Nejmladším ze všech popravených v roce 1946 byl osmadvacetiletý Josef Spaniol. Narodil se 10. listopadu 1917 v Elversbergu, v Saarsku. Od svých šestnácti let byl organizován v Hitlerjugend, poté v NSDAP a svou nacistickou kariéru završil jako příslušník gestapa v Klatovech.¹⁵² Původně nastoupil ke gestapu do Prahy, ovšem ani tento krok ho neuchránil nástupu do armády. Byl poslán na Ukrajinu a Krym, tam utrpěl omrzliny a oslepl na levé oko. To bylo hlavním důvodem, proč byl v červenci 1943 propuštěn do civilu. Do Klatov přišel tedy až v roce 1944 a gestapo při výsleších využívalo především jeho fyzické zdatnosti.

S koncem války uprchl z Klatov dne 5. května 1945 na kole a pak pěšky do svého rodiště v Eversbergu. Tam byl americkou vojenskou policií v červnu 1945 zatčen, eskortován do Plzně a dne 21. května 1945 předán do vazby MLS v Klatovech. Při zatčení u sebe měl mimo jiné i evangelickou modlitební knížku.

Obsáhlá, desetistránková obžaloba, kterou při přelíčení zastupoval JUDr. Hostaš, ho vinila z mnoha zločinů.

Hlavní přelíčení se událo 25. září 1946 pod vedením soudce Dr. Peřiny a soudců z lidu Karla Idlbecka, Antonína Průchy, ing. Josefa Vávry a Viléma Vacovského. Soudní znalci z oboru lékařství, MUDr. Jerie a MUDr. Fügner, předložili celkem 12 posudků o následcích mučení na konkrétních osobách. Spaniol se k těmto činům doznal: „...nikdy jsem nejednal v úmyslu někomu ublížit. Byl jsem si vědom, že v takových případech mohou nastati následky...“¹⁵³

Před soudem byla dokázána vina ze zločinů podle § 3, odst. 1 (vlastní činností podporoval nacistický režim), § 5, odst. 1, písm. a (dopustil se těžkého zločinu na těle), § 5, odst. 2 (veřejné násilí

¹⁵² Tamtéž, Ls 273/1946

¹⁵³ Tamtéž, Ls 273/1946-18, zápis z hlavního přelíčení

vyhrožováním a jednání, ze kterého vzešlo těžké ublížení na zdraví, i když to nebylo prvotně v úmyslu), § 7, odst. 1, 2 a 3 (zavinil u většího počtu obyvatel ztrátu svobody, u čtyřech těžké ublížení na zdraví a u šesti osob smrt).

Trest smrti byl ještě v noci po vynesení rozsudku vykonán.¹⁵⁴

¹⁵⁴ Tamtéž, Ls 273/1946-21, rozsudek

5.2.7 František Bina

Tajemník klatovské Kriminalpolizei František Bina se narodil jako syn německých rodičů dne 27. listopadu 1911 v Bedřichově, s. o. Jihlava. Byl na dobové poměry velmi vzdělaný, mluvil německy, česky, anglicky a částečně také francouzsky. Mezi soudními spisy je umístěn i jeho, vytříbenou češtinou vlastnoručně psaný, životopis. Podle vlastních slov již od raných let chtěl být policistou. Toto přání se mu splnilo a jeho prvním působištěm byl Chomutov, kde pracoval fakticky proti svým krajanům. V této době si o německé občanství ještě nepožádal. Mnichovská dohoda umožnila takovémuto sudetským Němcům, pracujícím v československých ozbrojených složkách, aby požádali o propuštění z takových vojenských a policejních spolků. Bina toho jako většina ostatních využil.

Do Klatov ke kripu přišel hned v květnu 1941, tedy v době jeho vzniku a setrval tu celé čtyři roky. Zde prováděl výslechy zatčených osob, ty při tom bil do obličeje, aby si tak vynutil jejich doznání. Podle svědeckých výpovědí byl prý „obzvláště zákeřný“, když při domovních prohlídkách zabavoval i minimální zásoby jídla a k tomu všechny úspory.

Bina byl mezi prvními zatčen hned 5. května 1945, obžaloba¹⁵⁵ byla ovšem podána až 18. září 1946 s návrhem 30 svědeckých výpovědí a obviněním ze zavinění ztráty svobody většího počtu obyvatel republiky, těžkého ublížení na těle až ochrnutí a násilného nucení k doznání smyšlených činů. V průběhu hlavního líčení vypovídala i JUDr. Theolinda Fifková, advokátní koncipientka, která se mj. ujala také několika obhajob u MLS v Klatovech. V Binův prospěch uvedla, že ochotně pomáhal a odpovídal na dotazy, které jejich advokátní kancelář vznášela k případům předvolaných osob. Své klienty vždy mohli doprovodit k výslechu.

Tyto polehčující okolnosti mu již ale nepomohly, rozsudkem byl pak dne 3. října 1946 uznán vinným ze zločinů proti osobám podle § 7,

¹⁵⁵ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 23, Ls 287/1946-2, obžaloba

odst. 1 a § 5, odst. 2, písm. a dekretu za to, že jako člen kripa „...zavinil ztrátu svobody většího počtu obyvatel republiky za okolností zvláště přitěžujících, ...dopustil zločinu veřejného násilí vydíráním, ...nadmíru horlivým výkonem služby, násilným chováním a vydíráním buď sám, nebo v součinnosti s jinými osobami byl příčinou zatčení, vězení a odsouzení řady českých lidí...“ Odsouzen byl k hrdelnímu trestu, ztrátě cti navždy a propadnutí celého jmění. Ve 20.50 hodin byl trest vykonán.¹⁵⁶

¹⁵⁶ Tamtéž, Ls 287/46-18, protokol o výkonu trestu smrti v 0.05 hodin

5.2.8 Josef Prawda

Josef Prawda, v pořadí osmý odsouzený k trestu smrti, se narodil v Plzni 28. března 1890.¹⁵⁷ Vyučil se pekařem jako jeho otec a toto řemeslo také vykonával až do narukování za 1. světové války. Školy vychodil německé, přestože byl národností původně Čech, což se později ukázalo výhodou, ovládal dobře německý jazyk. V době první světové války bojoval na ruské a italské frontě za Rakousko-Uhersko. Poté byl v roce 1918 přijat k bosenskému četnictvu.¹⁵⁸ Na českém území pak často střídal svá působišť, patřily mezi ně Vrdy na Kutnohorsku, Neznašov v okrese Týn nad Vltavou, Jílovce u Třeboně, Mladá Boleslav a Pardubice. V roce 1932 se oženil se sudetskou Němkou a díky tomu také snáze později získal německé občanství.

V červenci 1944 nastoupil jako okresní četnický velitel na služebnu v Klatovech. Ani konec okupace ho neodradil od udavačských a výhružných činů, za které byl později také odsouzen. V roce 1945 udal Josefa Havlíčka a jeho sestru, že se starali o ubytování a stravování německých uprchlíků ze Slezska v Předslavi a Otíně.

Dr. Švec nařídil hlavní líčení na 4. listopadu 1946 a to pokračovalo i následujícího dne. Odsuzující rozsudek shledal Prawdovo provinění ve zločinech podpory a propagace nacistického hnutí podle § 3, odst. 1 dekretu a zločinech vydírání § 5, odst. 2, písm. a, § 6 a udavačství § 11. Trest byl vykonán odpoledne 5. listopadu dvě hodiny po skončení přelíčení v 15.35 hodin.

Měsíc po této popravě byl MLS v Klatovech doručen protestní dopis jedné z Prawdových sester. V něm „pologramotným“ způsobem protestovala proti bratrově trestu a hrozila odvoláním k Benešovi, Gottwaldovi i Stalinovi. Zřejmě jí nebylo známo, že proti retribučním rozsudkům žádného odvolání nebylo.

¹⁵⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 27, Ls 337/1946

¹⁵⁸ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, s. 58

5.2.9 Adolf Jarolim

Německý státní příslušník Adolf Jarolim, narozený dne 2. října 1903 v rakouské Vídni,¹⁵⁹ byl členem gestapa. S rodiči se přestěhoval do Čech v roce 1920. Vyučil se kameníkem a toto povolání také nějakou dobu provozoval. V roce 1938 nastoupil do československé armády a po mnichovské dohodě využil jako sudetský Němec možnosti propuštění. O říšské občanství si zažádal až v roce 1940, to totiž začal pracovat jako dozorce vězňů, nejprve v letech 1940 až 1942 u německého soudu v Praze, poté až do konce války v Klatovech. Tam se hned po svém nástupu v srpnu 1942 stal velitelem věznice.¹⁶⁰

Žalobce JUDr. Zeno Fifka přednesl u soudu také obvinění ze zločinů členství v NSKK. Do této organizace vstoupil Jarolim v roce 1943, podle svého tvrzení prý hlavně kvůli tomu, že byl majitelem motocyklu. Byl pouze řadovým členem a měl nejnižší hodnost. Žaloba dále pokračovala zločiny podpory a propagace nacistického hnutí a těžké ublížení na zdraví většího počtu českých obyvatel – těch vypočetla celkem 34.

Sám Jarolim napsal z vazební věznice dopis retribučnímu soudu, ve kterém uvedl pět desítek jmen osob, které by mohly svědčit v jeho prospěch. Jednalo se i o lékaře Dr. Fügnera, který pro MLS v Klatovech mj. vyhotovoval lékařské posudky. Ale ani to, že se choval k českým dozorcům slušně a varoval ostatní před ostatními členy gestapa, mu nepomohlo. Sám při soudním přelíčení řekl, že věděl, že osoby uvězněné jsou „lidé nevinní“ a často jim podle vlastních slov domlouval, „aby se chovali, jak se patří, že jsou přece jen političtí vězni“.

Dr. Kolorus, předseda senátu, nařídil hlavní přelíčení na 17. října 1946. Z důvodu velkého množství svědeckých výpovědí pokračovalo líčení

¹⁵⁹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 24, Ls 300/1946

¹⁶⁰ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 95

ještě v den následující.

Jarolim byl shledán vinným ve všech bodech obžaloby. Za členství v nacistických organizacích podle § 2; § 3, odst. 1 a také za to, že „v době zvýšeného ohrožení republiky sám nebo v součinnosti s jinými ve službách a v zájmu Německa způsobil obyvatelům republiky těžké ublížení na těle“, a to „za okolností zvláště přitěžujících“ v jedenácti případech a v jednadvaceti případech šlo o „lehké zranění na těle“. Toto v právní kvalifikaci podle § 7, odst. 2 dekretu.

Poprava se konala krátce po ukončení hlavního přelíčení v 15.40 hodin dne 18. října 1946, dokonce v tomto případě nebyla dodržena zákonná lhůta dvou hodin.

5.2.10 Franz Schamberger

Franz Schamberger se narodil 15. července 1913 v Burgsbergu, okres Lichtenfels v Německu. Jako šestadvacetiletý v roce 1939 nastoupil službu u gestapa v Písku, stal se členem NSDAP a členem SS od roku 1934 v pozici Hauptscharführera. V Klatovech měl na starosti nejprve referát zbraní a později vyšetřování komunistického odboje. Jeho kariéra zde u gestapa skončila v polovině roku 1944, kdy byl pro neustálé konflikty s vedoucím služebny Winkelhoferem odvolán. Až do konce války pak sloužil v Praze v protiparašutistickém referátu. Z Prahy také v prvních květnových dnech přechal přes rokycanská kasárna do Německa. Zadržen byl 7. května 1945 v Kralovicích a v lednu 1946 předán do zajateckého tábora v Doudlevcích.

Schamberger se po celou dobu pohyboval volně v civilním oblečení a vystupoval pod svým pravým jménem. Přesto se v dokumentech MLS v Klatovech objevilo v případě k smrti odsouzeného Matěje Dekra, že Schamberger byl zabit v Praze v roce 1945.¹⁶¹ Teprve až po „odhalení“ jeho minulosti byl v červnu 1946 zatčen a převezen do vazby.

Tento případ tedy patří mezi nejrychleji vyšetřené a projednané. U MLS v Klatovech byla obžaloba podána dne 4. října 1946 pro členství v gestapu podle § 2 dekretu, pro podporu a propagaci nacistického hnutí § 3, odst. 1 a násilí na osobách, přičemž některé měly za následek až smrt, § 7, odst. 2 a 3.¹⁶²

Soudní senát se sešel 25. listopadu 1946 ve složení JUDr. Behenský, Soušek, Komár, ing. Pohl, Šebek. Při přelíčení byl využit maximální možný počet jednacích dní, tedy tři. Schamberger byl retribučním soudem odsouzen k trestu nejvyššímu pro členství v gestapu a SS, podporu nacistického hnutí, násilí na sedmadvaceti osobách,

¹⁶¹ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 115

¹⁶² SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 25, Ls 310/1946

uskutečněné ve službách Německa, zločinu těžkého poškození na těle a způsobení smrti osmnácti osobám. Trest byl vykonán 27. listopadu 1946 v 15.55 hodin.¹⁶³

¹⁶³ Tamtéž, Ls 310/1946-16, protokol o výkonu trestu smrti

5.2.11 Jacob Neubauer

Zubní technik německé národnosti Jacob Neubauer se narodil v Homolech, okres České Budějovice, dne 21. března 1917 smíšenému manželskému páru – otec Němec a matka Češka.¹⁶⁴ Byl ale také členem československé armády, a to za první republiky, kdy sloužil až do demobilizace v roce 1938.

Jako bývalý příslušník gestapa byl zatčen již 5. května 1945. U gestapa v Českých Budějovicích a Klatovech sloužil nejprve jako tlumočník a poté sepisoval výpovědi vyšetřovaných. Již v roce 1935 se stal členem SdP a o šest let později narukoval na východní frontu, kde mu omrzly obě končetiny a byl poslán domů. To již ale byl členem NSDAP a později i SS v hodnosti Oberscharführera. Smůla se mu nevyhnula ani v Klatovech. Byl zde postřelen do hlavy při zatýkání jednoho Čecha a od té doby měl problémy s motorikou levé poloviny těla.¹⁶⁵ V říjnu 1945 byl dokonce vyšetřen soudními znalci z oboru lékařství, MUDr. Jeriem a MUDr. Nohejlem. Ti shledali Neubauerův stav tak vážným, že dle jejich mínění nebylo možné pokračovat ve vyšetřování případu. K dalšímu lékařskému vyšetření došlo až v listopadu 1946, kdy lékaři konstatovali u pacienta schopnost výkonu trestu.

Podle svědeckých výpovědí zatčené při výsleších velmi týral, mlátil je surovým způsobem, a to i starší ženy. Vynucoval si tak jejich doznání. Tuto skutečnost sám potvrdil při prvním výslechu. I na toto pamatovala obžaloba, podaná u MLS 23. září 1946.

Po devatenácti měsících ve vazbě se na začátku prosince 1946 konečně dočkal projednání svého případu. Byl uznán vinným a odsouzen k trestu smrti, pozbytí občanské cti navždy a propadnutí majetku pro zločiny členství v SA § 2, podporu nacistického hnutí v Klatovech § 3, odst. 1, násilí

¹⁶⁴ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 24, Ls 296/1946-1-17

¹⁶⁵ JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 349

a výhrůžek na Matěji Dufkovi, Václavu Fořtovi, Václavu Touškovi, Rudolfu Pavlišovi, Stanislavu Fialovi, Františku Fořtovi § 98 tr. z. a § 5, odst. 2, písm. a, pohrůžek vůči Marii Suché, jež u ní vyvolaly strach a nepokoj, § 99 tr. z. a těžké ublížení na zdraví osmi osob a smrti Václava Šindeláře § 7, odst. 1 a 2. V průběhu hlavního líčení se však již nikdy k fyzickému násilí na vyšetřovaných nepřiznal. K exekuci trestu smrti došlo ve 23.20 hodin.¹⁶⁶

¹⁶⁶ Tamtéž, Ls 296/1946-18

5.2.12 Erwin Janisch

Vyučený obchodní příručí Erwin Janisch se narodil 10. listopadu 1913 v Kamenici, soudní okres Bilsko. Byl zatčen 6. května 1945.¹⁶⁷ Pracoval jako kriminální tajemník u gestapa v Klatovech a Plzni. Po příchodu k plzeňskému gestapu spolupracoval s vrchním tajemníkem Schuberem a společně vyšetřovali případ zastřelení dvou německých policistů v Plzni. Přestože se jim pachatele nepodařilo vypátrat, bylo v souvislosti s tímto případem zatčeno 19 osob, vesměs plzeňských pekařů, které zahynuly v osvětimském koncentračním táboře. Jak později vyšlo najevo, jednalo se o akci ilegální skupiny Jestřáb.

Z Plzně odešel na frontu do jugoslávského Záhřebu, kde měl na starosti hospodářskou správu policie a také se zúčastnil boje proti slovanským partyzánům. Od listopadu 1944 byl přidělen ke gestapu v Klatovech s hodností SS-Scharführera. Vyšetřoval ukrývání a ilegální organizaci parašutistů. V tomto případě bylo zatčeno celkem 90 osob, z nichž 23 bylo popraveno. V prvních květnových dnech roku 1945 uprchl z Klatov do Mochtína ke své manželce, tam byl také hned 6. května zatčen.¹⁶⁸

Obžaloba popisuje, jak zle nakládal s vyšetřovanými osobami, způsoboval jim bolest a trvalé následky na zdraví. Příkladem může být písemné svědectví Boženy Pechové: „Hned mě začal fackovat, řval na mne a sprostě mi nadával. Potom jsem se musila ohnout a on mě šlehal přes kříž šňůrou od elektriky. Já jsem mu uhýbala bolestí, ale on mě chytil za vlasy, tahal mě za ně, šlapal mi přitom na špičky nohou, abych se nemohla bránit.“¹⁶⁹

Přelíčení se odehrávalo ve dvou jednacích dnech, 11. a 12. prosince 1946, za předsednictví soudce Dr. Dejmků. Soudní senát shledal Janische

¹⁶⁷ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 31, Ls 337/1946-1, zpráva o zatčení

¹⁶⁸ Tamtéž

¹⁶⁹ Tamtéž, Ls 368/1946-14, písemné svědectví Boženy Pechové

vinným členstvím v gestapu § 2, podpory a propagace nacistického hnutí § 3, odst. 1, vyhrožováním násilím několika osobám § 5, odst. 2, písm. a, ztrátou svobody většího počtu obyvatel republiky § 7, odst. 1, způsobením smrti ing. Lízla, Vítovského a Matoušové výkonem rozhodnutí nadřízených § 7, odst. 3, odcizením 6000 K v hotovosti a 2000 K ve věcech movitých při provádění zatýkání manželů Habadových § 8, odst. 2, písm. a.¹⁷⁰

Popraven byl na malém soudním dvoře Krajského soudu v Klatovech ve 23.30 hodin, zároveň ztratil občanskou čest navždy a všecken jeho majetek propadl státu.

¹⁷⁰ Tamtéž, Ls 368/1946-21, rozsudek

5.3 Rok 1947

č. spisu	Jméno obviněného	narozen/a	Národnost	Hlavní příčiny	Zločin dle dekrete č. 16/1945 Sb.	Trest
Ls 26/47	Josef Kwapil	27.2.1907	N	10.2.1947	§2, §3(1), §5(2)a, §7(1)(2)(3)	Smrt
Ls 36/47	Karel Maryška	3.11.1893	N	24.2.1947	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 11, § 7(3)	Smrt
Ls 97/47	Richard Lindner	12.9.1912	N	24.4.1947	§ 2, § 5(2)a, § 7(1), § 7(2)	Smrt
Ls 100/47	Heinrich Winkelhofer	14.1.1902	N	28.4.1947	§2, §3(1), §5(1)a, §7(1)(3)	Smrt

5.3.1 Josef Kwapil

Němec Josef Kwapil¹⁷¹ se narodil 27. února 1907 ve Vrátně, okres České Budějovice. Vyučil se slévačem u firmy Stegmann v Českých Budějovicích, poté vykonal povinnou vojenskou službu v Užhorodě na Podkarpatské Rusi. Byl velkým sběratelem členství v nacistických organizacích, např. Sudetoněmecké vlastenecké fronty - SHF, byl pokladníkem SdP a členem DAF, NSV a Nacionálně socialistického motorizovaného sboru - NSKK. Jako bývalý řidič motorových vozidel a tlumočnick gestapa v Klatovech byl zatčen 17. července 1945.

Již krátce po svém zatčení se přiznal, že při výsleších týral vyslychané osoby, aby si tak vynutil získání potřebných informací. Podílel se na vyšetřování případu ukrývání parašutistů, tzv. „Akce E“, při které byli zastřeleni členové několika rodin, kteří parašutisty ukrývali a také samotní parašutisté. On sám prý podle svědeckých výpovědí zastřelil šestnáctiletou dívku z jedné takové rodiny zásahem do zad, když se snažila utéct z popraviště. K tomu soud užil jako důkaz konfrontaci Kwapila se svědkem celé události Tondlem.

Obsáhlá obžaloba, zastoupená žalobcem Dr. Brúhou, byla podána 23. ledna 1947, čítala 13 stran textu. Senát ve složení JUDr. Behenský,

¹⁷¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 35, Ls 26/1947

František Souček, Petr Komár, ing. Jindřich Pohl a Alfréd Šebek se sešel 10. února 1947. Trest smrti za to, že „trýznil a tloukl vyšetřované osoby, aby na nich vynutil doznání jejich vlastní činnosti, případně prozrazení jiných pachatelů či spolupachatelů“ a další zločiny podle § 2; § 3, odst. 1; § 5, odst. 2, písm. a; § 7, odst. 1, 2, 3, popsaných na jednadvaceti stránkách rozsudku, byl vykonán v 19.41 hodin. Trestem byla také ztráta občanské cti navždy a propadnutí celého majetku.

5.3.2 Karel Maryška

Vyučený instalatér německé národnosti Karel Maryška¹⁷² se narodil 4. listopadu 1883 v Jindřichově Hradci. Oženil se s Němkou Annou Meinlovou a hned po zabrání republiky Němci se přihlásil k německé národnosti. Pracoval jako správce Západočeských elektráren. Za války dobrovolně vstoupil do NSDAP a zde zastával funkci Zellenleitra. Dne 25. 9. 1946 na něj byl vydán zatykač, Maryška byl již v minulosti dvanáctkrát trestán, a dne 13. 1. 1947 byl zatčen americkou policií na rakouském území.

Po podání obžaloby se tedy dne 24. února 1947 mohlo konat hlavní přelíčení. Soudní senát v čele s předsedou Dr. Horejcem Maryšku odsoudil k hrdelnímu trestu, vykonanému¹⁷³ ve 20.35 hodin na malém soudním dvoře Krajského soudu v Klatovech.

Trest nejvyšší byl vysloven pro zločiny členství v oddílu SA - § 2, propagace a podpora nacistického hnutí, a to svým vystupováním na veřejnosti i v životě soukromém, zejména okázalým nošením uniformy SA, nacistického odznaku, „fackováním“ Čechů nesmeknuvších před nacistickou vlajkou, vybíráním příspěvků pro NSDAP a zimní pomoc hlídáním německých vyhlášek, účastí na zničení pomníku zakladatele kdyňského Sokola Třídy, členstvím NSDAP a dobrovolným přihlášením se k německé národnosti § 3, odst. 1, přičemž byl čin spáchán za zvláště přitěžujících okolností v úmyslu rozvrátit mravní, národní a státní vědomí československého lidu, vyhrožoval zatčením a zastřelením Josefou Kaufnerovi a ing. Tauerovi § 5, odst. 2, písm. a, 17 osob udal pro poslouchání rozhlasu § 11, 4 osoby udal vymyšleně pro neoprávněné držení zbraní a Fratiška Šimka pro držení zbraní a židovského majetku, tím zavinil ztrátu svobody těchto osob, újmu na zdraví a smrt tří osob § 7, odst. 3.

¹⁷² SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 36, Ls 36/1947

¹⁷³ Tamtéž, Ls 36/1947-37, protokol o výkonu trestu smrti

5.3.3 Richard Lindner

Němec Richard Lindner¹⁷⁴, bývalý tajemník klatovského gestapa, se narodil 12. září 1912 v Mnichově. Byl považován za nejschopnějšího a nejinteligentnějšího člena gestapa v Klatovech. Důkazem toho je pochvalný dopis vlastnoručně psaný bývalým říšským vedoucím a německým ministrem vnitra Heinrichem Himmlerem.¹⁷⁵ V roce 1932, kdy vrcholilo masové vstupování do organizace SA, se stal členem nejen NSDAP, ale i elitářské SS. V této organizaci získal hodnost Hauptscharführera. Narukoval také do armády, ale to pouze na jediný rok. Do Československa přišel na podzim 1938 společně se zábořem pohraničních území.

Zatčen byl na útěku již 10. května 1945, obžaloba byla podána téměř o dva roky později, 18. dubna 1947 a následně také na 24. 4. 1947 nařízeno hlavní líčení. Příklad se nepodařilo projednat v jednom dni, a tak bylo líčení dokončeno den následující. V rozsudku byl shledán vinným ze zločinů podle § 2; § 5, odst. 2, písm. a; § 7, odst. 1 a 2. Mezi jeho práce pro gestapo patřilo také vyslýchání zadržených osob. Podle dobových materiálů zadržené „tloukl“ a „dával do temnice“ až na čtrnáct dní.

Podílel se také na vyšetřování případu ukrývání československých parašutistů. To bylo zahájeno 4. června 1942 v obci Bernartice u Tábora. Zatčení byli manželé Krzákovi a jejich dcery Zdenka a Jiřina. Postupně docházelo i k zatýkání ostatních. Velká část z těchto osob byla v červenci 1942 zastřelena a jedna osoba zemřela v koncentračním táboře. Zpět do vesnice se vrátilo pouze několik občanů.

Rozsudek se také musel vyrovnat s řadou polehčujících okolností, kterými svědci dosvědčovali, že se k nim Lindner choval slušně. Nakonec bylo konstatováno: „Pokud jde o záslužnou činnost obžalovaného, jež byla prokázána, nemůže tato podle názoru soudu ani zdaleka vyvážit zlo, které

¹⁷⁴ SOA Plzeň, fond MĽS Klatovy, kart. 41, Ls 97/1947

¹⁷⁵ Tamtéž, Tk 100/1947-2

obžalovaný svou zločineckou činností zejména v případech popravu občanů Bernartic a Věšina napáchal.“ Přesto byl nejvyšší trest vynesena a v 17.20 hodin vykonán.

5.3.4 Heinrich Winkelhofer

Posledním odsouzeným k trestu smrti v celé éře retribučního soudu v Klatovech byl nejvyšší čínovník klatovského gestapa SS-Sturmbannführer Heinrich Winkelhofer.¹⁷⁶ Narodil se 14. ledna 1902 v bavorském Mnichově. Po dokončení reálky nastoupil roku 1918 k policii, prý hlavně z existenčních důvodů. Pracoval na přihlašovacím úřadě a později na pasovém a dopravním oddělení. Ve třicátých letech přišel jeho strmý kariérní vzestup. V roce 1934 obdržel Řád krve – Blutorden, v této době byl také jeho přímým nadřízeným Reinhard Heydrich. O rok později již dohlížel na to, zda zahraniční tisk dodržuje zákazy Goebbelsova ministerstva propagandy. Záhadou tedy zůstává, že členem NSDAP se stal až roku 1937.

Jeho kariéra u gestapa začala již v Mnichově, poté byl převelen do Písku a odtud odchází v květnu 1939 na služebnu gestapa v Klatovech. Zde zůstal až do května 1945 jako vedoucí služebny a kriminální rada gestapa. Z této funkce mu plynula moc jakéhosi veřejného žalobce. V době heydrichiády rozhodoval o osobách, které měly být postaveny před německé stanné soudy a z titulu své funkce směl těmto osobám navrhnout tresty smrti. Tyto tresty byly posléze vykonávány na střelnici v Lubech u Klatov. Tímto způsobem bylo za dobu jeho působnosti zatčeno 3268 vyšetřovanců, z toho jich 834 německé soudy odsoudily rovnou k trestu smrti a mnozí další zemřeli v koncentračních táborech. V Klatovech pak bylo zastřelením popraveno 73 osob. K jeho éře coby kriminálního rady patřila také „Akce E“, tedy deportace Židů z klatovského regionu.

Přestože Winkelhofer byl bezesporu nejdůležitější a tedy osobou, po jejímž odsouzení bylo v Klatovech nejvíce voláno, zatčen byl až dne 12. 8. 1946 orgány StB.¹⁷⁷ Na svém útěku se dostal do americké okupační zóny Německa a po výzvě se sám přihlásil úřadům a byl převezen do internačního tábora v Norimberku.

¹⁷⁶ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 43, Ls 100/1947

¹⁷⁷ Tamtéž, Tk 87/1947-7, zpráva o zatčení

Obžaloba, u soudu zastoupená JUDr. Zeno Fífkou, byla podána 2. dubna 1947. Hned 28. dne téhož měsíce bylo přednostou MLS nařízeno hlavní přelíčení. Líčení, vedené přednostou Dr. Švecem a senátem ve složení Fr. Müller, Fr. Sobotka, Fr. Souček a Jos. Kyselo, se protáhlo do druhého dne a teprve v půl desáté večer byl vynesena rozsudek. I přes veškerou snahu obhájce Dr. Pavla Kubína, advokáta v Klatovech, se Winkelhofer nevyhnul trestu nejvyššímu za zločiny podle § 2, § 3, odst. 1, § 5, odst. 1, písm. a, § 7, odst. 1, odst. 3. Tím se uzavřela jak éra trestů smrti u MLS v Klatovech, ale i epizoda služebny gestapa v Klatovech, symbolicky necelých čtrnáct dní před ukončením první retribuice.¹⁷⁸

¹⁷⁸ Winkelhoferova manželka Adelheid zavraždila obě jejich dcery – třináctiletou Hertu i osmiletou Elzu. Sama se pak neúspěšně pokusila o sebevraždu. Dříve než se jí to povedlo, byla zatčena a Krajským soudem v Klatovech odsouzena za dvojnásobnou vraždu. Celý trest si po jeho zkrácení odpykala a na svobodu se dostala v červenci 1956. Více JIRÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004, s. 256 - 257

6 MLS v Klatovech v období tzv. druhé retribuice v roce 1948

6.1 Opětovné ustavení a personální obsazení MLS v Klatovech

Po skončení činnosti mimořádných lidových soudů dne 4. května 1947 převzaly jejich již zahájené a nevyřízené trestní případy řádné soudy. Okresní soudy také od komisí národních výborů převzaly zbývající, neskončené případy podle malého retribučního dekretu. V mezidobí od 5. května 1947 do 1. dubna 1948 vynesly české soudy podle hmotněprávních předpisů retribučního dekretu celkem 270 rozsudků.¹⁷⁹ Zákonem č. 33/1948 Sb. z 25. března 1948 byla ovšem opětovně obnovena účinnost dekretu prezidenta republiky č. 16/1945 Sb., a tak zahájeno období další retribuice na českém území.¹⁸⁰ Došlo k jistým úpravám, kdy o obnově řízení napříště rozhodoval příslušný MLS. Tento soudil ve dvou typech senátů – tříčlenném pro nově napadlé případy a pětičlenném pro případy, u nichž bylo již dříve rozhodnuto rozsudkem.

Toto období nebylo tak přesně zmapováno jako období „Drtinovy retribuice“. Není tedy zcela jasné, kolik osob bylo odsouzeno v roce 1948. Nejbližší zdá se být odhad Československé státní komise pro stíhání nacistických válečných zločinců, který uvádí ve své publikaci Borák, a to že během celé působnosti retribučních soudů bylo v Československu odsouzeno 33 463 osob, z toho 72,9 % (24 395) v českých zemích. Proto by po odečtu 21 342 odsouzených v první retribuici a 270 odsouzených řádnými soudy vyšlo konečné číslo 2000, které by s největší pravděpodobností mohlo odpovídat skutečnému počtu odsouzených osob.¹⁸¹

¹⁷⁹ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 75

¹⁸⁰ SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, ročník 1948, částka 15, 2. dubna 1948, č. 33 – Zákon ze dne 25. března 1948, jímž se obnovuje účinnost retribučního dekretu a nařízení o lidovém soudnictví a mění některá jejich ustanovení.

¹⁸¹ BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 79 - 80

Podle zákona č. 33/1948 Sb. bylo již nyní možno ustanovit retribuční soud pouze na podkladě opatření ministra spravedlnosti, a to ve smyslu ustanovení čl. 1, § 1, písm. c, d citovaného zákona. V Klatovech se tak také stalo personálním opatřením č. 22 109/48-I/3.¹⁸², kterým byli do funkcí jmenováni Dr. Josef Švec, opět jako přednosta soudu, a jeho náměstek František Ettler a dva soudci z povolání Dr. Vladimír Jezdinský a Dr. Josef Dejmek. Veřejnými žalobci zůstali Dr. Vojtěch Ryba a Josef Vrba. K tomu bylo ve stejném opatření jmenováno 24 soudců z lidu:

1. František Pešek, obchodník, Janovice n. Úhlavou
2. Ing. Josef Novák, ředitel SOLO, Sušice
3. František Šindelář, učitel, Sušice
4. Jaroslav Kostkuba, poručík SNB, Klatovy
5. Karel Kottinka, štábní kapitán, Klatovy
6. Jan Cimický, truhlář, Švihov
7. Josef Cihlář, odborný učitel, Železná Ruda
8. Josef Polívka, učitel, Švihov
9. Marie Škardová, vdova po železničním úředníkovi, Klatovy
10. Karel Srp, školník, Klatovy
11. Ing. Jindřich Pohl, vrchní technický rada ČSD, Klatovy
12. František Havlíček, pplk. SNB, Klatovy
13. František Müller, krajský tajemník ROH, Klatovy
14. František Sobotka, osvět. inspektor, Klatovy
15. Antonín Nudera, školník, Klatovy
16. Josef Tuček, zubní technik, Klatovy
17. Leopold Ebert, školník základní školy, Sušice
18. Karel Haniger, zahradník, Sušice – Pod Svatoborem
19. Karel Fuchs, vedoucí strojní stanice, Sušice
20. Jan Fuchs, úředník firmy PAP, Sušice
21. Josef Pangrác, úředník ONV, Sušice

¹⁸² SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 4/1948

22. Bohumil Hrubec, účetní fy SOLO, předseda MNV, Kašperské Hory
23. Jan Drda, npor. SNB, Kašperské Hory
24. Alois Švehla, dělník fy SOLO, Sušice

Z původního seznamu všech soudců na své pozice rezignovali pouze tři. U pěti dalších je ve jmenovací listině tužkou připsáno¹⁸³ „ne často“, „vůbec nevolat“, „nevolat, jen v nutných případech“. Nejzvláštnější poznámka je u soudce z lidu Hrubce, u kterého si Dr. Švec připsal, že „žádá za předvolání ve věci Obermaier“. To totiž naznačuje možné snahy o vyřizování účtů mezi soudci z lidu a obžalovanými ještě tři roky po skončení války.

Následně byla veřejná žaloba u MLS v Klatovech posílena o další dva žalobce.¹⁸⁴ Nahrazena také byla vyšetřující soudkyně M. Piřhová¹⁸⁵ a funkci vyšetřovací komise nadále zastával Okresní akční výbor Národní fronty v Klatovech.¹⁸⁶ Jaksi užším se stal po únoru 1948 i výběr obhájců ex offo, kdy se dané funkce v obvodu Krajského soudu v Klatovech mohlo ujmout jen deset prověřených advokátů.¹⁸⁷

Znovuobnovený MLS v Klatovech se oficiálně konstituoval dne 31. 5. 1948 a současně informoval ministerstvo spravedlnosti o tom, že počet soudců z lidu je dostačující a není nutno jmenovat další, protože s tímto počtem MLS „úplně vystačí“.¹⁸⁸ Všech 21 soudců také již 21. dubna 1948 složilo slib do rukou přednosta soudu. Samotná rozhodovací činnost byla zahájena 15. června 1948, na který bylo nařízeno první hlavní přelíčení.

¹⁸³ Tamtéž

¹⁸⁴ Tamtéž, Pres 40/1948

¹⁸⁵ Její případ začal útokem poslance za komunistickou stranu K. Štekla v Rudém právu z 13. 2. 1942 a pokračoval její přímou politickou perzekucí, více JELEN, J. *MLS v Klatovech – inventář archivního fondu*, SOA Plzeň, 2005, s. 20

¹⁸⁶ Tamtéž, Pres 12/1948

¹⁸⁷ Tamtéž, Pres 2/1948

¹⁸⁸ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 22/1948-41

6.2 Činnost MLS v Klatovech v roce 1948

Mezi povinnosti přednostů patřilo zasílání přehledů o nařízených líčeních. Ministerstvo spravedlnosti totiž podle svého výnosu ze dne 7. července 1948¹⁸⁹ plánovalo „skončiti retribuční soudnictví bezpodmínečně do konce září 1948“. Za tímto účelem si také vyžadovalo vždy k prvnímu a patnáctému dni v měsíci zprávy o počtech nedodělků.

S prvopočátečním plánem ukončení retribuční retribuce do září 1948 se v Klatovech ztotožnili. Svědčí o tom také rozvržení celkem 37 případů do jednotlivých jednacích dní, přičemž nejvyšší nápor doznal soud právě v září s dvanácti případy. K 30. září 1948 zbývalo rozhodnout již jen jedinou kauzu a následně 20. října ještě dvě další. U těchto bylo hlavní líčení nařízeno na 21. a 23. října 1948. Druhé datum se tedy stalo posledním dnem soudcovské aktivity retribučního soudu v Klatovech, přestože svou činnost formálně ukončil až k 31. prosinci 1948 v souladu se čl. III., § 1, zákona č. 33/1948 Sb. Zpráva z oběžníku MS ze dne 16. listopadu 1948 o tom, že „nikdo nesmí jakýmkoli způsobem zdržovat práci za tím účelem, aby ji přesunul do roku 1949“. Od ledna 1949 bylo totiž plánováno přebudování československého soudnictví a nebylo možno se „zdržovat nedodělků“.¹⁹⁰

Z celkového počtu 37 případů, které se u MLS v Klatovech projednávaly v období druhé retribuční retribuce, jich 18 (týkající se 26 osob) bylo navrženo okresním akčním výborem k revizi. Ostatní byly buď nově napadlé kauzy, nebo jejich revokace spočívala v individuálním podnětu.¹⁹¹ Rozsudek byl vynesena v 32 případech a z toho k odsouzení došlo pouze u patnácti osob – mužů národnosti české, slovenské a německé, a to k dočasným trestům na svobodě v úhrnné sazbě 304 měsíců.

¹⁸⁹ Tamtéž, Pres 37/1948

¹⁹⁰ Tamtéž, Pres 72/1948

¹⁹¹ SOA Plzeň, fond KS Klatovy, Pres 2080-3/1948

Třináct osob pak bylo potrestáno z revizního popudu okresního akčního výboru.¹⁹² K trestu smrti již Mimořádným lidovým soudem v Klatovech roku 1948 nikdo odsouzen nebyl.

¹⁹² SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, Pres 3/1948

7 Závěrem

7.1 Exkurz - Retribuce ve střední Evropě

České retribuční normy nebyly rozhodně samovolnou a nekontrolovatelnou touhou vládní reprezentace a občanů válečnými útrapami zkoušeného státu po pomstě, ale svůj podklad měly pevně zakotvený v mezinárodních dohodách uzavíraných mezi spojenci již v průběhu války, a také v příkladu ostatních evropských států, které prošly vlastním retribučním vývojem.

Z mezinárodních dohod se jednalo především o Svatojakubskou deklaraci z roku 1942, Moskevskou deklaraci z roku 1943 a Londýnskou dohodu z 8. srpna 1945. Dále vznikala řada komisí, které si za cíl kladly shromažďování informací o válečných zločinech a zločincích, vyjednávání podmínek pro vydávání pachatelů válečných zločinů a přípravu Mezinárodního vojenského tribunálu. Mezi tyto instituce náleží od října 1943 Komise Spojených národů pro válečné zločiny – UNWCC (United War Crimes Commission) se sídlem v Londýně, od dubna 1945 Ústřední evidence válečných zločinců a podezřelých osob – CROWCASS (Center Register War Criminals and Security Suspects) se sídlem v Paříži a od roku 1946 v Berlíně.

Retribuční praxi v Československu jistě také ovlivnil rozsudek Mezinárodního vojenského tribunálu, který potvrdil „odpovědnost nacistického Německa za rozpoutání válečné agrese a individuální odpovědnosti pachatelů válečných zločinů“.¹⁹³

Otázku poválečných retribucí v celé Evropě, východní i západní, spojuje příklon k mimořádným soudním institucím, nové hmotněprávní úpravy v oblasti práva trestního, změny v procesních postupech i zpřísnění

¹⁹³ BORÁK, M. *Spravedlnost podle...*, s. 95

trestů a nové tresty dosud nepoužívané.¹⁹⁴

V Německu byly zřízeny vojenské tribunály – Norimberský a Dachau. Podezřelé osoby byly nejprve internovány v táborech ve všech okupačních zónách. Podle Boráka se v roce 1946 jednalo o celkem 245 892 osob, z čehož v americké zóně bylo 95 250 osob, v britské 64 500, ve francouzské 18 963 a 67 179 v zóně sovětské. Všechny zóny uskutečňovaly předem dohodnutý proces „denacifikace“ Německa. Každý Němec starší osmnácti let v americké zóně musel vyplnit dotazník, který byl následně vyhodnocen a došlo k jeho zařazení do jedné z pěti denacifikačních skupin. Z celkového počtu 3 660 648 aktivních nacistů, bylo u třetiny soudní stíhání zastaveno, u třetiny umožněno, zhruba sto tisíc případů amnestováno pro nedostatek věku. Celý postup byl tak složitý, že „německý list Der Kurier již v roce 1946 ironizoval tempo denacifikace příkladem bavorského ministerstva pro denacifikaci, kde sice pracuje 183 soudů, ale tak pomalu, že „odnacizování“ 5,9 milionu nacistických funkcionářů v Německu bude trvat ještě 72 let, až do roku 2018“.¹⁹⁵ Soudní pravomoc spojenců byla ukončena k 1. lednu 1950 a NSR počalo stíhat válečné zločince podle vnitrostátních předpisů.

Rakousko se v podobě retribucí velmi podobalo Československu, když pro trestání využilo především oporu ve vnitrostátních trestních normách. Byly ustanoveny mimořádné soudy ze tří soudců z povolání, dvou kmetů a zapisovatele. Odsouzení došlo na 9000 osob, z nichž 35 k trestu smrti. Trestání ale pokračovalo i po zrušení mimořádných soudů u soudů řádných, až do roku 1955. Je třeba připomenout, že Rakousko se také přihlásilo k zásadě nepromlčitelnosti válečných zločinů, na rozdíl od Německa.¹⁹⁶

¹⁹⁴ V některých státech došlo k obnovení již neužívaného trestu smrti. Dále byli provinilci trestáni ztrátou občanských práv – volebního, na cti a odesílání do internačních a pracovních táborů. KUKLÍK, J. *Mýty a realita...*, s. 354

¹⁹⁵ BORÁK, M. *Spravedlnost podle...*, s. 97 - 98

¹⁹⁶ Tamtéž, s. 99

V Polsku došlo k prvnímu potrestání nacistů již v průběhu roku 1944, přesně mezi 27. listopadem a 2. prosincem toho roku. V Lublinu byla vytvořena speciální vyšetřovací komise v souvislosti se zločiny spáchanými velícími osobnostmi koncentračního tábora Majdanek. Dne 12 září 1944 umožnil nově vydaný zákon vytvoření tříčlenných senátů tzv. lidových tribunálů. Senát tvořil soudce z povolání a dva soudci z lidu. Na počátku roku 1946 byl ustaven Nejvyšší národní tribunál, který soudil vysoké nacistické funkcionáře a válečné zločince působící za války na polském území a zároveň vykonával dozor nad lidovými tribunály. Zasedal v sedmičlenném kolegiu tří soudců z povolání a čtyř soudců z lidu. Mimořádnými soudy bylo vysloveno celkem 365 trestů smrti a pouze tři byly později změněny na doživotní.¹⁹⁷ Lidové tribunály byly zrušeny koncem roku 1946 a jejich agenda přešla na okresní soudy. Vyšetřovací, archivní, badatelskou a popularizační funkci zastávala již od roku 1945 „Hlavní komise pro vyšetřování hitlerovských zločinů v Polsku“, která po roce 1990 rozšířila svoji činnost o sovětské zločiny pod novým názvem: „Hlavní komise pro vyšetřování zločinů proti polskému národu – Institut národní paměti“.¹⁹⁸

¹⁹⁷ KUKLÍK, J. *Mýty a realita...*, s. 364

¹⁹⁸ BORÁK, M. *Spravedlnost podle...*, s. 101

7.2 Shrnutí

Stejně jako v ostatních krajských městech, i v Klatovech bylo potrestání válečných zločinců místními velmi napjatě očekáváno. K formálnímu ustavení soudu došlo 1. října 1945, soudcovská činnost byla zahájena 8. října 1945 a hned při projednávání prvních případů se soudní síň plnila do posledního místa, dokonce si někteří zájemci chtěli kupovat „lístky“ na jednotlivá hlavní přelíčení.

V průběhu tří let (1945 – 1948) se u klatovského retribučního soudu vystříдалo deset soudců z povolání, osmnáct veřejných žalobců a šedesát jedna soudců z lidu. Projednáno bylo celkem (za první i druhou etapu retribuční) 590 případů, týkajících se 652 osob. Odsouzeno z toho bylo 408 osob – 20 k trestu smrti, 18 k doživotnímu žaláři a 370 osob k trestu na svobodě v úhrnné výši 2184 let a 4 měsíce. Tresty smrti byly v devíti případech uloženy členům gestapa a dvěma příslušníkům kripa. Dále byli k nejvyššímu trestu odsouzeni čtyři udavači (včetně dvou žen), tři Němci a dva nacističtí přísluhovači. Zprošťujícím rozsudkem bylo osvobozeno 176 osob a u osmi odsouzených došlo k upuštění od potrestání. Zhruba čtyři desítky případů byly vyřízeny jinak nebo předány řádným soudům.

V tomto období došlo i k proměně názorů na přísnost trestání jednotlivých deliktů. Retribuční předpisy dávaly značnou volnost k jejich výkladu soudní praxí a přísnější sazby bylo možno v „případech zvláštního zřetele hodných“ nahradit trestem mírnějším či upuštěním od potrestání. Zcela evidentní také je, že nejprísnejší tresty byly ukládány v roce 1945 a v prvních měsících roku 1946, nejmírněji bylo rozhodováno v druhé etapě retribučního soudnictví v roce 1948.

Obžalovaní pocházeli především ze soudních okresů Klatovy a Sušice, kde také po celé období druhé světové války také žili. Národnostní struktura obžalovaných, 38,9 % Čechů a 61,1 % Němců, také odrážela

skladbu jednotlivých provinění. Zatímco Češi byli nejčastěji souzeni za trestný čin udavačství, Němci pro členství v různých nacistických organizacích. V prvních měsících docházelo zajisté k přísnějšímu posuzování jednotlivých trestných činů a trestů za nich ukládaných. Soudci nečinili rozdílů mezi Čechy a Němci, tito dostávali za stejná provinění stejné tresty. V průběhu roku 1946, kdy už MLS v Klatovech a jeho senáty získaly praxi v retribučních líčeních, a také došlo k dramatickému nárůstu případů – především v zimě a na jaře, docházelo pochopitelně k vynášení nejprísnejších trestů. Dvanáct osob z dvaceti bylo právě v tomto roce odsouzeno k trestu smrti. Postupně, jak případů ubývalo a opadal celospolečenský zájem na potrestání zločinců, docházelo i k upouštění od vysokých trestů na svobodě a spíše byly využívány tresty alternativní. V období druhé retribuice už jednoznačně v převážném počtu případů došlo k vyslovení nevinny, nebo upuštění od potrestání. Na druhou stranu je třeba si uvědomit, že na klatovsku, s výjimkou místní úřadovny gestapa a několika výjimečných případů, se nevyskytovaly případy závažných válečných zločinů. Zde se jednalo spíše o sousedské vztahy, které se nejprve přelily v nacionalizaci německého obyvatelstva a posléze k touze po pomstě toho českého.

Je možno konstatovat, že MLS v Klatovech soudil nepodjatě, stejně, obě národnostní skupiny.¹⁹⁹ Pravdou ale také zůstává, že německá skupina odsouzených a podezřelých byla zvýhodněna poválečnými odsuny. Mnozí se tak vyhnuli nejen výkonu trestu, ale dokonce i soudnímu stíhání.

Klatovský mimořádný lidový soud byl jen jedním dílem v soustavě dvaceti čtyř mimořádných lidových soudů, které byly na českém území ustaveny. Tyto projednaly 33 233 případů, z nichž 703 osob odsoudily k trestu smrti, 750 k doživotnímu žaláři a 20 182 obžalovaných

¹⁹⁹ Srov. např. BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu...*, s. 272 – 273: „Bývalo pravidlem, že českým udavačům, podobně jako českým fašistům, vyměřoval soud vyšší tresty, než aktivním německým nacistům.“

slyšelo výrok trestu na svobodě v úhrnné výši 147 571 let a 6 měsíců. Celkem 9314 osob bylo zproštěno obvinění a v 781 případech došlo k upuštění od potrestání. Řádným soudům bylo k vyřešení postoupeno 1503 případů. Výše uvedené údaje se ovšem týkají jen řízení před MLS v prvním období retribuice, tedy od roku 1945 do 4. května 1947. Drtinova administrativa totiž o veškeré činnosti těchto soudů vedla podrobnou statistiku. Z následujícího období se pouze dozvídáme, že 270 případů bylo v mezidobí vyřešeno řádnými soudy, a tak na druhou etapu retribuice vychází dva tisíce případů.²⁰⁰

V procentuálním výměru poválečného mimořádného lidového soudnictví MLS v Klatovech zaujímal 1,9 % z celkového objemu případů v jeho rámci projednávaných. Přestože se v celostátním měřítku jednalo o soud s menším rozsahem retribuční agendy, jistě v poměru krajském přinesl cennou zkušenost nejen jednotlivcům, ale především samotným soudcům z povolání. Ti se ztotožnili s dekretem č. 16/1945 Sb. v tom smyslu, že dostatečně postihl „všechna hrubá zavinění nacistů a jejich pomahačů v Československu“ i v pružnosti ustanovení § 3, odst. 1 a § 7 postihující „hrubá zavinění, jež nespádala pod jiné skutkové podstaty“. Na druhou stranu ale soudci zaznamenali nedokonalost v „příliš široké koncepci některých skutkových podstat“, kdy neexistence podrobné důvodové zprávy vedla k nejednotnému posuzování a odlišnému výkladu jednotlivých soudních senátů.

I zkušenost se soudci z lidu byla v Klatovech vesměs dobrá. Zpočátku sice byli „někteří vedeni myšlenkou odvěty za své osobní utrpení...“, nebo „podléhali vnějším vlivům“. Později se od toho ovšem dokázali oprostit a přednosta JUDr. Švec se nebál vyslovit, že se „soudci z lidu v retribučním soudnictví osvědčili“.²⁰¹

²⁰⁰ Tamtéž, s. 79, 342

²⁰¹ SOA Plzeň, fond MLS Klatovy, kart. 53, Pres 38/1947

Pro ověření odvážného tvrzení V. Hejla o tom, jak byl v Klatovech „odsouzen k smrti občan, marně zapřísahající soud, že došlo k záměně jmen“, kterému dokonce prý „dali za pravdu až posmrtně“, nebyly žádným z autorů zabývajících se problematikou retribucí v Klatovech nalezeny a doloženy potřebné důkazy.²⁰²

Spisy mimořádného lidového soudnictví jsou dokonalým svědectvím těžké doby, která následovala po prožitých hrůzách druhé světové války. Jsou nejen dokladem příběhů jednotlivých osob, odlišných národností, věku a pohlaví, ale také touhy českého národa po odplatě a napravení křivd. Přestože jistě došlo i k nespravedlnostem, byla to ve své době pravděpodobně jediná možnost, jak se s těžkou minulostí vyrovnat. Do budoucna snad může český národ jen doufat, že se vyplní přání Prokopa Drtiny, která se mu v roce 1947 ještě nesplnila, „že je to také naposled v historii tohoto národa, aby musil jeho zákonodárny sbor jednat o souzení válečných vin a válečných viníků, zrádců a kolaborantů“.²⁰³

²⁰² HEJL V. *Zpráva o organizovaném násilí*, Praha, 1990, s. 24

²⁰³ *Na soudu národa: Tři projevy ministra spravedlnosti Dr. Prokopa Drtiny o činnosti mimořádných lidových soudů a Národního soudu*, Praha 1947, s. 29, 34

I. Prameny a literatura

archivní materiál:

- SOA Plzeň, fond MIMOŘÁDNÝ LIDOVÝ SOUD KLATOVY (zn. MLS Klatovy), kart. 1 – 53
- SOA Plzeň, fond KRAJSKÝ SOUD V KLATOVECH (zn. KS Klatovy), kart. 6

úřední tisky:

- SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, 1945 (částka 9., 09.07. - částka 19., 22.09. - částka 57. 26.11.)
- SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, 1946 (částka 9., 19.02. - částka 40., 03.05. - částka 62., 09.07. - částka 106., 30.12.)
- SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, 1947 (částka 6., 04.02.)
- SBÍRKA ZÁKONŮ A NAŘÍZENÍ STÁTU ČESKOSLOVENSKÉHO, 1948 (částka 15, 02.04.)
- VĚSTNÍK MINISTERSTVA SPRÁVEDLNOSTI, XXVII., 1945, 1 (5), 31.08.

knižní zpracování:

- BENEŠ, E. *Šest let exilu a druhé světové války: Řeči, projevy a dokumenty z r. 1938-45*, Orbis, Praha, 1946
- BORÁK, M. *Spravedlnost podle dekretu: Retribuční soudnictví v ČSR a Mimořádný lidový soud v Ostravě 1945 – 1948*, Ostrava, 1998
- BOUČEK, M. - KLIMEŠ, M. - VARTÍKOVÁ, M. *Program revoluce: Ke vzniku košického vládního programu*, Svoboda, Praha 1975

- DAXNER, I. *Ludáctvo pred Národným súdom (1945-1947)*, Bratislava 1961
- DRTINA, P. *Československo můj osud*, Svazek II, Kniha 1, Melantrich, 1992
- DRTINA, P. *Československo můj osud*, Svazek II, Kniha 2, Melantrich, 1992
- HEJL, V. *Zpráva o organizovaném násilí*, Univerzum, Praha, 1990
- HONZÍK, M. *Povstaňte, soud přichází*, Panorama, Praha, 1986
- CHALUPA, V. - GAĎOUREK, I. - POVOLNÝ, M. *Tři roky: Přehled a dokumentace k československé politice v letech 1945 - 1948*, Masarykova univerzita v Brně, Melantrich
- JANÁK, J. - HLEDÍKOVÁ, Z. - DOBEŠ, J. *Dějiny správy v českých zemích od počátků státu po současnost*, Lidové noviny, Praha, 2005, str. 457 - 462
- JIŘÍK, V. *Klatovské oprátky*, Fraus, Plzeň, 2004
- JIŘÍK, V. *Nedaleko od Norimberku: Z dějin retribučních soudů v západních Čechách*, Svět křidel, Cheb, 2000
- KAPLAN, K. *Dva retribuční procesy: Komentované dokumenty (1946 - 1947)*, Ústav pro soudobé dějiny ČSAV, Praha, 1992
- KAPLAN, K. *Pravda o Československu 1945 - 1948*, Panorama, 1990
- KOČOVÁ, K. - RADVANOVSKÝ, Z. - SUCHÁ, J. *Mimořádný lidový soud v Liberci a Litoměřicích 1945 - 1948*, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně, Ústí nad Labem, 2001
- KUKLÍK, J. *Mýty a realita takzvaných Benešových dekretů: Dekrety prezidenta republiky 1940 - 1945*, Linde, Praha, 2002
- KURAL, V. *Vlastenci proti okupaci: Ústřední vedení odboje domácího 1940 - 1943*, Karolinum, Praha, 1997
- LAŠTOVIČKA, B. *V Londýně za války: Zápasy o novou ČSR 1939 -1945*, Státní nakladatelství politické literatury, Praha, 1960

- LETZ, R. *Slovensko v rokoch 1945 – 1948 na ceste ku komunistickej totalite*, Ústredie slovenskej kresťanskej inteligencie v Bratislave, 1994
- *Na soudu národa: Tři projevy ministra spravedlnosti Dr. Prokopa Drtiny o činnosti mimořádných lidových soudů a Národního soudu*, Praha, 1947
- PEROUTKA, F. *Tak nebo tak*, Praha, 1947
- RAŠLA, A. - ŽABKAY, E. *Proces s dr. J. Tisom*, Bratislava, 1990
- SCHELLE, K. *Organizace veřejné správy v letech 1848 – 1948*, Masarykova univerzita, Brno, 1993, str. 469 – 485
- SCHELLEOVÁ, I. - STAVINHOVÁ, J. *Organizace soudnictví, notářství a advokacie*, díl 1, Doplněk, Masarykova univerzita, Brno, str. 23 – 30
- ŠOLC, J. *Slovensko v české politice*, M.O.ENTERPRISE, Banská Bystrica, 1993
- TIGRID, P. *Kapesní průvodce ženy inteligentní ženy po vlastním osudu*, Academia, Praha, 2000

studie:

- ADAMOVIČ, K. *K otázce kontinuity a diskontinuity práva v České republice*, Soukup, L.(ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945 – 1990*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2002
- KOZÁK, J. *Činnost Mimořádného lidového soudu v Liberci 1945 – 1948*, Malý, K. - Soukup, L.(ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2004
- KUKLÍK, J. *Dekrety prezidenta republiky – výraz kontinuity československého právního řádu nebo jeho revoluční změny?*, Malý, K. - Soukup, L.(ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2004

- KUKLÍK, J. *Některé aspekty normotvorné činnosti londýnského prozatímního státního zřízení ČSR v emigraci za druhé světové války*, Soukup, L.(ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945 – 1990*, Univerzita Karlova v Praze, 2002
- KUKLÍK, J. *Retribuční dekrety*, Kolektiv autorů *Rozumět dějinám: Vývoj česko-německých vztahů na našem území v letech 1848 – 1948*, Ministerstvo kultury ČR, Gallery s. r. o., 2002, s. 233 – 238
- PAVLÍČEK, V. *O dekretch prezidenta republiky v kontinuitě státu a práva*, Soukup, L.(ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945 – 1990*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2002
- PETRÁŠOVÁ, L. *Krajský soud v Plzni*, Západočeský sborník historický I., 1995, str. 53 – 75
- SCHELLE, K. - SCHELLEOVÁ, I. *Vývoj organizace soudnictví v letech 1945 – 1989*, Malý, K. - Soukup, L.(ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2004
- SOUKUP, L. *Retribuční dekrety prezidenta republiky v kontinuitě státu a práva*, Soukup, L.(ed.) *Příspěvky k vývoji právního řádu v Československu 1945 – 1990*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2002
- VLČEK, E. *Vývoj prokuratury 1945 – 1990*, Malý, K. - Soukup, L.(ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2004
- VOJÁČEK, L. *Zákonodárství SNR 1944 – 1989*, Malý, K. - Soukup, L. (ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2004
- ZAVACKÁ, K. *Slovenská národní rada v letech 1944 – 1948*, Malý, K. - Soukup, L.(ed.) *Vývoj práva v Československu v letech 1945 – 1989*, Univerzita Karlova v Praze, Karolinum, 2004

inventáře:

- JELEN, J. *Mimořádný lidový soud v Klatovech – inventář archivního fondu*, SOA Plzeň, 2005

internet:

- <http://www.sumava.net>

II. Seznam zkratek

CROWCASS – Center Register of War Criminals and Security Suspects,
Ústřední evidence válečných zločinců a podezřelých osob

ČSD – Československé dráhy

ČSR – Československá republika

DAF – Deutsche Arbeitsfront, Německá pracovní fronta

FS – Freiwillige Schutzstaffeln, Dobrovolné ochranné oddíly

gestapo – Geheime Staatspolizei, Tajná státní policie

kripo – Kriminalpolizei, Kriminální policie

MLS – mimořádný lidový soud

MNV – místní národní výbor

MS – ministerstvo spravedlnosti

NSDAP – Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei,
Národněsocialistická německá strana dělnická

NSKK – Nationalsozialistisches Kraftfahrkorps, Národněsocialistický
motorizovaný sbor

NSR – Německá spolková republika

NSV – Nationasozialistische Volkswohlfahrt, Národněsocialistická péče
o blaho lidu

ONV – okresní národní výbor

OS – okresní soud

ROH – Revoluční odborové hnutí

SA – Sturmabteilungen, nacistické úderné oddíly

Sb. - Sbírka zákonů a nařízení republiky československé

SdP – Sudetendeutsche Partei, Sudetoněmecká strana

SF – Sudetendeutsches Freikorps, Sudetoněmecký dobrovolnický sbor

SHF – Sudetendeutsches Heimatsfront, Sudetoněmecká vlastenecká fronta

SNB – Sbor národní bezpečnosti

SNR – Slovenská národní rada

SOA – Státní oblastní archiv

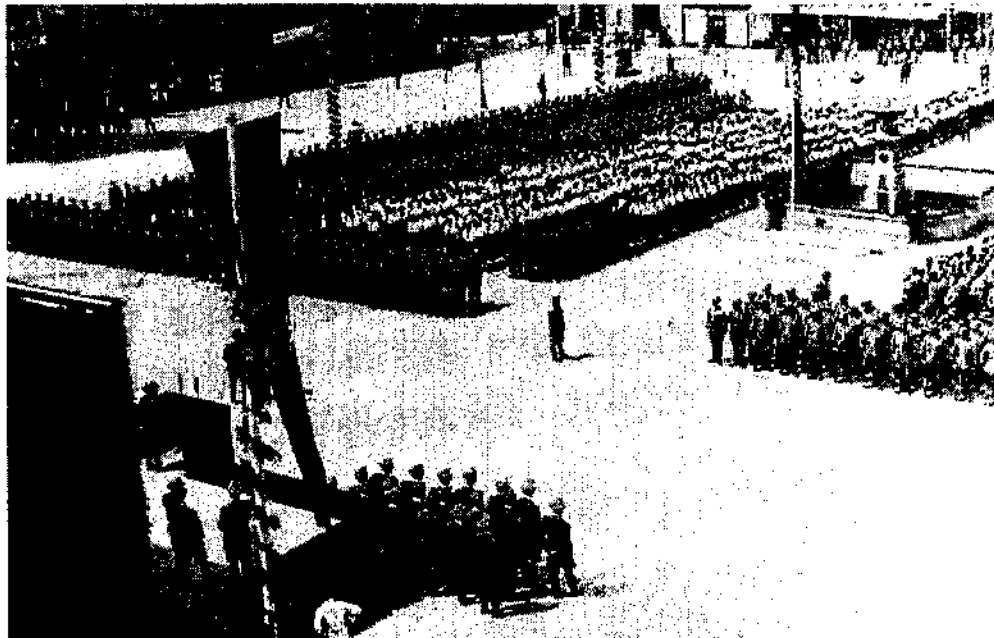
s. o. - soudní okres

SS – Schutzstaffeln, nacistické ochranné sbory

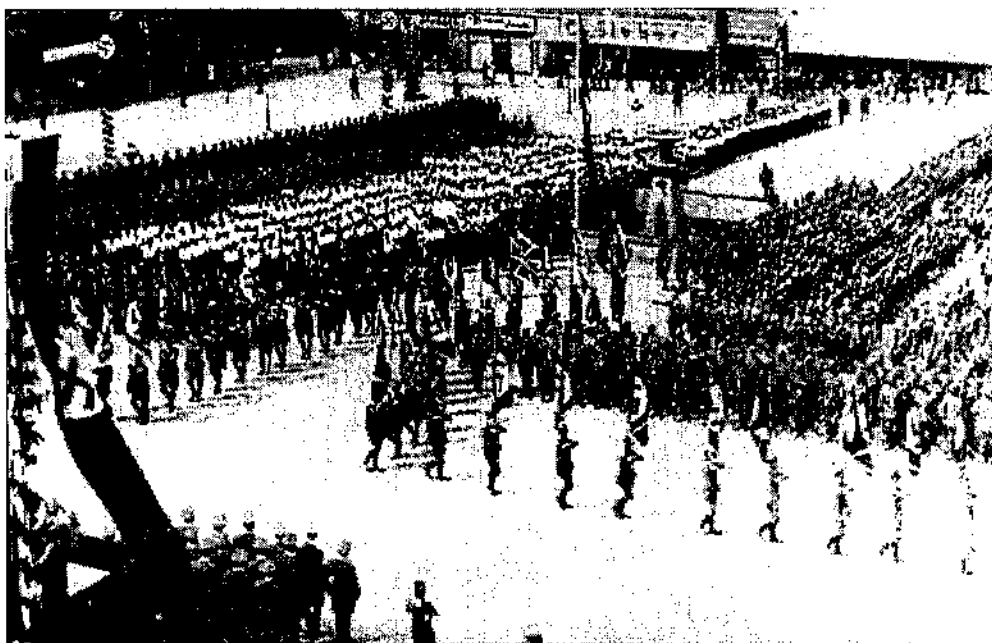
StB – Státní bezpečnost

UNWCC – United Nations War Crimes Commission, Komise Spojených národů pro válečné zločiny

III. Dobové fotografie



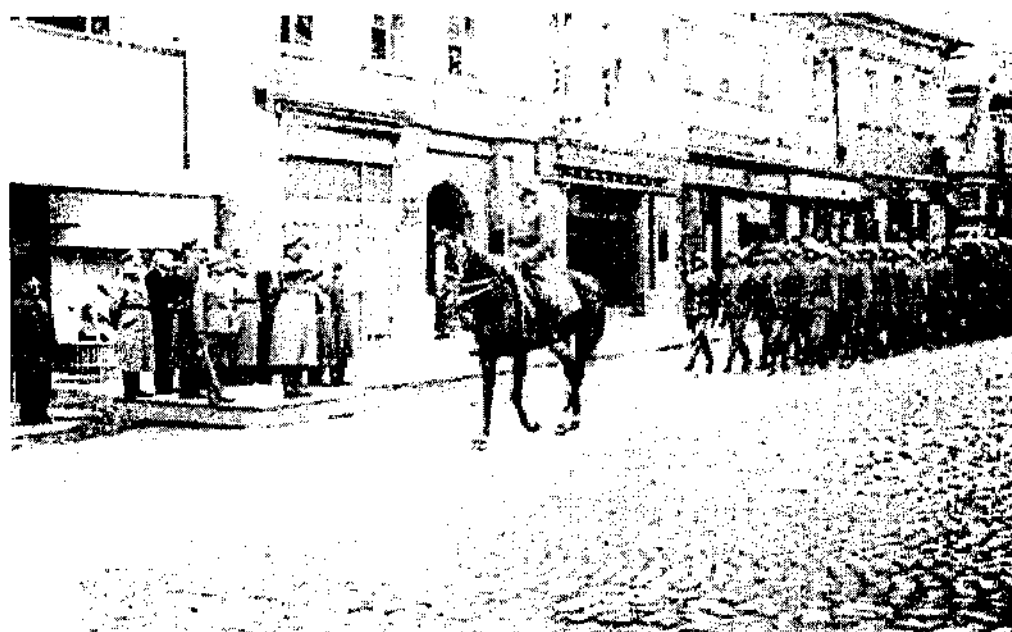
Nacistické slavnosti na náměstí v Klatovech, červenec 1938



Nacistické slavnosti na náměstí v Klatovech, červenec 1938



Německá vojska pochodující Klatovy, březen 1939



Německá vojska pochodující Klatovy, březen 1939

Klatovské gestapo známé v široké oblasti



Členové Klatovského gestapa - známého v širokém okolí



Gestapo popravovalo své oběti ve Spáleném lese u Lub, rok 1942

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
V PRAZE.

Číslo: 27.478/45-III/1.

MIMOŘÁDNÝ LIDOVÝ SOUD	
Došlo	22. IX. 1945
rubrik	

Pris 20. 45.

Praze dne 17. září 1945.

Všem pánům přednostám
mimořádných lidových soudů.

V e l m i n u t n é !

Věc: Výkon trestu smrti, uloženého mimořádným lidovým soudem.

Podle usnesení vlády republiky Československé ze dne 14. září 1945 ustanovují:

Pro výkon trestu smrti, uloženého mimořádným lidovým soudem, platí obecná ustanovení trestního řádu.

Vykonává-li se na podkladě soudního rozhodnutí trest smrti veřejně, provede se na místě, kde výkon trestu nemůže být pozorován náhodnými diváky nebo lidmi z domů sousedících s místem popravy.

Přístup do prostoru, kde se trest smrti vykonává, mají pouze osoby, které se vykáží potvrzením, opravňujícím je ke vstupu do tohoto prostoru v době, kdy se trest smrti vykonává. Toto potvrzení vydává v počtu odpovídajícím rozsahu prostoru, kde se trest smrti vykonává, předseda senátu mimořádného lidového soudu, který trest smrti uložil, každému, kdo o ně požádá; nesmí však být vydáno osobám mladším 18 roků.

Ministr spravedlnosti:

*Věc
na věcnou věc
p. soudce
mimořádný lid. soud.*

*22. 9. 45
Jin*

Klatovy, dne 13. května 1947.

Pres 38 / 47.

Velmi důležité. Dnes. Důvěrné.

Ministerstvu spravedlnosti

v

P R A S E .

K čís. 28.648/1947-IV/5.

Věc: Skončení retribučního soudnictví.
M.S. Klatovy.

Podávám tuto konečnou zprávu o činnosti mimořádného lidového soudu v Klatovech a zkušenostech, které získali soudci u tohoto soudu působící během retribučního soudnictví :

Retribuční dekret č. 18/1945 Sb. s pozdějšími doplňky postihl podle jediného zákona zdejším soudcem výjímky speciální skutkovými podstatami trestných činů a stanovenými trestními sankcemi všechna hrubá zavinění nezistěná a jejich pomahači v Československu a nebyla v tom směru nikdy pocíťována neuplnost dekretu, jehož předpis, zvláště §§ 3/1 a 7 byly tak průhledné, že jimi byla zachycena hrubá zavinění, jež nespadala pod jiné skutkové podstaty dekretu a jež měla podle úvodních slov dekretu dojíti zaslouženého trestu.

Vady a nedokonalosti dekretu spatřovali někteří soudci v příliš široké koncepci některých skutkových podstat, zejména §§ 3/1, 7 a 11, pod něž se daly podřaditi i případy, za něž se jevílo uložení zákonného trestu nevhodným vině. Při nedostatku přesného kritéria docházelo k nejistotám při posuzování, zejména při udělování pro přestupky proti předpisům o vívaném hospodářství a předpisům cenovým. Rovněž výklad ustanovení §u 7 působil obtíže, pokud jde

o pojmy "zavinil", "způsobil" a "jinak", a zejména otázka, zda i činnost vzdáleně související s výsledkem, má být trestána podle tohoto ustanovení, zvláště tam, kde pachatel podle obvyklého běhu věci nemohl předem nebo při činu dohlédnouti výsledku. Vhodným by bylo bývalo sdělení mimořádným lidovým soudům podobnou důvodovou zprávu k retr. dekretu.

V trestních sazbách retribučního dekretu byly spatřovány některé nesrovnalosti. Zločin proti osobám, spáchaný vydíráním nebo nebezpečným vyhrožováním stanoven v §u 5/2a těžký žalář od 10 do 20 let, kdežto za udavačství v §u 11 od 5 do 10 let, ačkoliv vina udavače je jistě daleko těžší než toho, kdo udáním jen vyhrožoval, ale k němu přece nepřekročil.

Mělo-li udání za následek strátu svobody československého občana, byl podle druhé sazby §u 11 trest 10 - 20 let, tedy stejný jako na pouhé vyhrožování udáním bez takového následku. Zločin proti osobám těžkým poškozením na těle se trestá podle §u 5/2a rovněž těžkým žalářem od 10 do 20 let, kdežto stejné těžké poškození na těle podle §u 7/2 za okolností zvláště pitě-žujících od 20 let na doživotí a při větším počtu postižených osob smrtí, ač v případě §u 5/2a jde o přímé pachatelství, v případě §u 7/2 o širší a případně vzdálenější "způsobení" těžkého ohrožení na těle.

Soudci z lidu po překonání počátečních obtíží se propracovali k správnému rozhodování. Zprva byli někteří vedeni myšlenkou odvety za své osobní utrpení v době okupace nebo podléhali vadným vlivům, ale tyto ojedinělé zjevy zůstaly bez vlivu na rozhodování, neboť převážná většina soudců z lidu pojímala od počátku svůj úkol vážně a svědomitě. Pečlivě hodnotili provedené důkazy proti obžalovaným i pro ně, vcelku správně uvažovali o tom, spadá-li

čin pod tu kterou skutkovou podstatu či nikoliv, a činili správné logické závěry. V celku bylo jejich rozhodování správné.

Příčinou toho byl správný v celku výběr osob pro funkci soudců z lidu.

Nerespektování předpisu čl. VIII zákona č. 5/1863 ř.z. mělo v prvých měsících vliv jen potud, že někteří soudci z lidu přicházeli k zasedání ovlivnění tiskem, ale během hlavního přelíčení při pozorném jeho sledování se od takového vnějšího vlivu oprošťovali a snažili se rozhodovati jen podle zákona a svého svědomí. Tak se stalo, že mnohý případ označený předem v některém denním tisku za těžkou hrdečnou věc, skončil spravedlivě mírným trestem nebo i zproštěním.

Lze souhrnně říci, že se soudci z lidu v retribučním soudnictví osvědčili.

K přísnějšímu posuzování viny a výměry trestu docházelo při stejných skutkových podstatách hlavně v dřívější době činnosti tohoto soudu oproti pozdější době, charakterizované již všeobecným uklidněním.

Jako nápadné konkrétní případy se uvádějí :

- 1./ Ls 4/45 Antonín Kavan, pro § 5/3a - nebezpečným vyhrůžováním při pochybnostech o skutkové podstatě tohoto zločinu - 10 roků těž. žaláře.
- 2./ Ls 5/45 Josef Kavan, rolník, české národnosti v Kolovči, pro tři zločiny jako v ad/1, rovněž 10 roků těž. žaláře.
- 3./ Ls 7/45 Robert Grün, úředník tak zv. Volkbund für Deutschen im Ausland pro § 3/1 retr. zák., - doživotní těžký žalář, byl Ortsgruppenleiterem NSDAP, rozesílal propagační nacistické knihy a mluvil na německých shromážděních. Účastnil se kabačování majetku Sokola, klubu turistů a
- 4./ 13/45 Anna Zahálková - dělnice v Klatovech - doživotní žalář za udání 3 občanů se ztrátou svobody 3 až 3 roky.

- 5./ Ls 14/45 Stanislav Kohout, těž. žalář 15 roků za členství v SA, funkci Blockwaltera NSF, za podporu a propagaci nacist. hnutí a udání bez následků.
- 6./ 37/45 Frant. Oberhell, býv. šal. četník, německé národnosti - za kvalifikovanou podporu nac. hnutí podle § 3/1 retr. dekr., trest těž. žaláře 20 roků.
- 7./ Ls 49/45 František Kříž, Marie Křížová, oba z Klatov, pro podporu nacismu po 10 letech těž. žaláře.
- 8./ Ls 52/46 Vlasta Steidllová, býv. česká učitelka ze Sušice, byla odsouzena pro § 3/1 retr. dekr. a § 5/3a retr. dekr. /199 trz./ k doživotnímu těž. žaláři.
- 9./ ~~Ls 101/46~~ Ls 101/46 Lothar Sperl, akademický malíř ze Zel. Rudy, pro členství v Sudetendeutschen Freikorps a v organizaci v SA bez prokázané aktivní činnosti - 15 roků těž. žaláře.
- 10./ Ls 161/46 Matylda Sokol-Frischová, za pomoc německým vojenským jednotkám ve dnech 4. a 5. května 1945 radou při jejich pohybech a informacemi, těž. žalář 20 roků.
- 11./ Ls 209/46 Antonín Delastrada, rolník v Dlačově, pro § 11 retr. dekr. - těž. žalář na 15 roků. Udál souseda, s nímž žil ve vzájemném nepřátelství, že poveze v noci ze mlýna mouku na černo. Četnictvem bylo pak v noci přistiheno při dopravě mouky ze mlýna více osob, pro něž mělo následkem ztrátu svobody, což však obžalovaný zejména nezamýšlel, když mezi nimi byl i jeho švagr, s nímž žil v dobrém přátelství.

Jako konečný statistický materiál připojují výkaz o činnosti mimořádného lidového soudu v Klatovech, z něhož je patrné, že napadlo a bylo projednáno celkem 553 retribučních věcí proti 509 obžalovaným, z nichž bylo 222 české národnosti /163 mužů a 59 žen/ a 387 německé národnosti /351 mužů a 36 žen/.

Trest smrti byl uložen a vykonán u 20 odsouzených, doživotním těžkým žalářem bylo potrestáno 18 osob. K dočasnému trestu na svobodě bylo odsouzeno 364 osob, při čemž úhrn trestů činil 2147 roků, 8 měsíců. V 8 případech bylo upuštěno od potrestání.

Osvobozeno bylo 115 osob, žádnému soudu postoupeno 15 případů během celé doby retribučního soudnictví a 29 věcí bylo jinak vyřízeno. Ani jediný případ nezůstal nevyřízen.

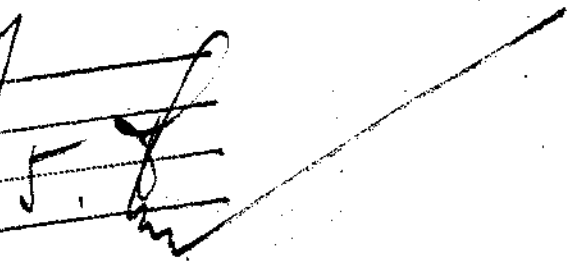
Závěrem lze shrnout poznatky a zhodnotit výsledky retribučního řízení takto :

Retribuční dekret i při zmíněných svých vadách a nedokonalostech postihl všechna hrubá zavinění, jež měl zákonodárce na mysli, soudci z lidu se osvědčili a retribuční soudnictví splnilo svůj mimořádný úkol.

Přednosta mimořádného lidového soudu :



137
Došlo
opsáno
porovnáno
vypraveno



Výkaz o činnosti M.S. Klatovy od 8/10.1945 do 4/5.1947.

Celk. rojeň háno	Češi		Němci		T r e s t			celkem roka	Ogvo- puš	Rád Ji- bozano s. nek	Poznámka.
	č. 1	č. 2	č. 1	č. 2	Z. smrt živ.	po- na svob.	na celkem roka				
8/10	8	2	3		2	4	3	35	-	-	1 - 1945.
12/12	1	1	9	1	-	5	9	85	-	-	-
37/40	4	1	31	4	2	-	27	201/8	-	11	-
58/82	10	4	43	5	4	7	39	301/8	-	11	1 - R. 1945.
36/39	3	1	35	-	-	-	38	228/8	-	1	- Rok 1945.
51/51	1	2	47	1	1	1	44	268/8	1	4	-
67/67	3	1	62	2	-	2	53	403/8	1	1	-
51/54	3	3	43	6	-	1	26	236	-	7	1 17
12/12	3	3	8	1	3	1	3	19	1	4	-
15/26	13	6	8	1	-	-	11	71/9	-	15	-
27/31	8	5	15	3	-	-	15	108/7	1	10	1 4
7/7	4	1	1	1	-	-	3	11	-	2	1 1
17/19	3	4	5	2	2	1	10	34/8	-	4	2 -
49/58	24	8	21	5	2	-	28	78/7	1	25	1 2 /Po. 2ks/.
27/31	15	3	9	4	2	1	15	77	2	10	- 1
20/30	9	-	10	1	2	1	13	86/8	-	4	-
381/415	94	37	268	26	12	8	289	1632/8	7	88	6 25 R. 1946.
33/37	17	1	17	2	-	1	20	55	-	11	1 4 /Po. 2 ks/.
18/19	3	5	10	1	2	-	6	37/8	-	8	3 - /Po. 1 ks/.
19/22	15	3	3	1	-	-	18	50/1	1	8	1 -
44/54	24	2	20	1	2	2	18	71/2	-	20	3 - /Po. 1 ks/.
114/138	59	18	50	5	4	3	55	212/9	1	56	8 4 Rok 1947.
58/62	10	4	43	5	4	7	38	301/8	-	11	1 - Retapitulac
I. 381/415	94	37	268	26	12	8	289	1632/8	7	88	6 25 za 1945-1946
II. 114/138	59	18	50	5	4	3	55	212/9	1	56	8 4
553/609	153	55	351	33	20	11	344	2147/8	8	155	15 29 - * -

13. V. 1947

Jane

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
V P R A Z Ě

3. IV. 1948

Č. 23109/48 - I/3.

V Praze dne 3. dubna 1948.

Presidiu krajského soudu

v K l a t o v e c h .

Věc: Mimořádný lidový soud v Klatovech - personální opatření.

Referent: Dr. Pelnář, č. tel. 345-55.

Ustanovují u mimořádného lidového soudu v Klatovech

a/ přednostou Dr. Josefa Š v e c e , senátního předsedu

krajského soudu v Klatovech,

b/ jeho náměstkem Františka E t t l e r a , krajského soudce

a správce okresního soudu v Klatovech,

c/ soudci z povolání:

Dr. Vladimíra J e z d i n s k é h o , krajského soudce v Klatovech,

Dr. Josefa D e j m k a , krajského soudce v Klatovech,

Jmenují u téhož mimořádného lidového soudu

1/ veřejnými žalobci:

Dr. Fojtěcha R y b u , státního zástupce v Klatovech,

Josefa V r b u , prokurátora v Klatovech.

2/ soudci z lidu:

1) Františka P e š k a , obchodníka , Janovice n. Úhl., /

2) Josefa N o v á k a , ředitele SČLO, Sušice, /

3) Františka Š i n d e l á ř e , učitele , Sušice, /

4) Jaroslava K o s t k u b u , poručíka SNB, Klatovy, /

5) Josefa K o t t y n k a , špkt., Klatovy, /

6) Jana C i m i c k é h o , truhláře , Švihov, /

7) Josefa C i h l á ř e , odb. učitele , Žel. Puda, /

8) Josefa K o l í v k u , učitel , Švihov, /

- 9) ~~Marii Škardovou, vdovu po žel. úředníku, Klatovy,~~
10) Karla Srpa, školníka, Klatovy, /
11) Ing. Jindřicha Pohla, vrchn. technického radu ČSD, Klatovy, *nevolat.*
12) Františka Havlíčka, pplk SNB, Klatovy, *více nevolat.*
13) Františka Müllera, krajského taj. ROH, Klatovy, /
14) Františka Sobětku, osvět. inspektora, Klatovy, /
15) Antonína Nuderu, školníka, Klatovy, *nevolat, jen v nut. příp.*
16) ~~Josefa Tučka, zubního technika, Klatovy,~~
17) Leopolda Eberta, školníka základní školy, Sušice, /
18) Karla Hanigera, zahradníka, Sušice - Pod Svatoborem, /
19) Karla Fuchse, vedoucího strojní stanice, Sušice, /
20) Jana Fuchse, úředníka fy PAP, Sušice,
21) ^{paní} Jana Pangráce, úředníka ONP, Sušice, /
22) Bohumila Hrubce, účetního fy SOLO a předsedu MNV v
Kašperských Horách, *žádá se předvolání u úř. Oberstaatsanw.*
23) Jana Drdu, npor. SNB, Kašperské Hory,
24) Aloise Švehlu, dělníka fy SOLO, Sušice. /

Žádám, aby připojené listiny byly doručeny souznámému
předsedovi krajského soudu Dr. Josefu Švecovi, přednosto-
vi mimořádného lidového soudu a státnímu zástupci Dr. Vojtěchu
Rybovi, kterého pověřuji vedením veřejné žaloby u mimořádné-
ho lidového soudu.

Jmenovací listiny soudcům mimořádného lidového soudu
vyhotoví a doručí přednosta mimořádného lidového soudu, jmenovací
listiny veřejným žalobcům vedoucí veřejný žalobce.

Presidium krajského soudu zařídí vše potřebné po stránce osobní a věcné tak, aby mimořádný lidový soud v Klatovech mohl bez odkladně zahájit činnost.

Ministr spravedlnosti:



V. Seznam jednotlivých soudních případů

č. spisu	Jméno obviněného	narození	Národnost	odsouzení	Zločin dle dekretu č. 16/1945 Sb.	Trest	
Ls 6/45	Johann SCHREMS, MUDr.	2.10.1908	N	8.10.1945	§ 3(1)a, (2), § 5(1)a, § 11	Smrt	
Ls 1/45	Barbora BUŠKOVÁ	24.11.1892	Č	9.10.1945	§ 11	Doživotí	Amnestie
Ls 2/45	Jakub BUŠEK	13.7.1894	Č	9.10.1945	§ 11	Doživotí	Amnestie
Ls 4/45	Antonín KAVAN	13.6.1914	Č	11.10.1945	§ 5(2)	10 let	Podmínečné propuštění
Ls 5/45	Josef KAVAN	13.7.1886	Č	11.10.1945	§ 5(2)a	10 let	1950 – trest snížen na 5 let
Ls 7/45	Robert GRÜN	27.5.1902	N	12.10.1945	§ 3	Doživotí	Amnestie, odsun 1955
Ls 7/45	Hans BÖSZERT	18.11.1927	N	12.10.1945	§ 5(1)a	15 let	Amnestie, odsun 1955
Ls 9/45	Aloisie HEŘMANOVÁ	2.4.1909	Č	13.10.1945	§ 11	Zproštěna	
Ls 12/45	Josef BAREŠ	11.2.1898	Č	16.10.1945	§ 11, § 3	Doživotí	Amnestie
Ls 11/45	Luboš TUREK	28.6.1914	Č	19.10.1945	§ 11	Doživotí	Podmínečné propuštění
Ls 10/45	Rozá HOŠTÁLKOVÁ	31.6.1889	Č	22.10.1945	§ 11	Smrt	22.10.1945
Ls 13/45	Anna ZAHÁLKOVÁ	1.3.1903	Č	8.11.1945	§ 11	Doživotí	
Ls 14/45	Stanislaus KOHOUT	18.1.1894	N	13.11.1945	§ 2, § 3(1)(2), § 11	12 let	
Ls 15/45	Vojtěch SCHÖNBORN	16.8.1881	N	15.11.1945	§ 3(2)	3 roky	Zemřel 1946
Ls 18/45	Georg ASCHENBRENNER	16.10.1903	N	27.11.1945	§ 3(2)	5 let	
Ls 19/45	Josef ASCHENBRENNER	25.11.1891	N	27.11.1945	§ 3(2)	5 let	
Ls 20/45	Anna ŠEBESTOVÁ	17.2.1903	N	22.11.1945	§ 3(1) § 11	Doživotí	1956 – podmínečné propuštění
Ls 21/45	Josef PANGERL	14.8.1900	N	27.11.1945	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 22/45	Johann SCHMID	26.8.1900	N	27.11.1945	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 23/45	Josef KOLLROS	15.9.1901	N	27.11.1945	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 24/45	Peter PANGERL	24.2.1899	N	27.11.1945	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 25/45	Wenzel KOLLROSS	13.10.1907	N	30.11.1945	§ 2, § 3(2)	20 let	1946 – odsun
Ls 26/45	Josef KOLLROSS	14.1.1889	N	3.12.1945	§ 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 28/45	Paul SCHMERLER	14.2.1893	N	3.12.1945	§ 3(2)	15 let	1946 – odsun
Ls 29/45	Peter WASTL	28.3.1885	N	3.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 30/45	Josef SCHOTTENHAMMEL	26.1.1879	N	3.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 31/45	Franz WIERER	9.1.1891	N	3.12.1945	§ 3(2)	7 let	1946 – odsun
Ls 32/45	Peter LINZMEIER	23.4.1904	N	3.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 33/45	Martin LERACH	11.11.1905	N	3.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 34/45	Josef HILGARTH	30.5.1881	N	3.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 35/45	Johann PANGERL	5.12.1901	N	3.12.1945	§ 3(2)	8 let	1946 – odsun
Ls 27/45	Josef ASCHENBRENNER	7.4.1904	N	4.12.1945	§ 3(1), § 11, § 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 36/45	Anna KREJČÍŘOVÁ	28.9.1888	Č	6.12.1945	§ 11	2 roky	
Ls 16/45	Amošt VÁŇA	21.6.1911	Č	6.12.1945	§ 11	10 let	1954 – amnestie
Ls 38/45	Josef BRAUN	5.2.1906	N	11.12.1945	§ 2, § 3(2)	8 let	1946 – odsun
Ls 39/45	Karel TAX	21.7.1902	N	11.12.1945	§ 2, § 3(2)	8 let	1946 – odsun
Ls 40/45	Georg DUMS	9.6.1902	N	11.12.1945	§ 2, § 3(2)	8 let	1946 – odsun
Ls 43/45	Alois DRAXLER	1.6.1890	N	11.12.1945	§ 3(2), § 2	7 let	1946 – odsun
Ls 44/45	Jakub BRANDL	8.7.1904	N	11.12.1945	§ 3(2)	12 let	1946 – odsun
Ls 45/45	Peter FLEISCHMANN	17.9.1896	N	11.12.1945	§ 2	12 let	1946 – odsun
Ls 46/45	Marie FUCHS[ová]	27.11.1883	N	11.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 41/45	Hermína STEININGER[ová]	2.5.1899	N	12.12.1945	§ 11	10 let	1950 – odsun
	Wenzel STEININGER	29.5.1892	N	12.12.1945	§ 7, věta 1	Zproštěn	1946 – odsun

Ls 37/45	František OBERHELL	8.7.1896	N	14.12.1945	§ 3(1), § 11	20 let	1955 – odsun
	Anna OBERHELL[ová]	25.6.1900	N	14.12.1945	§ 7 & 3	Smrt	
Ls 42/45	František BARTA	24.5.1915	Č	15.12.1945	§ 6(1)(2), § 5(2), § 11	Zproštěn	
Ls 47/45	Georg ROHRBACHER	15.1.1907	N	18.12.1945	§ 1, § 2, § 3(1), § 11, § 7(1), § 5(2)a	Smrt	
Ls 49/45	Franz KRISCH	21.2.1888	N	19.12.1945	§ 3(1), § 5(2)a, § 10	10 let	Ls 10/48
	Marie KRISCH[ová]	27.4.1903	N	19.12.1945	§ 3(1), § 5(2)a	10 let	Ls 10/48
Ls 50/45	Andreas BLECHINGER	14.11.1899	N	20.12.1945	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 51/45	Alois DENK	5.2.1902	N	20.12.1945	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 52/45	Josef KOLLROS	12.3.1894	N	20.12.1945	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 56/45	Friedrich FREMUTH	11.10.1901	N	20.12.1945	§ 2	6 měsíců	
Ls 58/45	Franz MAIHOFER	20.4.1923	N	20.12.1945	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 59/45	Jakub FÜRST	4.12.1882	N	20.12.1945	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 60/45	Franz FEISCHMANN	17.10.1886	N	20.12.1945	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 61/45	Franz PFLANZER	29.11.1887	N	20.12.1945	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 48/45	Václav PANZER	10.5.1895	Č	21.12.1945	§ 3(1), § 5(2)a	Zproštěn	
Ls 53/45	Josef DENK	18.10.1908	N	22.12.1945	§ 2, § 3(2)	Zproštěn	
Ls 54/45	Franz LEITERMANN	24.7.1894	N	22.12.1945	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 57/45	Georg MATTL	9.11.1905	N	22.12.1945	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 63/45	Konrad HILGART	20.10.1901	N	3.1.1946	§ 2, § 3(2)	15 let	Trest vykonán
Ls 65/45	Ferdinand BUDWEISER	16.9.1900	N	3.1.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 66/45	Alexander EBENHÖH	29.7.1915	N	3.1.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 62/45	Václav ADAMEC	27.2.1903	Č	4.1.1946	§ 11	1 rok	
Ls 64/45	Antonín VESELÝ	23.3.1889	Č	5.1.1946	§ 11	20 let	
Ls 20/46	Václav BUREŠ	28.3.1893	Č	21.1.1946	§ 11	6 let	1950 – podmínečně propuštěn
Ls 1/46	Wendelin SCHWARZ	11.11.1922	N	22.1.1946	§ 2	10 let	
Ls 2/46	Franz KORZINECK	23.3.1895	N	22.1.1946	§ 3(2)	6 let	
Ls 3/46	Bedřich HÖHNE	27.11.1899	N	22.1.1946	§ 3(2)	6 let	
Ls 4/46	Peter BUDWEISER	23.11.1896	N	22.1.1946	§ 3(2)	5 let	Uprahl v 46
Ls 5/46	Josef REISCHL	30.11.1890	N	22.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 6/46	Alois REISER	2.6.1903	N	22.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 7/46	Karl NUSSL	4.5.1899	N	22.1.1946	§ 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 8/46	Karl TREML	3.1.1896	N	22.1.1946	§ 3(2)	3 roky	1946 – odsun
Ls 9/46	Wenzl DILLINGER	16.7.1887	N	23.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 10/46	Johann PSCHEDL	22.12.1896	N	23.1.1946	§ 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 11/46	Josef BAIERL	21.9.1901	N	23.1.1946	§ 3(2)	7 let	1946 – odsun
Ls 16/46	Karl SEIDL	11.12.1946	N	24.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 17/46	Richard RANK	7.3.1892	N	24.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 18/46	Karl HAFENRICHTER	14.3.1904	N	24.1.1946	§ 2, § 3(2)	7 let	1946 – odsun
Ls 19/46	Jakub EBENHÖH	23.8.1893	N	24.1.1946	§ 2	5 let	
Ls 12/46	Franz STOJETZ	13.10.1902	N	25.1.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 13/46	Franz ZIERHUT	18.9.1896	N	25.1.1946	§ 3(2)	6 měsíců	Trest splněn
Ls 14/46	Heinrich URBAN	8.5.1902	N	25.1.1946	§ 3(2)	2 roky	1946 – odsun
Ls 15/46	Franz PELLER	23.6.1904	N	25.1.1946	§ 3(2)	1 rok	Trest splněn
Ls 27/46	Karl AUGUSTIN	9.5.1896	N	28.1.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 28/46	Karl LINZMEIER	22.7.1914	N	28.1.1946	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 29/46	Josef HEIDLER	25.5.1892	N	28.1.1946	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 30/46	Alois HEIDLER	13.3.1897	N	28.1.1946	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 31/46	Franz TAUSCHEK	1.12.1911	N	28.1.1946	§ 2	5 let	
Ls 32/46	Josef HOFMANN	11.5.1889	N	28.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 21/46	Jakub PETRMICHL	24.7.1913	N	30.1.1946	§ 2	6 měsíců	Trest splněn
Ls 22/46	Franz BREITL	14.2.1909	N	30.1.1946	§ 3(2)	6 let	1946 – odsun

Ls 23/46	Leopold BASTL	1.8.1891	N	30.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 24/46	Karl BRANDL	10.2.1895	N	30.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 25/46	Georg BAERL	13.4.1901	N	30.1.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 26/46	Ludwig ASCHENBRENNER	7.6.1896	N	30.1.1946	§ 2, § 3(2)	7 let	1946 - odsun
Ls 17/45	Josefa HOUDKOVÁ	6.2.1903	Č	31.1.1946	§ 11	10 let	1951 - amnestie
	Gustav CORONA	23.2.1905	Č	31.1.1946	§ 11	12 let	1946 - amnestie
Ls 38/46	Karla GREGOROVÁ	27.10.1890	Č	1.2.1946	§ 11	5 let	Trest vykonán
Ls 48/46	Max ALTMANN	5.9.1907	N	4.2.1946	§ 1, § 2	Smrt	
Ls 33/46	Konrad BEER	20.9.1891	N	6.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 35/46	Franz RONSBERBER	2.1.1894	N	6.2.1946	§ 2, § 3(2)	8 let	1946 - odsun
Ls 47/46	Josef FLÖTZ	29.6.1905	N	6.2.1946	§ 3(2)	6 let	1950 - vysídlen
Ls 55/45	Josef TAUSCHEK	1.1.1890	N	6.2.1946	§ 2, § 3(2)	7 let	1946 - odsun
Ls 37/46	Ferdinand HRACH	6.1.1907	N	7.2.1946	§ 1, § 2	25 let	1955 - amnestie, vysídlen
Ls 39/46	Josef SCHREINER	15.10.1892	N	8.2.1946	§ 2	5 let	Trest vykonán
Ls 36/46	Alois ACHATZ	21.6.1908	N	11.2.1946	§ 1, § 2	20 let	1955 - amnestie, vysídlen
Ls 50/46	Eduard HOMOLKA	6.10.1911	N	12.2.1946	§ 1, § 2, § 1 zák. č. 50/1923 Sb.	Zproštěn	
Ls 51/46	Heinrich FLEISCHMANN	27.4.1898	N	13.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
	Konrad HOFFMANN		N	13.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
	Josef WEINFURTER		N	13.2.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 - odsun
	Ludwig HUBERA		N	13.2.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 - odsun
Ls 40/46	Adolf SCHAFFHAUSER	28.5.1891	N	14.2.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 41/46	Ondřej WOJTA	16.7.1900	N	14.2.1946	§ 11	10 let	1948 - uprchl
Ls 52/46	Vlasta ŠTEDLOVÁ	28.12.1908	N	19.2.1946	§ 3(1), § 5(2)a	Doživotí	1955 - amnestie, vysídlen
Ls 49/46	Josef PAULI	16.6.1912	N	20.2.1946	§ 1, § 2, § 1 zák. č. 50/1923 Sb.	20 let	1955 - amnestie, vysídlen
Ls 86/46	Anna KUBÍKOVÁ	9.3.1899	Č	20.2.1946	§ 11	8 let	1950 - amnestie
Ls 34/46	František MARSCH, JUDr.	20.5.1897	N	21.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 82/46	Rudolf KECKEIS	17.2.1906	N	21.2.1946	§ 3(2)	2 roky	1946 - odsun
Ls 84/46	Alois KORDÍK	9.6.1896	N	21.2.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 43/46	Raimond WETUTZKY	23.7.1896	N	22.2.1946	§ 2	3 roky	1946 - odsun
Ls 44/46	Josef TREML	13.5.1908	N	22.2.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 45/46	Franz SCHMIDT	30.7.1899	N	22.2.1946	§ 2	2 roky	1946 - odsun
Ls 46/46	Anderas STEISLER	29.9.1887	N	22.2.1946	§ 2	1 rok	
Ls 53/46	Rudolf NASTL	12.10.1901	N	22.2.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 54/46	Ludwig WALBISCH	25.8.1903	N	22.2.1946	§ 3(2)	3 roky	1946 - odsun
Ls 58/46	Wenzel KOLLROSS	17.8.1904	N	25.2.1946	§ 2		Upouštít se od potrestání dle § 16(2) dekretu
Ls 59/46	Anton WUDY	28.1.1898	N	25.2.1946	§ 3(2)	8 let	1946 - odsun
Ls 60/46	Max GOTZ	17.3.1893	N	25.2.1946	§ 3(2)	2,5 roku	1946 - odsun
Ls 64/46	Anton BLAHNIK	21.6.1897	N	25.2.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 65/46	Karl BAERL	17.7.1900	N	26.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 66/46	Franz URBAN	31.8.1903	N	26.2.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	
Ls 67/46	Rudolf PECKHART	17.4.1907	N	26.2.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 68/46	Alois KECKEIS	13.8.1892	N	26.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 69/46	Josef KIESENBAUER	5.6.1897	N	26.2.1946	§ 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 70/46	Heinrich KLIMA	12.6.1899	N	26.2.1946	§ 2	10 let	1946 - odsun
Ls 57/46	Eduard STRUNZ	25.6.1900	N	27.2.1946	§ 2, § 3(1)	10 let	1950 - vysídlen
Ls 79/46	Anton STEIDL	15.11.1904	N	27.2.1946	§ 3(2)	6 let	1955 - amnestie, vysídlen
Ls 81/46	Karl KRAUS	6.3.1898	N	27.2.1946	§ 3(2)	2 roky	1946 - odsun

Ls 83/46	Konrad TAUSCHER	12.5.1904	N	27.2.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 85/46	Eduard SLADEK	13.9.1913	N	27.2.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 71/46	Josef LOBNER	7.1.1904	N	28.2.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	
Ls 72/46	Adolf PIFKO	27.2.1907	N	28.2.1946	§ 2	8 let	1946 - odsun
Ls 73/46	Karl LETTERMANN	20.11.1898	N	28.2.1946	§ 2	5 let	
Ls 74/46	Richard FREMUTH	10.11.1900	N	28.2.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 75/46	Karl BREY	2.12.1875	N	28.2.1946	§ 3(2)	2 roky	
Ls 76/46	Rudolf GRIESMAYER	16.8.1904	N	28.2.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	
Ls 77/46	Alois KADLEC	17.7.1898	N	1.3.1946	§ 2, § 3(1), § 11,	10 let	
Ls 94/46	Franz SPOLVIND	31.10.1888	N	1.3.1946	§ 2	5 let	1948 - podmínečné propuštění
Ls 129/46	Paul KREUSZ	22.6.1902	N	2.3.1946	§ 3(2)	4 roky	1946 - odsun
Ls 131/46	Ludwig DEMAL	17.8.1901	N	2.3.1946	§ 2, § 3(2)	4 roky	1946 - odsun
Ls 132/46	Johann PAUKNER	7.2.1882	N	2.3.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 - odsun
Ls 63/46	Václav HRANIČKA	16.4.1899	Č	4.3.1946	§ 5(2)a, § 11	Doživotí	1946 - trest změněn na 15 let, 1955 - podmínečné propuštění
Ls 124/46	Karl FREMUTH	18.5.1895	N	5.3.1946	§ 2	3 roky	1946 - odsun
Ls 78/46	Franz BAIERL	14.11.1879	N	5.3.1946	§ 3(2), § 5(2)a, § 11	10 let	1954 - podmínečné propuštění
Ls 80/46	Wenzel FRANK	21.3.1903	N	5.3.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 61/46	Franz KASPER	27.4.1910	N	6.3.1946	§ 2, § 3(2)	3 roky	1946 - odsun
Ls 62/46	František NOVOTNÝ	27.8.1892	N	6.3.1946	§ 2, § 3(2)	9 let	1948 - změněn ve výkonu trestu, Bory
Ls 87/46	Leopold ADAMEC	4.5.1904	N	6.3.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 90/46	Karl URBAN	17.5.1910	N	6.3.1946	§ 2	6 měsíců	1946 - odsun
Ls 91/46	Josef FRANK	26.5.1899	N	6.3.1946	§ 3(2)	7 let	1946 - odsun
Ls 92/46	Michal RADLINGER	19.3.1887	N	6.3.1946	§ 3(2)	2,5 roku	1946 - odsun
Ls 93/46	Heinrich LANKUS	3.6.1945	N	6.3.1946	§ 2	7 let	1946 - odsun
Ls 100/46	Josef SEIDL	8.7.1926	N	7.3.1946	§ 2	Zproštěn	
Ls 101/46	Lothar SPERL	6.7.1910	N	7.3.1946	§ 2	15 let	Ls 12/48
Ls 88/46	Rudolf FÜCKEREIDER	15.4.1899	N	7.3.1946	§ 3(2)	Upouští se od potrestání dle § 16(2) dekrety	
Ls 89/46	Franz MAIER	25.1.1897	N	7.3.1946	§ 3(2)	3 roky	1946 - odsun
Ls 99/46	Hans LÖSCHNER	14.5.1897	N	7.3.1946	§ 3(2)	2 roky	1946 - odsun
Ls 103/46	Peter HEIDER	16.6.1885	N	8.3.1946	§ 2, § 3(2)	3 roky	1946 - odsun
Ls 95/46	Adolf GEBAUER	26.1.1906	N	8.3.1946	§ 3(2)	6 let	1946 - odsun
Ls 96/46	Wenzel ROHRBACHER	1.9.1898	N	8.3.1946	§ 2, § 3(2)	7 let	1946 - odsun
Ls 97/46	Johann MÜHLBAUER	7.7.1898	N	8.3.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 - odsun
Ls 98/46	Anton METZNER	13.11.1902	N	8.3.1946	§ 2	8 let	Trest vykonán
Ls 112/46	Anton STAUBER	26.4.1889	N	11.3.1946	§ 2, § 3(1)	10 let	1950 - odsun
Ls 121/46	Wenzel HOIDN	29.10.1892	N	12.3.1946	§ 2, § 3(2), § 7(3)	Doživotí	1955 - trest změněn na 25 let, amnestie, odsun
Ls 105/46	Karl ROTHMEIER	3.4.1903	N	13.3.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 106/46	Eduard PRINZ	25.6.1897	N	13.3.1946	§ 2	5 let	1946 - odsun
Ls 107/46	Franz PELLER	2.4.1910	N	13.3.1946	§ 2	8 let	1946 - odsun
Ls 108/46	Wenzel KOPP	2.8.1883	N	13.3.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 - odsun

Ls 110/46	Marie HEIDLBERGER[ová]	15.5.1946	N	14.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 111/46	Josef TOMAN	7.1.1887	N	14.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 113/46	Josef SCHMIEDL	25.2.1895	N	14.3.1946	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 114/46	Emanuel WINKLBAUER	25.12.1911	N	14.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 115/46	Josef SPERL	23.9.1904	N	14.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 116/46	Johann PILLER	17.11.1898	N	15.3.1946	§ 2	2,5 roku	1946 – odsun
Ls 117/46	Johann STELZL	14.7.1906	N	15.3.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 118/46	Alois FORSTER	1.5.1884	N	15.3.1946	§ 3(2)	3 roky	1946 – odsun
Ls 119/46	Franz WOLF	20.9.1898	N	15.3.1946	§ 2	3 roky	1946 – odsun
Ls 120/46	Eduard KELLNER	18.2.1897	N	15.3.1946	§ 2	4 roky	1946 – odsun
Ls 127/46	Josef HEIDLBERGER	10.5.1897	N	18.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 128/46	Heinrich STUIBER	29.4.1898	N	18.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 130/46	Alois HÄUPLICK	9.4.1897	N	18.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 134/46	Josef CHALOUPEK	14.9.1886	N	18.3.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 135/46	Josef DUMS	14.9.1886	N	18.3.1946	§ 3(2)	10 let	1946 – odsun
Ls 138/46	Franz CHALOUPEK	22.7.1897	N	18.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 139/46	Franz KOPP	10.5.1897	N	18.3.1946	§ 3(2)	4 roky	1946 – odsun
Ls 122/46	Valentin KOTAB	7.1.1897	N	20.3.1946	§ 2, § 11	6 let	1946 – odsun
Ls 136/46	Franz ALTMANN	29.4.1900	N	21.3.1946	§ 1(2), § 2	20 let	1955 – amnestie, odsun
Ls 140/46	Georg AUGUSTIN	26.7.1884	N	21.3.1946	§ 5(1)a, § 7(1)	10 let	1954 – amnestie
Ls 149/46	Josef KONÁŠ	1.2.1897	Č	25.3.1946	§ 11	5 let	Ls 19/48
Ls 150/46	Marie BRANTLOVÁ	26.10.1882	Č	25.3.1946	§ 7(1)	6 let	1951 – podmíněčné propuštění
Ls 141/46	Anton PRIEBSCH	27.10.1895	N	26.3.1946	§ 3(2), § 5(2)	10 let	1946 – odsun
Ls 142/46	Anton PANGRATZ	16.12.1908		27.3.1946	§ 2	10 let	
Ls 143/46	Karl STURM	4.2.1889	N	27.3.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 145/46	Wilhelm PAPOUSCHEK	13.4.1888	N	27.3.1946	§ 2, § 3(2)	7 let	1950 – odsun
Ls 146/46	Jan KREUZER	18.8.1869	N	27.3.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 147/46	Rudolf POPPITZ	24.4.1904	N	27.3.1946	§ 2	1 rok	1947 – trest vykonán, odsun
Ls 148/46	Alois DENK	19.12.1904	N	27.3.1946	§ 2	6 let	1946 – odsun
Ls 156/46	Marie HOPFINGER[ová]	16.2.1896	N	28.3.1946	§ 11	5 let	
Ls 158/46	Kaspar LINZMAIER	31.3.1896	N	28.3.1946	§ 3(2)	2 roky	1946 – odsun
Ls 151/46	Otto WILMS	11.8.1900	N	29.3.1946	§ 2	4 roky	1946 – odsun
Ls 152/46	Bedřich KEILHOFER	28.2.1897	N	29.3.1946	§ 2	10 let	
Ls 154/46	Karl LUTZ	7.11.1885	N	29.3.1946	§ 2	5 let	1946 – odsun
Ls 155/46	Franz WILMS	21.3.1898	N	29.3.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 162/46	Johann BECK	13.5.1894	N	1.4.1946	§ 2, § 3(2)	7 let	1951 – odsun
Ls 164/46	Anton WURM	23.4.1901	N	1.4.1946	§ 2, § 3(2)	6 let	1946 – odsun
Ls 165/46	Georg ZIERHUT	21.1.1888	N	1.4.1946	§ 3(2)	5 let	1946 – odsun
Ls 166/46	Franz SCHWARZ	18.4.1898	N	1.4.1946	§ 2	3 roky	1946 – odsun
Ls 167/46	Karl OPPOLZER	18.12.1905	N	1.4.1946	§ 2	10 let	1952 – podmínečné propuštění, odsun
Ls 153/46	Karl HASENHÖHRL	24.1.1901	N	2.4.1946	§ 2	3 roky	
Ls 159/46	Rudolf STUCKART	25.3.1892	N	2.4.1946	§ 2	5 let	
Ls 157/46	Mathias HEININGER	10.6.1891	N	3.4.1946	§ 3(2), § 7(1)	7 let	1946 – odsun
Ls 160/46	Hermína MATYÁŠOVÁ	26.2.1896	N	3.4.1946	§ 3(1), § 11	Zproštěn	Ls 20/48
Ls 161/46	Theresia FRISCH – SOKOL	22.2.1899	N	3.4.1946	§ 11	Zproštěna	
	Mathilde FRISCH – SOKOL	26.4.1925	N	3.4.1946	§ 1	20 let	

Ls 174/46	Amalie KRATOCHVIL[ová]	9.1.1911	Č	4.4.1946	§ 11	6 let	1951 - podmíněně propuštěni
Ls 173/46	Karl SCHMIDPETER	29.4.1889	N	8.4.1946	§ 2	5 let	1950 - odsun
Ls 185/46	Robert HAFNER	24.3.1891	N	8.4.1946	§ 6(2)	Zproštěn	Trest vykonán
Ls 182/46	Františka DUFKOVÁ	9.12.1894	N	10.4.1946	§ 5, § 10	5 let	Trest vykonán
	Jan DUFEK	2.8.1899	N	10.4.1946	§ 1, § 2, § 3, § 6, § 10, § 11	Doživotí	
Ls 187/46	Karl REINDL	8.7.1911	N	10.4.1946	§ 12	Zproštěn	
Ls 188/46	Franz RANK	26.8.1887	N	10.4.1946	§ 2	2 roky	1947 - podmíněně propuštěni
Ls 184/46	Franz SCHMID	15.9.1905	N	12.4.1946	§ 2	2 roky	1947 - podmíněně propuštěni
Ls 186/46	Anton PILLMAYER	11.4.1923	N	12.4.1946	§ 2	5 let	
Ls 190/46	Josef MATĚJKA	3.3.1922	Č	12.4.1946	§ 5, § 11	1 rok	
Ls 179/46	August PLEISCHL	12.9.1911	N	15.4.1946	§ 2, § 3(2)	12 let	1955 - amnestie, odsun
Ls 194/46	Jan ZAJÍC	3.4.1883	N	15.4.1946	§ 3(1), § 5(2)	12 let	
	Margareta ZAJIC[ová]	7.5.1901	N	15.4.1946	§ 3(1), § 5(2)	10 let	1955 - trest splněn, odsun
Ls 196/46	Eberich HEININGER	5.11.1911	N	16.4.1946	§ 3(1), § 3(2), § 7(1)	20 let	
Ls 195/46	Josef PAULI	31.3.1903	N	17.4.1946	§ 3, § 3(2), § 7(1)	20 let	
Ls 199/46	Josef NEPPL	14.12.1899	N	24.4.1946	§ 1(2), § 2	Zproštěn	
Ls 203/46	Josef SPORK	15.5.1909	Č	25.4.1946	§ 3(2)	10 let	1951 - zemřel ve výkonu trestu
Ls 201/46	Vojtěch PETRMICHL	29.3.1881	Č	26.4.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 198/46	Jana MACHOVÁ	2.12.1891	Č	29.4.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 200/46	Adolf HEIDLER	17.6.1900	N	30.4.1946	§ 1(2), § 2, § 3(2), § 7(1)	15 let	
Ls 205/46	Georg LINZMEIER	2.6.1895	N	2.5.1946	§ 5(1)a	Doživotí	
Ls 204/46	Matěj DEKR	4.4.1902	Č	6.5.1946	§ 7(3), § 11	Smrt	
	Jan VÁCHAL	9.12.1906	Č	6.5.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 208/46	Ferdinand KOSMATA	29.5.1888	N	7.5.1946	§ 2, § 3(1)	10 let	1950 - odsun
Ls 206/46	Rudolf PETŘÍK	21.1.1894	N	8.5.1946	§ 3(1), § 11	Smrt	
Ls 207/46	Jiřina KOLÁŘOVÁ	2.2.1914	Č	10.5.1946	§ 7(1), § 11	Zproštěn	
Ls 163/46	Karl PSCHIEDL	20.8.1898	N	15.5.1946	§ 2, § 3(2)	1 rok	1946 - odsun
Ls 211/46	Barbora KREJČOVÁ	8.12.1873	Č	24.5.1946	§ 5(2)a, § 11	Upouští se od potrestání dle § 16(2)	Ukrývala dva Čechy, kterým šlo o život Ls 14/48
Ls 212/46	Marie KRÁSNÁ	26.4.1918	N	27.5.1946	§ 3(1), § 5(2)a	8 let	
Ls 213/46	František HLAVÁČ	30.11.1897	Č	28.5.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 214/46	Josef VRBATA	5.10.1911	Č	4.6.1946	§ 3(1)a	8 let	
Ls 216/46	František ŠVÍKA	26.11.1910	Č	5.6.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 215/46	Ludmila MAŘÍKOVÁ	10.2.1914	Č	6.6.1946	§ 11	3 roky	1948 - podmíněně propuštěni
	Anna FÜRŠCHOVÁ	8.3.1926	N	6.6.1946	§ 11	1 rok	
Ls 217/46	Jan KILINGER	16.5.1914	Č	12.6.1946	§ 11	6 měsíců	Trest vykonán
Ls 218/46	Hans WATZLIK	16.12.1879	N	14.6.1946	§ 3(1)	15 měsíců	
Ls 219/46	Filomena BÁLKOVÁ	16.12.1900	Č	15.6.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 220/46	Anna SMOLOVÁ	13.2.1897	Č	17.6.1946	§ 11	5 let	Trest vykonán
	Anna SMOLOVÁ	17.12.1914	Č	17.6.1946	§ 11	5 let	Trest vykonán
Ls 209/46	Antonín DELASTRÁDA	7.5.1902	Č	18.6.1946	§ 11	15 let	
Ls 222/46	Filip BERKA	26.4.1902	Č	19.6.1946	§ 3(1), § 3(2), § 11	20 let	Ls 8/48
Ls 210/46	Božena HNOJSKÁ	19.7.1904	Č	23.6.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 227/46	Heinrich PRUCKNER	1.7.1893	N	24.6.1946	§ 2, § 11	20 let	
Ls 224/46	Karl SCHALLER	6.9.1907	N	25.6.1946	§ 1	Zproštěn	
Ls 226/46	Alois Richard WRBA	9.10.1922	N	25.6.1946	§ 2	Zproštěn	

Ls 228/46	Georg EMMER	4.1.1923	N	25.6.1946	§ 2	Zproštěn	
Ls 231/46	Franz BEER	15.7.1904	N	26.6.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 7, § 11	Zproštěn	
Ls 235/46	Anna ČERMÁKOVÁ	28.1.1868	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěna	
	Josef ŠIMON	16.3.1872	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
	Václav MAŠEK	15.9.1876	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
	Terezie MORGENSTEINOVÁ	16.10.1879	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěna	
	František STRAKA	29.1.1881	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
	Antonín PAŠEK	30.7.1883	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
	Emanuel ČERMÁK	19.7.1896	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
	Karel MÍSTERA	7.10.1898	Č	27.6.1946	§ 11	6 měsíců	Odklad do 1947
	Jan BLÁHA	28.3.1904	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
	Jan SYKORA	19.8.1906	Č	27.6.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 248/46	František FINK	22.7.1898	N	28.6.1946	ravotní problémy obviněného nekonal		
Ls 229/46	Hermann RUTTENBACHER	6.4.1894	N	1.7.1946	§ 3(1), § 5(2)	Zproštěn	
	Josef PETTER	31.3.1903	N	1.7.1946	§ 3(1), § 5(2)	Zproštěn	
Ls 225/46	Anna BOZDĚCHOVÁ	4.8.1917	Č	3.7.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 230/46	Gottfried HEISLER	17.5.1901	N	3.7.1946	§ 2, § 3(1), § 7(1), § 11	10 let	1955 - trest vykonán, odsun
Ls 236/46	Jiří KARÁSEK	17.11.1919	Č	4.7.1946	§ 7(1)a	3 roky	1948 - podmínečně propuštění
Ls 232/46	Rudolf STRNAD	21.8.1884	Č	8.7.1946	§ 3(1), § 11	6 let	1949 - podmínečně propuštění
Ls 238/46	Johann SOKOL-FRISCH	16.8.1900	N	9.7.1946	§ 11	10 let	1955 - trest vykonán
Ls 239/46	Otakar JAKOUBEK	10.11.1898	Č	9.7.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 237/46	Franz FRISCH	1.2.1889	N	10.7.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 11	12 let	1955 - amnestie, odsun
Ls 234/46	Emanuel FUCHS	13.6.1880	N	12.7.1946	§ 11	2 roky	1946 - podmínečně propuštění
Ls 241/46	Karl TRUXA	20.2.1901	N	16.7.1946	§ 2, § 3(1), § 3(2), § 5(2)a, § 11	20 let	1955 - podmínečně propuštění
Ls 242/46	Josef ZDRAHAL	25.5.1904	N	17.7.1946	§ 5(2)a	10 let	
Ls 246/46	Emil SCHULZ	16.7.1899	N	22.7.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 244/46	Anna TOMANOVÁ	14.12.1901	Č	23.7.1946	§ 11	1 rok	
Ls 245/46	Kateřina TROJANOVÁ	11.7.1909	N	23.7.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 247/46	Jindřich DVOŘÁČEK	22.5.1895	Č	23.7.1946	§ 3(1), § 5(2)a	Zproštěn	
Ls 249/46	Rosa SCHOBER[ová]	6.8.1909		26.7.1946	§ 11	10 let	
Ls 250/46	Erich KRIEGHOFFER	1.4.1898	N	29.7.1946	§ 6(1)	18 měsíců	1946 - odsun
Ls 252/46	Franz KLUBER	14.11.1879	N	30.7.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 257/46	Josef STRNAD	18.2.1914	Č	30.7.1946	§ 11	1 měsíc	
Ls 258/46	Marie ŠPERLOVÁ	2.10.1900	Č	30.7.1946	§ 11	Upouští se od potrestání dle § 16(2)	
Ls 255/46	Jakub ASCHENBRENNER	28.7.1895	N	5.8.1946	§ 3(1), § 11	3 roky	1947 - podmínečně propuštění
Ls 262/46	Stanislav LANGMAJER	23.12.1903	Č	12.8.1946	§ 11	5 let	
Ls 259/46	Josef ŠVOJGR	8.12.1922	Č	14.8.1946	§ 3(1), § 11	2,5 roku	
Ls 261/46	Josef ŠTUFKA	15.4.1914	Č	19.8.1946	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 263/46	Emilie MAŠKOVÁ	25.11.1903	Č	21.8.1946	§ 3(1), § 5(2)a	Zproštěna	

Ls 267/46	Antonín JANDÍK	2.9.1883	Č	11.9.1946	§ 3(1), § 11	6 let	Ls 37/48
	Antonín NOHEJL	15.5.1888	Č	11.9.1946	§ 11	5 let	
	František STRAKA	2.8.1905	Č	11.9.1946	§ 3(1)	4 roky	
Ls 268/46	Franz WOTAWA	2.10.1912	N	14.9.1946	§ 5(2)a, § 7(1), § 7(2), § 7(3)	Smrt	
Ls 221/46	Josef KADLÍK	5.3.1872	Č	20.9.1946	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 271/46	Ernst Friedrich DEGLMANN	6.3.1908	N	23.9.1946	§ 2, § 3(2), § 10	3 roky	
Ls 275/46	Kurt SCHMIDT	29.8.1905	N	23.9.1946	§ 2, § 3(1), § 7(1), § 7(3), § 5(2)a	Doživotí	1954 – zmíněno na 20 let, 1955 – zemřel ve výkonu restu
Ls 272/46	Karel KVĚTOUN	2.7.1917	Č	24.9.1946	§ 5(2)a	Upouští se od potrestání dle § 16(2)	
Ls 274/46	Josefína PŘIBYLOVÁ	20.8.1890	N	24.9.1946	§ 11	20 měsíců	1946 – podmínečně propuštěná
Ls 270/46	Václav KRAUS	29.1.1896	N	25.9.1946	§ 3(1), § 3(2), § 7(1), § 11	10 let	
Ls 273/46	Josef SPANIOL	10.11.1917	N	25.9.1946	§ 3(1), § 5(1)a(2)a, § 6, § 7(1)(2)(3)	Smrt	
Ls 278/46	Karel RODNEVALD	17.1.1894	Č	26.9.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 279/46	Bohumila HOLÁ	14.10.1886	Č	26.9.1946	§ 3(1), § 11	2 roky	
Ls 277/46	Marie CHOCHOLATÁ	20.5.1920	Č	27.9.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 282/46	Matěj VÍTOVEC	12.9.1902	Č	27.9.1946	§ 11	1 rok	Podmínečný odklad na 5 let
Ls 281/46	Josef DUCHEK	11.11.1910	Č	30.9.1946	§ 11	18 měsíců	
Ls 286/46	Josef VOŠMÍK	8.6.1883	Č	1.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 288/46	Karl WEBER	6.9.1904	N	2.10.1946	§ 2	8 měsíců	
Ls 284/46	Václav RABAS	29.12.1913	Č	3.10.1946	§ 5(2)a, § 11	1 rok	Ls 16/48
Ls 287/46	František BINA	27.11.1911	N	3.10.1946	§ 5(2)a, § 7(1)	Smrt	
Ls 289/46	Josef LIŠKA	2.7.1889	Č	4.10.1946	§ 11	2 měsíce	Ls 17/48
	Marie LIŠKOVÁ	12.4.1899	Č	4.10.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 290/46	Antonín HAASE	16.5.1923	Č	7.10.1946	§ 1, § 2, § 5, § 6, § 10, § 11	20 let	1956 – amnestie
Ls 291/46	Václav KABOUREK	29.12.1890	Č	7.10.1946	§ 5, § 11	Zproštěn	
	Anna ŠTĚTINOVÁ	10.3.1902	Č	7.10.1946	§ 11	Zproštěna	
	Václav ŠTĚTINA	10.9.1905	Č	7.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 276/46	Antonín WALLISCH	23.7.1905	N	8.10.1946	§ 11	2 roky	Trest vykonán
	Anna WALLISCHOVÁ	26.3.1913	N	8.10.1946	§ 3(1), § 11	4 roky	Trest vykonán
Ls 294/46	Karel JANEČEK	20.3.1901	Č	8.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 293/46	František PODOUBSKÝ	14.1.1922	Č	9.10.1946	§ 3	Zproštěn	
Ls 295/46	Karel CIMICKÝ	9.8.1919	Č	9.10.1946	§ 3(1)	5 měsíců	
Ls 297/46	Rudolf HASENÖHRL	15.4.1906	N	10.10.1946	§ 1	Zproštěn	
Ls 298/46	Ignac STEINER	6.4.1873		10.10.1946	§ 11	2,5 roku	1948 – podmínečně propuštěná
	Hermann HASENÖHRL	24.4.1912	N	10.10.1946	§ 1	Zproštěn	
Ls 299/46	Jan BAUER	19.1.1888	Č	11.10.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 11	Zproštěn	
	Rozálie BAUEROVÁ	22.4.1900	Č	11.10.1946	§ 3(1), § 5(2)a	Zproštěn	
Ls 285/46	František RASCHENDORFER	10.11.1884	Č	15.10.1946	§ 5(2)a	1 rok	
Ls 305/46	František HUSPEK	10.2.1908	Č	15.10.1946	§ 3(1), § 5(2)a	10 měsíců	
Ls 307/46	Hermann HEISLER	21.4.1911	N	16.10.1946	§ 2, § 7(1)	8 let	
Ls 308/46	Antonie WÖLLISCH[ová]	22.11.1922	N	16.10.1946	§ 5(2)a, § 11	Zproštěna	
Ls 309/46	Marie MÜLLEROVÁ	8.9.1910	Č	17.10.1946	§ 9, § 10	Zproštěna	Ls 29/48
Ls 304/46	Karel HOŠŤÁLEK	11.10.1906	Č	18.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 311/46	Kunhutta ŽABOVA	27.5.1887	Č	18.10.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 312/46	Martin MIRTIL	9.11.1875	Č	21.10.1946	§ 3(2), § 11	Zproštěn	Ls 25/48
Ls 312/46	Filomena MIRTLOVÁ	24.4.1888	Č	21.10.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 312/46	Bohumil MIRTIL	27.10.1909	Č	21.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 313/46	František DUFFEK	17.7.1888	N	21.10.1946	§ 2	1,5 roku	
	Marie DUFFKOVÁ	6.5.1900	N	21.10.1946	§ 11	1 rok	

Ls 251/46	Josef PROKESCH	31.10.1904	N	22.10.1946	§ 3(2)	Upouští se od potrestání dle § 16(2)	
Ls 315/46	Matěj SEJPKA	17.12.1873	Č	22.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 318/46	Eduard KOLLROS	7.3.1901	N	22.10.1946	§ 3(2)	5 let	1950 – podmíněčné propuštění
Ls 264/46	Josef KUNEŠ	5.9.1895	Č	23.10.1946	§ 11	1 rok	Trest vykonán
Ls 316/46	Eduard VASKA	22.2.1898	Č	23.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 319/46	Anna KOKEŠOVÁ	22.10.1894	Č	23.10.1946	§ 3(1), § 7(1)	10 let	1951 – podmíněčné propuštění
Ls 321/46	Marie VÁCHALOVÁ	31.10.1892	Č	23.10.1946	§ 11	Zproštěna	
Ls 317/46	Josef WURM	23.7.1890	N	24.10.1946	§ 3(1), § 5(2)a	Zproštěn	
Ls 320/46	Václav VOLDŘICH	13.9.1887	Č	24.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 322/46	Václav BURDA	24.2.1915	Č	24.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 325/46	Petr TROCH	15.6.1906	Č	24.10.1946	§ 2	1 rok	
Ls 323/46	František HUBÁČEK	25.4.1895	Č	25.10.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 326/46	Jan SEKYRA	24.6.1885	Č	25.10.1946	§ 11	6 měsíců	
Ls 330/46	Jan TICHÝ	30.12.1900	Č	29.10.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 7(1)	5 let	1951 – vráceno čsl. státní občanství
Ls 328/46	Jan FEYRER	5.11.1906	N	30.10.1946	§ 3(1)	1,5 roku	
Ls 329/46	Osvald KÜHR	3.12.1905	N	30.10.1946	§ 2	1,5 roku	
Ls 331/46	August FÄRBER	26.4.1899	N	30.10.1946	§ 2, § 3(2)	5 let	1950 – odsun
Ls 327/46	Josef SCHRAMM	4.2.1882	N	31.10.1946	§ 3(2)	1 rok	
Ls 333/46	Václav MOTTL	20.9.1902	N	31.10.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 11	Zproštěn	
Ls 333/46	Wilhelmine MOTTL[ová]	26.6.1906	N	31.10.1946	§ 11	2 roky	1948 – podmíněčné propuštění
Ls 332/46	Josef PRAWDA	28.3.1890	N	4.11.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 6, § 11	Smrt	
Ls 303/46	Karel JIŘÍKOVÍČ	3.5.1904	Č	5.11.1946	§ 3(1)	1,5 roku	
Ls 306/46	František CUDLMANN	20.2.1898	Č	6.11.1946	§ 3(1), § 7(1), § 11	10 let	1954 – amnestie
Ls 336/46	Ida SVOBODOVÁ	19.2.1913	N	6.11.1946	§ 3(1), § 3(2), § 7(3)	Zproštěna	
Ls 335/46	Johann PRÖGLER	11.11.1907	N	7.11.1946	§ 2, § 3(1), § 3(2), § 5(2)a, § 11	18 let	
Ls 339/46	Alois ZETTL	15.6.1909	N	8.11.1946	§ 3(1)	Zproštěn	
Ls 338/46	Karl BAIERL	11.1.1899	N	11.11.1946	§ 2, § 8(2)a, § 5(2)a	10 let	1954 – amnestie
Ls 345/46	František HAMMER	7.6.1898	N	11.11.1946	§ 2, § 8(2)a, § 5(2)a	4 roky	1950 – odsun
	Hanna GRAF[ová]	3.1.1911	N	11.11.1946	§ 3(1), § 5(2)a, § 11	10 let	1950 – odsun
Ls 346/46	Arnošt STEIDL	4.11.1916	Č	13.11.1946	§ 10	Zproštěn	
Ls 347/46	Marcell RÖSCHEL	21.1.1906	Č	13.11.1946	§ 3(1)	Zproštěn	
Ls 349/46	Adolf WATZIK	14.6.1911	Č	13.11.1946	§ 2	Zproštěn	
Ls 350/46	Franz BACHER	22.9.1898	N	13.11.1946	§ 2	5 let	1950 – odsun
Ls 348/46	Arno NEBE	29.5.1898	N	14.11.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 10, § 11	Doživotí	1955 – amnestie, odsun
Ls 342/46	Alois SCHIFAUER, Ing.	1.1.1897	Č	15.11.1946	§ 3(1), § 5(2)a	2 roky	
	Jaroslava SCHIFAUEROVÁ	23.2.1904	Č	15.11.1946	§ 3(1)	1,5 roku	
Ls 352/46	František KROA	10.2.1883	Č	18.11.1946	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 356/46	Rosalie SCHMIDT[ová]	21.5.1895	N	20.11.1946	§ 3(2)	Zproštěna	
Ls 355/46	Alois MIŇOVSKÝ	18.7.1924	Č	21.11.1946	§ 3, § 3(1)	1 rok	
Ls 310/46	Franz SCHAMBERGER	15.7.1913	N	25.11.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(2), § 7(3)	Smrt	
Ls 351/46	Anna DICKEROVÁ	22.5.1911	N	25.11.1946	§ 3(1), § 11	Zproštěna	
Ls 359/46	František MAJER	2.4.1894	N	27.11.1946	§ 2, § 3(1), § 7(1), § 11	4 roky	
Ls 357/46	Růžena MUNDLOVÁ	8.1.1902	Č	28.11.1946	§ 5 tr. z. - § 11	Upouští se od potrestání dle § 16(2)	
	Václav BOŠEK	4.5.1906	Č	28.11.1946	§ 11	Upouští se od potrestání dle § 16(2)	
	Markéta LAIPOLDOVÁ	27.6.1911	Č	28.11.1946	§ 11	Zproštěna	

Ls 296/46	Jakob NEUBAUER	21.3.1917	N	2.12.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(1), § 7(2)	Smrt	
Ls 365/46	Rudolf STRAUBE	18.8.1903	N	2.12.1946	§ 2	5 let	1948 – podmínečné propuštění, odsun
Ls 361/46	Jan VACHATA	20.1.1910	Č	3.12.1946	§ 11	10 měsíců	
Ls 363/46	Jan TOUŠ	15.5.1924	Č	3.12.1946	§ 3, § 11	3 měsíce	podmíněný odklad na 1 rok
Ls 364/46	František RADA	17.8.1903	Č	3.12.1946	§ 11	3 měsíce	
Ls 343/46	Matěj MUNDL	28.7.1903	N	5.12.1946	§ 1, § 2, § 3(1), § 3(2), § 7(1), § 11	25 let	
Ls 360/46	Ladislav LÍMAN	13.10.1919	Č	6.12.1946	§ 3(1), § 5(2)a	Zproštěn	
Ls 362/46	Václav MUŽÍK	23.8.1898	Č	6.12.1946	§ 11	Zproštěn	
Ls 332/46	Václav ZACHAŘ	26.3.1896	N	13.12.1946	§ 1, § 2, § 3(1), § 3(2)	20 let	Ls 11/48
Ls 373/46	Antonín FOUSEK	1.2.1893	Č	13.12.1946	§ 3(1)	Zproštěn	
Ls 369/46	Arnošt KACHELRIESZE	26.7.1912	N	18.12.1946	§ 2, § 3(1), § 7(1)	12 let	1955 – amnestie, odsun
Ls 374/46	Anna TRUXOVÁ	1.7.1908	Č	19.12.1946	§ 3(1)	8 let	1952 – podmínečné propuštění
Ls 370/46	Cyril JANOUŠEK	16.3.1891	Č	20.12.1946	§ 3(1)	3 roky	
Ls 371/46	Josef MAŘÁK	24.6.1896	N	20.12.1946	§ 3(1), § 10	18 měsíců	
Ls 375/46	František ŠPERL	21.11.1923	N	20.12.1946	§ 3(1)	1 rok	Trest vykonán
Ls 368/46	Erwin JANISCH	10.11.1913	N	11.-12.12.1946	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(1)(3), § 8(2)a	Smrt	
Ls 240/46	Antonín ŠEBESTA	8.3.1901	Č	15.a 20.7.1946	§ 8(2)a	2 roky	1946 – podmínečné propuštění
	Josef KREJČÍ	5.2.1907	Č	15.a 20.7.1946	§ 5(2)a, § 11	Zproštěn	
	Zdeněk VÁLEK	22.11.1909	Č	15.a 20.7.1946	§ 8(2)a	3 roky	1947 – podmínečné propuštění
Ls 300/46	Adolf JAROLÍM	2.10.1903	N	17.-18.11.1946	§ 2, § 3(1), § 7(2)	Smrt	
Ls 125/46	Georg HEINTSCHEL, JUDr.	24.2.1892	N	21-22.5.46		Smrt	
Ls 144/46	Josef LUSCHNIK	3.12.1892	N	22-23.3.1946	§ 2 a	2 roky	1946 – podmínečné propuštění
Ls 353/46	Wolfgang GRAF, RPDr.	11.8.1901	N	4.-5.12.46	§ 3(1), § 3(2)	18 měsíců	
Ls 367/46	Anton POLZEL	25.5.1914	N	9.-10.12.46	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(1)(2)(3)	Doživotí	1955 – trest změněn na 25 let, odsun
Ls 133/46	Alois BAIERL	30.11.1907	N	Dochována pouze zpráva, že uprchl z výkonu trestu 25 let těžkého žaláře			
Ls 137/46	Jan HERBERLEIN	1892	N	29.3.1946			
Ls 169/46	Osvald ZIPPELIUS	25.6.1911	N	Dochována pouze zpráva o pověsti			
Ls 172/46	Josef RUIDER	9.2.1895	N	Dochována pouze zpráva o pověsti			
Ls 180/46	Franz LANG	21.3.1900	N	Dochována pouze zpráva o pověsti			
Ls 277/46	Marie TKAZCICZINOVÁ	30.12.1891		Obžaloba nebyla podána			
Ls 280/46	František KILB	24.3.1889	Č	§ 3(1), § 5(2)a, pokus - § 11			1 rok
Ls 285/46	Otilie RASCHENDORFEROVÁ	27.12.1897	Č	Obžaloba nebyla podána			
Ls 340/46				Nedochováno			
Ls 381/46	Jan RAMPULKA	23.6.1908	Č	7.1.1947	§ 11	2 roky	1948 – podmínečné propuštění
Ls 376/46	Filip SCHOLTYSSIK	24.5.1885	N	8.1.1947	§ 2, § 5(2)a, § 7(1)(2)(3)	Doživotí	
Ls 377/46	Wilhelm BUCZOWSKY	24.9.1902	N	8.1.1947	§ 2	Zproštěn	
Ls 378/46	Marie MATOUŠOVÁ	26.1.1902	Č	8.1.1947	§ 11	6 let	
Ls 378/46	Antonín EBERT	3.5.1884	Č	8.1.1947	§ 11	10 let	
Ls 382/46	Hermann ULRICH	20.1.1907	N	8.1.1947	§ 2	5 let	
Ls 380/46	Karl HECK	2.11.1912	N	10.1.1947	§ 2, § 3(1)	4 roky	
Ls 385/46	Josef KOPAL	24.7.1918	Č	14.1.1947	§ 11	6 měsíců	
Ls 384/46 Ls 324/46	Gerhard KROFIMER	30.11.1908	N	15.1.1947	§ 2, § 3(1), § 9, § 10	5 let	1951 – trest vykonán, odsun
Ls 383/46	Václav BERNÁT	27.9.1903	Č	16.1.1947	§ 11	2,5 roku	1948 – podmínečné propuštění

Ls 6/47	Wenzel IRLWEK	17.5.1899	N	16.1.1947	§ 2	Zproštěn	
Ls 386/46	Václav HŘEBECKÝ	10.3.1894	Č	17.1.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 387/46	Václav VEBER	16.1.1921	Č	17.1.1947	§ 11	4 měsíce	
Ls 1/47	Josef JAROŠÍK	9.3.1907	Č	20.1.1947	§ 5(2)a, § 11	Zproštěn	
Ls 3/47	Antonín BUREŠ	28.12.1918	Č	20.1.1947	§ 11	Zproštěn	
	František KALISTA	1.8.1902	Č	20.1.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 8/47	Rudolf TONDL	30.4.1913	N	21.1.1947	§ 3(1)	17 měsíců	
Ls 9/47	Franz SCHINDLER	13.9.1906	N	21.1.1947	§ 2, § 3(1)	2 roky	1947 – podmínečně propuštění
Ls 7/47	Kateřina BENDOVIÁ	19.9.1898	N	23.1.1947	§ 3(1), § 11	10 let	
Ls 4/47	František PACHOLÍK	11.8.1902	Č	24.1.1947	§ 3(1), § 6(2)a, § 11	Zproštěn	1946 – propuštěn, odsun
Ls 10/47	Jan KOLÁŘ	4.6.1899	N	27.1.1947	§ 2, § 3(1)	2 roky	
Ls 11/47	Bohumil MÍŠEK	21.10.1902	Č	27.1.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 292/46	Emil KOLÁŘ	17.7.1901	N	27.1.1947	§ 2	Zproštěn	
Ls 12/47	Franz STUIBER	12.3.1901	N	28.1.1947	§ 2, § 3(1)	18 měsíců	
Ls 14/47	Jan ECKL	27.5.1897	N	29.1.1947	§ 2 SA	6 měsíců	
Ls 15/47	Josef MEIDL	20.1.1896	N	29.1.1947	§ 2 SA	3 měsíce	
Ls 19/47	Božena GAUDEKOVÁ	12.1.1892	N	31.1.1947	§ 3(1), § 3(2)	Zproštěn	
Ls 21/47	Alois MAŠÍN	5.2.1888	Č	3.2.1947	§ 11	5 let	1948 – amnestie
Ls 25/47	Adela HALLY[ovná]	14.1.1884	Č	3.2.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
	Adela HERMANOVÁ	7.12.1911	Č	3.2.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 20/47	Alexander MÜLLER	24.2.1875	N	4.2.1947	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 23/47	Josef GREGER	4.11.1892	N	5.2.1947	§ 2, § 3(2), § 10	6 měsíců	
Ls 24/47	Marta KRIVÁNKOVÁ	7.1.1906	N	7.2.1947	§ 11	1 rok	
Ls 28/47	Eleonora KEMPFOVÁ	13.6.1915	Č	7.2.1947	§ 7(1)	5 let	
Ls 26/47	Josef KWAPIL	27.2.1907	N	10.2.1947	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 7(1)(2)(3)	Smrt	
Ls 31/47	Gustav ZEITL	12.3.1911	N	17.2.1947	§ 2, § 3(1), § 11	20 let	1955 – amnestie, odsun
Ls 30/47	Paul STUIBER	6.10.1887	N	18.2.1947	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 34/47	Vilém SEIDL	26.12.1911	N	18.2.1947	§ 2	Zproštěn	
Ls 32/47	Bohuslav ŠPIČKA	16.4.1911	Č	19.2.1947	§ 11	2 roky	
Ls 33/47	Kurt WITSCHAS	24.4.1897	N	20.2.1947	§ 2	2 roky	1947 – odsun
Ls 35/47	Růžena TRNKOVÁ	22.2.1914	Č	21.2.1947	§ 11	staveno pro nepřítomnost	
Ls 37/47	František ŠPIRK	15.12.1897	Č	21.2.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 36/47	Karel MARYŠKA	3.11.1893	N	24.2.1947	§ 2, § 3(1), § 5(2)a, § 11, § 7(3)	Smrt	
Ls 42/47	Johann KONRAD	22.4.1917	N	25.2.1947	§ 2	Zproštěn	
Ls 40/47	Paul ROGGE	20.11.1884	N	27.2.1947	§ 2	2 roky	Ls 80/47
Ls 41/47	Anna KUBÍKOVÁ	9.3.1899	Č	27.2.1947	§ 11	Odsouzena na 8 let již 20.2.46, další trest se neukládá	Ls 86/46
Ls 46/47	Karl WILETA	24.7.1899	N	6.3.1947	§ 3(1)	3 roky	
Ls 45/47	Jan BARTUŠEK	30.4.1899	Č	11.3.1947	§ 3(2)	3 roky	
Ls 47/47	František JENDELE	13.5.1909	Č	11.3.1947	§ 7(1)	Zproštěn	
Ls 38/47	Antonín STAHL	28.9.1897	Č	14.3.1947	§ 11	3 roky	
Ls 44/47	Antonie STAHILOVÁ	28.1.1897	Č	14.3.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 48/47	Jana KOTÁBOVÁ	17.5.1900	N	17.3.1947	§ 3(2)a	10 let	1953 – podmínečně propuštění
Ls 51/47	Bedřich KRÁL	19.9.1913	Č	18.3.1947	§ 3(1)	3 měsíce	
Ls 50/47	Antonín FOREIT	30.7.1882	Č	19.3.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
	Julie FOREITOVÁ	1.12.1897	Č	19.3.1947	§ 11	5 let	1951 – podmínečně propuštění
Ls 52/47	Václav SLAVATA	21.9.1885	Č	21.3.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 56/47	Jan BAMBULA	26.9.1915	N	21.3.1947	§ 2, § 5(2)a	10 let	

Ls 54/47	Felix DIESL	25.9.1905	N	24.3.1947	§ 2, § 3(1), § 3(2), § 11	10 let	1953 – podmínečně propuštění
Ls 55/47	Josef KALÁB	8.1.1907	N	24.3.1947	§ 1, § 11	Zproštěn	
Ls 57/47	Marie DUFKOVÁ	29.4.1922	Č	25.3.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 59/47	Ferdinand KUBÍK	8.12.1900	Č	25.3.1947	§ 11	2 roky	1948 – amnestie
Ls 61/47	František VOTÝPKA	4.11.1898	Č	26.3.1947	§ 3(2)	Zproštěn	
	Josef NOHA	18.12.1885	Č	26.3.1947	§ 3(2)	Zproštěn	
	Josef ŠIMÁNEK	18.3.1895	Č	26.3.1947	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 63/47	Adolf SUK	11.6.1904	N	8.4.1947	§ 2, § 3(1)	6 let	1952 – trest vykonán
Ls 64/47	František HÁŠ	3.5.1888	Č	8.4.1947	§ 3(1), § 7(1)	Zproštěn	
Ls 18/47	Konrad SCHNEIDER	16.7.1907	N	9.4.1947	§ 2	8 měsíců	
Ls 65/47	Ludwig SEEHOLZER	11.5.1910	N	9.4.1947	§ 2	3 roky	1949 – trest vykonán, odsun
Ls 68/47	Eduard SEIBERT	4.1.1911	N	10.4.1947	§ 3(1)	1 rok	
	Helene SEIBERT[ová]	10.12.1912	N	10.4.1947	§ 3(1)	Zproštěn	
Ls 60/47	Jan ČADEK	27.4.1912	Č	11.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 66/47	Hermann Paul SCHNURRA	26.2.1897	N	11.4.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 69/47	Karel TOMAN	30.9.1900	Č	14.4.1947	§ 5(2)a, § 11	Zproštěn	
Ls 71/47	Wenzl LIEBL	13.6.1899	N	14.4.1947	§ 2, § 3(2), § 5(2)	5 let	
Ls 72/47	Karl ZETTL	13.9.1905	N	15.4.1947	§ 3(1), § 3(2)	20 měsíců	
Ls 73/47	Vlasta ŠPIRK[ová]	26.5.1926	N	16.4.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
	Aloisie ŠPIRK[ová]	2.1.1900	N	16.4.1947	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 265/46	Josef ŠVAJGL	21.10.1899	Č	17.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 49/47	Rudolf BEČVÁŘ	30.1.1898	Č	17.4.1947	§ 3(2)	11 měsíců	Ls 6/48
Ls 74/47	Josef VRÁCOVSKÝ	17.8.1913	Č	17.4.1947	§ 5(2)a	10 let	Ls 33/48
	Václav VRÁCOVSKÝ	2.9.1911	Č	17.4.1947	§ 1, § 11	Doživotí	
Ls 78/47	Karel KLÍMA	18.4.1890	Č	17.4.1947	§ 5(2)a, § 10, § 11	Zproštěn	
Ls 82/47	Josef TŮMA	6.2.1903	Č	17.4.1947	§ 5(2)a, § 9, § 11	Zproštěn	
Ls 70/47	Reiner LIENERT	13.3.1899	N	18.4.1947	§ 2, § 3(1)	4 roky	
Ls 75/47	František PODLENA	27.8.1904	Č	18.4.1947	§ 11	2 roky	1948 – podmínečně propuštění
Ls 76/47	Otylie ROMOVÁ	22.9.1910	Č	18.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 77/47	Antonín ŠLEHOFER	9.3.1909	Č	21.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 80/47	Paul ROGGE	20.11.1884	N	21.4.1947	§ 7(1), § 7(3)	Zproštěn	
Ls 79/47	Oskar ELSTNER	19.4.1891	N	22.4.1947	§ 3(1)	2 roky	
Ls 87/47	Jan OSVALD	7.2.1921	Č	22.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 87/47	Jan OSVALD	16.5.1886	Č	22.4.1947	§ 5(2)a, § 11	Zproštěn	
Ls 87/47	Barbora OSVALDOVÁ	2.5.1890	Č	22.4.1947	§ 5(2)a, § 11	Zproštěn	
Ls 83/47	Josef HETMANEK	17.5.1889	N	23.4.1947	§ 2, § 7(1)	15 let	1955 – amnestie
Ls 84/47	Ladislav ŠINDLER	16.5.1909	Č	23.4.1947	§ 2	1 rok	
Ls 86/47	František VOLDŘICH	17.8.1912	Č	23.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 88/47	Josef BRAUN	15.1.1912	Č	23.4.1947	§ 1	Zproštěn	
Ls 90/47	Marie SLAVÍKOVÁ	18.7.1889	Č	24.4.1947	§ 11	Zproštěn	
	Miloslav ŠOBR	19.10.1920	Č	24.4.1947	§ 5(1), § 5(2), § 11	Zproštěn	
	Ludvík ŠOBR	28.4.1902	N	24.4.1947	§ 2, § 3, § 5, § 7, § 8, § 10, § 11	Doživotí	16.5.1947 – uprchl z věznice KS Klatovy
Ls 95/47	Anton SCHLEGER	27.12.1904	N	24.4.1947	§ 2, § 8(2)	Zproštěn	
	Franz BRAUN	2.4.1900	N	24.4.1947	§ 2, § 8(2)	Zproštěn	
	Valentín KOTAB	7.1.1897	N	24.4.1947	§ 2, § 8(2)	Zproštěn	

Ls 96/47	Jan TOMAN	15.8.1899	Č	24.4.1947	§ 11	Zproštěn	
Ls 97/47	Richard LINDNER	12.9.1912	N	24.4.1947	§ 2, § 5(2)a, § 7(1), § 7(2)	Smrt	
Ls 91/47	Adalbert ROTH	31.3.1904	N	25.4.1947	§ 2	Zproštěn	
Ls 93/47	Anna MORGENSTEINOVÁ	24.8.1903	Č	25.4.1947	§ 11	10 let	1951 – podmínečně propuštění
Ls 94/47	Josef RUBIČEK	13.4.1908	Č	25.4.1947	§ 1, § 3(1), § 5(2)a	Zproštěn	
Ls 100/47	Heinrich WINKELHOFER	14.1.1902	N	28.4.1947	§ 2, § 3(1), § 5(1)a, § 7(1)(3)	Smrt	
Ls 92/47	Heinrich WIMMER	18.4.1913	N	28.4.1947	§ 2, § 3(1)	2 roky	
Ls 98/47	Václav ROZUM	4.11.1900	Č	28.4.1947	§ 3(1), § 5(2)a, § 11	5 let	Ls 1/48
Ls 99/47	Harry FEISTMANTL[ová]	11.1.1898	Č	28.4.1947	oupení věci KS, potřeba dalšího dokazování		Ls 2/48
Ls 101/47	Václav JÍLEK	11.3.1911	Č	29.4.1947	§ 11	5 let	1951 – podmínečně propuštění
Ls 102/47	Václav SELLNER	2.3.1908	Č	29.4.1947	§ 11	Zproštěn	
	Marie SELLNEROVÁ	11.9.1903	Č	29.4.1947	§ 11	Zproštěna	
Ls 21/47	Anna MAŠÍNOVÁ	16.7.1898	Č		Obžaloba nebyla podána		
Ls 95/47	František FINK	22.7.1898	N		Řízení zastaveno § 12		
Ls 2/48 Ls 98/47	Jindřiška FEISTMANTELOVÁ	11.1.1898	Č		Odstoupení věci KS, potřeba dalšího dokazování		
Ls 1/48 Ls 99/47	Václav ROZUM	4.11.1900	Č		Odstoupení věci KS, potřeba zkoumání duševního stavu odsouzeného		
Ls 3/48	Harry OBERMAYER	19.3.1913	N	15.6.1948	§ 2 SS, § 7(1)	6 let	1953 – odsun
Ls 4/48	Franz KLENHOFER	18.6.1906	N	12.8.1948	§ 2	Zproštěn	
Ls 6/48 Ls 49/47	Rudolf BEČVÁŘ	30.1.1898	Č	19.8.1948	§ 3(2)	1 rok	
Ls 8/48 Ls 222/46	Filip BERKA	26.4.1902	Č	19.6.1946	§ 3(1), § 3(2), § 11	20 let	1954 – podmínečně propuštění
Ls 9/48	Emanuel ROJÍK	27.10.1886	Č	23.7.1948	§ 11(2)	3 roky	
Ls 10/48 Ls 49/45	František KRÍŽ	21.2.1888	Č	23.7.1948	§ 3(1), § 5(2)a, § 10	3 roky	Trest vykonán
	Marie KRÍŽOVÁ	27.4.1903	Č	23.7.1948	§ 3(1), § 5(2)a	3 roky	Trest vykonán
Ls 11/48 Ls 332/46	Václav ZACHAŘ	26.3.1896	N	23.7.1948	Návrh na povolení obnovy se zamítá		1955 – amnestie
Ls 12/48 Ls 101/46	Lothar SPERL	6.7.1910	N	2.11.1948	Návrh na povolení obnovy se zamítá		1955 – amnestie, odsun
Ls 13/48	Julius BAŠTÝN	6.10.1908	Č	12.8.1948, 2.9.1948	§ 2	Zproštěn	
Ls 14/48 Ls 212/46	Marie KRÁSNÁ	26.4.1918	N	23.7.1948	Návrh na povolení obnovy se zamítá		Trest vykonán
Ls 16/48	Václav RABAS	29.12.1913	Č		Návrh na povolení obnovy se zamítá		1949 – trest snížen o 1/2 roku
Ls 17/48	Josef LIŠKA	2.7.1889	Č	12.8.1948	§ 11	2 roky	
Ls 18/48	František FALTYS	15.10.1890	Č	24.11.1948	§ 5(2)a	Zproštěn	
Ls 19/48 Ls 149/46	Josef KONÁŠ	1.2.1897	Č	25.8.1948	§ 11	Zproštěn	
Ls 20/48 Ls 160/46	Hermína MATYÁŠOVÁ	26.2.1896	N	25.8.1948	§ 3(1), § 11	Zproštěna	
Ls 22/48	Karel KOSTELNÍK, ing.	8.2.1917	Č	30.9.1948	§ 10	Zproštěn	
Ls 24/48	Ignác RENDL	5.1.1917	N	11.9.1948	§ 2, § 3(2)	Zproštěn	

Ls 25/48 Ls 312/46	Martin MIRTL	9.11.1875	Č	18.9.1948	§ 3(2)	Zproštěn	
Ls 26/48	Karl ZETTL	13.9.1905	N	17.9.1948	§ 3(1), § 3(2)	20 měsíců	
Ls 27/48	Anna HRUDÍKOVÁ-VOSKOVÁ	3.6.1897	Č	18.9.1948	§ 11	Zproštěna	
Ls 28/48	Karel MÜLLER	24.11.1897	Č	22.9.1948	§ 3(1)	Zproštěn	Krajský soud Klatovy
	Markéta MÜLLEROVÁ	7.10.1907	Č	22.9.1948	§ 3(1)	Zproštěna	Tk 399/1949
Ls 29/48 Ls 309/46	Marie MÜLLEROVÁ	8.9.1910	Č	29.9.1948	§ 9, § 10	Zproštěna	
Ls 30/48	Karel DOLEŽAL	8.8.1923	Č	21.10.1948	§ 11	3 roky	
Ls 31/48	Josef KOHOUT	10.10.1905	Č	25.11.1948	§ 5(2)a, § 11	20 let	Krajský soud Klatovy Tk 360/45, Tk 451/45
Ls 32/48	Antonie KRAJČOVÁ	17.5.1899	Č	29.11.1948	§ 5(2)a, § 10	Zproštěna	
Ls 33/48 Ls 74/47	Josef VRÁCOVSKÝ	17.8.1913	Č	18.12.1948	Obnova se nepovoluje		1951 – podmínečné propuštění
Ls 34/48	Leopold PŠENČÍK	3.11.1902	Č	22.12.1948	§ 11	Zproštěn	
Ls 35/48	Jan LERCH	13.3.1892	Č	23.12.1948	§ 11	Zproštěn	
	František ŠTĚPÁNEK	24.1.1898	Č	23.12.1948	§ 11	Zproštěn	
	Jan BARTUŠEK	30.4.1899	Č	23.12.1948	§ 11	Zproštěn	
	Zdeněk VÁLEK	22.11.1901	Č	23.12.1948	§ 11	Zproštěn	
	Antonín ŠEBESTA	8.3.1901	Č	23.12.1948	§ 11	Zproštěn	
	František ŽÁK	12.11.1905	Č	23.12.1948	§ 11	Zproštěn	
Ls 36/48	Ján FIALA	1.6.1926	S	30.12.1948	§ 1	7 let	
Ls 37/48 Ls 267/46	Antonín JANDÍK	2.9.1883	Č	31.12.1948	§ 3(1), § 11	Zproštěn	1952 – podmínečné propuštění, 1955 – vykonán zbytek trestu